

ÅRGÅNG 130 • NUMMER 2 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • FEBRUARI 2006

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:
Unga vuxna — Templets
välsignelser också innan du
kommer dit, s 10

Mer än ett tempeläktenskap,
s 16

Planen för mitt liv, s LS4

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Förädlade genom våra prövningar
James E Faust
- 10 Unga vuxna och templet *Russell M Nelson*
- 20 Mod att gifta sig *Melissa Howell*
- 25 Besökslärarnas budskap: Bygg upp din tro på Herren Jesus Kristus
- 30 Evangeliets fullhet: Livet före födelsen
- 39 Lärdomar från Gamla testamentet: I världen men inte av världen
Quentin L Cook
- 42 Undervisa med hjälp av kyrkans tidningar *Don L Searle*
- 44 Sista dagars heliga berättar
Ledda till en restaurang
Chris L Cooper
Jag valde Söndagsskolan
Helen Walker Jones
Din hustru är på sjuk-
huset! *Liu Kuan Feng*
- 48 Brev till redaktionen

2 Förädlade genom våra prövningar

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Denna sida kan hjälpa dig att
använda Liahona för att
förbättra din undervis-
ning både i klassrummet
och hemma.*

**"Unga vuxna och
templet", s 10:** Visa en
bild på ett tempel.

Använd artikeln för att gå igenom
templets historia, syfte och välsig-
nelser. Läs högt det sista stycket i
artikeln och planera hur du kan nå
dina mål som gäller tempelnärvaro
och släktforskning.

**"Förbered dig för ett himmelskt
äktenskap", s 16:** Sätt upp en bild
av ett tempel någonstans i eller
runt hemmet. Skriv ner
detaljerade instruktioner
som familjens medlem-
mar kan följa som
leder dem till templet.

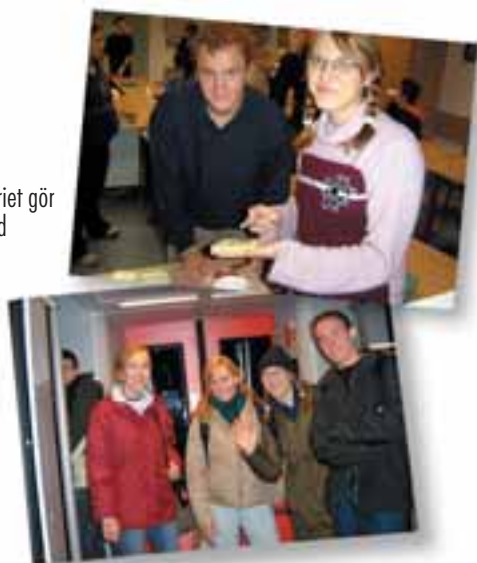
Jämför denna aktivitet med
äldste Robert D Hales råd om att
fastställa en evig kurs och sträva
efter att hitta en evig livskamrat.

"Räddad två gånger", s 32: Läs
högt hur äldste W Rolfé Kerrs far

FÖR UNGDOMAR

- 8 Ricardo gick ensam *Paul VanDenBerghe*
- 16 Förbered dig för ett himmelskt äktenskap
Robert D Hales
- 26 Seminariet gör mig glad *Janet Thomas*
- 32 Räddad två gånger *W Rolfe Kerr*
- 35 Affisch: Levande vatten
- 36 Frågor och svar: "Min vän känner inte att hon
passar in. Vad kan jag göra för att hon ska känna
sig välkommen i kyrkan?"

26 Seminariet gör
mig glad

LS12 Gladboken

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Fyrtornet
Thomas S Monson
- LS4 Samlingsstunden: Mitt liv har en plan
Linda Magleby
- LS6 Från president Wilford Woodruffs liv:
Fångar fisk och håller böner
- LS8 Jag kan bo tillsammans med min Fader i
himlen igen *Pat Graham*
- LS10 Särskilt vittne: Gissa vem!
- LS11 Roliga sidan: Skriftdocka
- LS12 För små vänner: Gladboken *Laura Lundy*
- LS14 Min vän Linda *Heidi Renouf Brisco*

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Matthew Reier, bilden är arrangerad. Baksida: *Ängeln Moroni*,
av Avar T Fairbanks, med tillstånd av Museum of Church History and Art.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Illustration Beth M Whittaker.

räddade honom både från fysisk och andlig fara. Inbjud familjemedlemmarna att berätta om någon gång när de blev räddade fysiskt eller andligt. Jämför dessa berättelser med försoningen och hur Frälsaren räddar oss från fysiska och andliga faror.

"I världen men inte av världen", s 39: Gå igenom berättelsen om Sodom och Gomorra med hjälp av första delen av artikeln och diskutera stavspresidentens oro för världsliga inflytanden. Gör rollspel

av situationer som familjemedlemmarna kan hamna i som testar deras hängivenhet till evangeliet. Hjälp dem planera hur de ska hantera dessa och liknande situationer i framtiden.

"Fyrtornet", s LS2: Visa en bild av ett fyrtorn och diskutera varför fyrtorn är så viktiga för dem som är till sjöss. Läs varje stycke i artikeln högt. Efter varje stycke diskuterar ni hur Herrens fyrtorn kan vägleda er tillbaka till ert himmelska hem.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Mod, 20, 39
Apostlar, LS10	Motgångar, 2, 44
Beskydd, 32, LS2	Närvaro i kyrkan, 8, 36
Besöksundervisning, 25	Pionjärer, 2
Böner, LS6	Primär, LS4
Exempel, 8	Redbarhet, 39
Familjens hemaften, 1	Sabbaten, 32, 44
Frälsningsplanen, 30, LS4, LS8	Seminarier, 26
Förbund, 10, 16	Skriftstudier, LS11
Föruttlivaren, 30	Släktforskning, 10
Gamla testamentet, 39	Söndagsskolan, 42, 44
Glädje, 26, LS12	Tempel och tempeltjänst, 10, 16
Handikapp, LS14	Tro, 2, 25, LS2
Helbrägdagörelse, 44	Undervisning, 1, 42
Hemundervisning, 7	Unga vuxna, 10
Hjälpföreningen, 25	Uthållighet, 2
Inspiration, 44	Vänskap, 36, LS14
Jesus Kristus, 2, 25, 35, LS2, LS4	Äktenskap, 16, 20
Missionärsarbete, 32	

Förädlade genom våra prövningar

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Detta budskap är till för alla, men särskilt för dem som känner att de haft större prövningar, sorger och törnen än de kan bära och som i sina svårigheter nästan dränks i bitterhet. Det är avsett att ge hopp, styrka och befrielse.

För några år sedan berättade president David O McKay (1873–1970) om några av dem som deltog i Martins handkärrekompani. Många av dessa nya medlemmar i kyrkans tidigare dagar hade utvandrat från Europa och var alltför fattiga för att kunna köpa oxar eller hästar och en vagn. På grund av sin fattigdom tvingades de själva dra alla sina ägodelar på handkärrov tvärs över slätten med hjälp av egna kroppskrafter. President McKay återger en händelse som ägde rum några år efter denna heroiska utvandring:

”En lärare sade inför en klass att det var oklokt att försöka och ens att tillåta dem [Martins handkärrekompani] att färdas över slätten under sådana omständigheter.”

Sedan citerade president McKay en man som var närvarande på lektionen: ”En hel del skarp kritik riktades mot kyrkan och dess ledare för att de tillät ett kompani nyomvända färdas över slätten med endast de

förnödenheter och det skydd som en handkärrekaravan kunde erbjuda.

En gammal man i hörnet ... satt tyst och lyssnade tills han inte kunde hålla sig längre, utan ställde sig upp och sade ord som ingen person som hörde honom någonsin glömmen. Hans ansikte var blekt av rörelse, ändå talade han lugnt, omsorgsfullt, men mycket innerligt och uppriktigt.

Han sade ungefär så här: ’Jag ber dig upphöra med denna kritik. Du talar om något som du inte vet någonting om. Kalla historiska fakta betyder ingenting här, ty de ger inte någon sann tolkning av det som det handlar om. Ett misstag att sända ut handkärrekompaniet så sent på året? Ja. Men jag var med i det kompaniet och min hustru var med, och syster Nellie Unthank som du citerade var också där. Vi led mer än du kan föreställa dig, och många dog av kyla och svält, men har du någonsin hört någon överlevande från det kompaniet yttra ett enda ord av kritik? ...

Jag har dragit min handkärva när jag var så svag och trött av sjukdom och brist på föda att jag knappast kunde föra ena foten framför den andra. Jag har tittat framför mig och sett en sandremsa eller en sluttning och sagt till mig själv att jag bara kan gå så långt

I livets svåraste stunder tycks vi ha lättare att lyssna till den gode Herdens milda, gudomliga viskningar.

och där måste jag ge upp, för jag kan inte dra lasten genom den.”

Han fortsatte: ”Jag har gått vidare till denna sandremsa och när jag nått fram till den började kärran att skjuta på mig. Jag såg tillbaks många gånger för att se vem det var som sköt på kärran, men jag kunde inte se någon med mina ögon. Då visste jag att Guds änglar var där.

Sörjde jag över att jag valde att komma med handkärra? Nej. Varken då eller en enda minut av mitt liv sedan dess. *Priset vi betalade för att lära känna Gud var en förmån att få betala, och jag är tacksam över att jag fick förmånen att vara med i Martins handkärrekompani’.*”¹

Den luttrande elden

Här har vi då en storslagen sanning. I livets smärta, vanda och heroiska ansträngningar går vi igenom guldsmedens luttrande eld, och det betydelselösa och det oviktiga i vårt liv kan smälta bort som slagg och lämna vår tro skinande, hel och stark. På detta sätt kan det gudomliga i vår själ avspegla sig i vårt yttre. Detta är en del av det reningens pris som vissa får betala för att bli bekanta med Gud. I livets svåraste stunder tycks vi ha lättare att lyssna till den gode Herdens milda, gudomliga viskningar.

I varje människas liv kommer dagar med smärta och förtvivlan, svårigheter och hårda slag. Det tycks finnas ett fullt mått av ångest, sorg och hjärtats vanda för alla, också de som allvarligt försöker göra rätt och vara trofasta. Aposteln Paulus talade om sin egen prövning: ”Och för att jag inte skall bli högmodig ... har jag fått en törntagg i köttet, en Satans ängel, som slår mig i ansiktet.”²

De törnen som sticker, som fastnar i köttet och orsakar smärta kan ofta förändra liv som tyckts berövade innebörd och hopp. Denna förändring sker genom en förädlade process som ofta tycks grym och hård. På detta sätt kan själen bli lik mjuk lera i Mästarens hand då han formar liv

med tro, tjänande, skönhet och styrka. Guldsmedens luttrande eld kan få vissa att förlora tron på Gud, men de som har ett evigt perspektiv förstår att denna luttring är en del av vägen mot fullkomning.

Alma sade: ”En herde har kallat eder och ... kallar eder

[ännu], oaktat I icke viljen hörsamma hans röst”³. I vår djupaste nöd är det möjligt att bli född på nytt, förnyad i både hjärta och ande. Vi följer inte längre med strömmen. I stället njuter vi uppfyllandet av Jesajas löfte att få ny kraft och lyfta med ”vingar som örnar.”⁴

Prövningen av tron går före vissheten, för Moroni vittnade: ”I mottagen ej någon förvisning, innan eder tro har bestått provet.”⁵ Detta prov kan bli en ovärderlig erfarenhet.

Petrus sade: ”Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig.”⁶ Prövningar och motgångar kan förbereda oss för att bli födda på nytt.

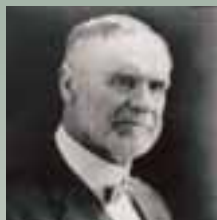
Bli en ny skapelse

En pånyttfödelse ur andliga svårigheter gör oss till en ny skapelse. I Mosiahs bok lär vi oss att alla människor måste födas på nytt — födas av Gud, förändras, återlösas och lyftas upp — för att bli Guds söner och döttrar.⁷

President Marion G Romney (1897–1988),

förste rådgivare i första presidentskapet, sade följande om denna förunderliga kraft: ”Den har en liknande inverkan på allas liv. Ingen människa vars själ blir upplyst av Guds brinnande ande kan förbli passiv i denna värld av synd och tätt mörker. Han drivs av en oemotsändlig längtan att förbereda sig för att aktivt verka för Gud i att befrämja rättfärdighet och befria människors liv och sinnen från syndens trældom.”⁸

Känslan av pånyttfödelse beskrevs av äldste Parley P Pratt (1807–1857) i de tolv apostlarnas kvorum: ”Om jag hade satts att vrida världen, att gräva upp ett berg, att gå till jordens ände eller färdas genom Arabiens öknar, så skulle

”**Ä**r det inte därför Gud låter sina barn lida? Han vill att de ska bli mer lika honom. Gud har lidit långt mer än människan någonsin gjort eller någonsin kommer att göra och är därför vår stora källa till medkänsla och tröst.” — Äldste Orson F Whitney

detta ha varit lättare än att försöka vila medan prästadömet kraft vilade på mig. Jag har erhållit en helig smörjelse och jag kan inte vila förrän den siste fienden är besegrad, döden är tillintetgjord och sanningen regerar i triumf.”⁹

Tyvärr orsakas en del av våra största svårigheter av vår egen dåraktighet och svaghet, och inträffar på grund av vårdslöshet eller överträdelser. För att lösa sådana problem måste vi komma tillbaka på rätt spår igen och om nödvändigt ta varje steg som behövs för fullständig omvändelse. Genom denna stor-slagna princip kan mycket ställas helt tillrätta och allt kan göras bättre.

Vi kan be andra om hjälp. Till vem kan vi gå? Äldste Orson F Whitney (1855–1931) i de tolv apostlarnas kvorum ställde och besvarade denna fråga:

”Hos vem söker vi, i vår bedrövelse och i

våra svårigheter, hjälp och tröst? ... Hos män och kvinnor som lidit, och som genom sin erfarenhet av lidande i rikt mått kan utgjuta sympati och medkänsla och välsigna dem som nu är behövande. Kunde de göra detta om de inte lidit själva? ...

Är det inte därför Gud låter sina barn lida? Han vill att de ska bli mer lika honom. Gud har lidit långt mer än människan någonsin gjort eller någonsin kommer att göra, och är därför vår stora källa till medkänsla och tröst.”¹⁰

Jesaja kallade Frälsaren, före hans födelse, ”en smärtornas man.”¹¹ Frälsaren sade följande om sig själv i Läran och förbunden: ”Detta lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ och önskade, att jag icke skulle få tömma den bittra kalken och rygga.”¹²

Stillman
Ponds familj
anlände till
Winter Quarters och
liksom många andra
familjer led de svårt
medan de bodde i ett
tält. De fem barnens
död under färden
över slätten till
Winter Quarters
var bara början.

KRISTIN ANDERSON, AV HARRY ANDERSON

”**Ä**ktheten i er tro ... [när] det håller provet i eld ... skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig”, lärde Petrus.

Vissa har benägenhet att tro att deras svårigheter är straffdomar. Roy W Doxey skriver:

”Profeten Joseph Smith lärde att det är en falsk uppfattning att de heliga ska undslippa alla straffdomar — sjukdomar, farsoter, krig etc. — i de sista dagarna. Följaktligen är det en ohelig princip att säga att dessa svårigheter beror på överträdelser. (Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 140.)

President Joseph F Smith lärde att det är felaktigt att tro att de sjukdomar och svårigheter som kommer till oss antingen orsakas av Guds nåd eller vrede.”¹³

Paulus förstod detta helt och fullt. Han sade om Frälsaren:

”Fastän han var Son, lärde han sig lydnad genom sitt lidande.

Och när han hade fullkomnats, blev han upphovet till evig frälsning för alla som lyder honom.”¹⁴

En berättelse om uthållighet

Vissa har ytterligt svåra lidanden att genomgå. Under kyrkans första tid var

Stillman Pond medlem av de sjuttios andra kvorum i Nauvoo. Han var omvänd till kyrkan och kom från Hubbardston i Massachusetts. Liksom andra förföljdes han, hans hustru Maria och deras barn och drevs ut ur Nauvoo. I september 1846 började de den stora vandringen västerut. Den tidiga vintern det året medförde stora svårigheter, såsom malaria, kolera och tuberkulos. Familjen hemsöktes av alla dessa tre sjukdomar.

Maria fick lungsot, och alla barnen drabbades av malaria. Tre av barnen dog under vandringen genom den tidiga snön. Stillman begravnade dem på slätten. Marias tillstånd förvärrades av sorgen, smärtan och malariafebern. Hon kunde inte längre gå. Försvagad och sjuk födde hon tvillingar. De fick namnen Joseph och Hyrum och dog inom några dagar.

Stillman Ponds familj anlände till Winter Quarters och liksom många andra familjer led de svårt medan de bodde i ett tält. De fem barnens död under färden över slätten till Winter Quarters var bara början.

I Horace K och Helen Mar Whitneys dagbok står det följande beträffande ytterligare fyra av Stillman Ponds barn som dog:

”Onsdagen den 2 december 1846 dog Laura Jane Pond, 14 år ... av frossa och feber.” Två dagar senare, ”fredagen den 4 december 1846 dog Harriet M Pond, 11 år i frossa”. Tre dagar senare, ”måndagen den 7 december 1846 dog Abigail A Pond, 18 år i frossa”. Bara fem veckor senare, ”fredagen den 15 januari 1847 dog Lyman Pond, 6 år i frossa och feber.”¹⁵

Fyra månader senare, den 17 maj 1847, dog även hans hustru, Maria Davis Pond. Färden över slätten berövade Stillman Pond nio barn och hans hustru. Han blev en framstående bosättare i Utah och senare en ledare i de sjuttios kvorum. Trots att Stillman Pond hade förlorat nio barn och sin hustru under färden över slätten så förlorade han inte sin tro. Han gav inte upp. Han gick framåt. Han betalade ett pris, som många andra tidigare och senare fått göra, för att lära känna Gud.

Den gode Herden har ett budskap om hopp, styrka och befrielse för alla. Om det inte fanns någon natt, skulle vi inte uppskatta dagen, inte heller kunde vi se stjärnorna och himlarnas oändlighet. Vi måste få del av det bittra med det söta. Det finns en gudomlig avsikt med de svårigheter vi möter varje dag. De förbereder, de luttrar, de renar och sålunda välsignar de.

Då vi plockar rosor finner vi att vi ofta inte kan undgå de taggar som växer på samma stjälk.

Ur guldsmedens luttrande eld kan komma en härlig befrielse. Det kan ske en ädel och bestående pånyttfödelse. Priset för att lära känna Gud kommer att vara betalt. En helig frid kan komma efter prövningarna. Slumrande, inre resurser kommer att väckas. En tät mantel av rättfärdighet sveps omkring oss för att skydda oss och hålla oss andligen varma. Självmökan försvinner då vi räknar våra välsignelser.

Evighetens välsignelser kommer säkerligen till dem som uthärdar luttringen, som Herren själv sade: ”Endast den som är ståndaktig intill änden skall bli frälst.”¹⁶ Jag vittnar om att Jesus är Kristus och den gudomlige Återlösaren. Han lever! Hans ord är det eviga livets ljuvliga ord. ■

SLUTNOTER

1. "Pioneer Women", *Relief Society Magazine*, jan 1948, s 8.
2. 2 Kor 12:7.
3. Alma 5:37.
4. Jesaja 40:31.
5. Ether 12:6.
6. 1 Petr 1:7.
7. Se Mosiah 27:24–27.
8. Conference Report, okt 1941, s 89.
9. *Deseret News*, 30 apr 1853, s 2.
10. "A Lesson from the Book of Job", *Improvement Era*, nov 1918, s 7.
11. Jesaja 53:3.
12. L&F 19:18.
13. *The Doctrine and Covenants Speaks* (1970), 2:373; se också Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 46–47.
14. Hebr 5:8–9.
15. Citerad i "Stillman Pond, a Biographical Sketch", sammanställd av Leon Y Pond och H Ray Pond, i Sterling Forsyth, *Histories*, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 4.
16. L&F 53:7.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel.

1. Håll upp en guldring eller en bild av en ring. Förklara att det först kan finnas många orenheter i guld. Beskriv hur hetta separerar orenheterna från guldets så att det blir rent och vackert. Jämför denna process med vad som händer oss när vi övervinna prövningar, och vittna om vad aposteln Petrus sade: "Äktheten i er tro är långt värdefullare än guld som är förgängligt."

2. Be familjemedlemmarna förklara varför vi får prövningar. Läs en av pionjärberättelserna från budskapet. Diskutera hur dessa pionjärer var exempel på hur man luttras av motgångar. Fråga familjemedlemmarna vem de, liksom pionjärerna, kan vända sig till under svåra tider. Vittna om att Frälsaren är den bästa rådgivaren.

3. Gör en lista av välsignelser som kommer av våra prövningar genom att högt läsa stycket "En berättelse om uthållighet". Be familjemedlemmarna berätta vilka välsignelser de har fått genom sina prövningar.

Ricardo

GICKENS

Vecka efter vecka gick Ricardo ensam till kyrkan. Sedan ändrades allt genom hans exempel.

PAUL VANDENBERGHE

Kyrkans tidningar

Det är söndag och tid för sakramentsmötet, men ingen hemma hos dig vill gå utom du. Vad gör du då? Om du är Ricardo Navas Ruiz från Los Jardines församling i Primavera stav i Trujillo i Peru, tar du på dig skjorta och slips och går till kyrkan ensam. Du kommer faktiskt dit lite tidigt så att du kan hjälpa biskopen förbereda för mötena.

"Jag är mycket glad att jag kan vara diakon i Trujillo", säger Ricardo. "Det betyder verkligen mycket för mig att bära prästadömet."

Ricardo, som nu är en av bara tre diakoner i sin församling, gick trofast ensam till kyrkan varje vecka under tre års tid. De flesta i Ricardos familj blev medlemmar i kyrkan när han var två år gammal, men när han hade blivit sju år var de inte längre intresserade av att komma. Den saken förändrade inte Ricardos önskan att gå till kyrkan.

"Jag ville förbereda mig för att döpas. Jag ville känna Anden och lämna allt annat bakom mig", säger han. "Min

Ricardo Navas Ruiz och hans mormor Mavila är de bästa vänner. Och tack vare Ricardos exempel går de nu till kyrkan tillsammans varje söndag.

största önskan är att få vara missionär, vilket är en av anledningarna till att jag fortsätter komma till kyrkan."

På många sätt har Ricardo redan börjat vara missionär. "Han var ett exempel för mig eftersom han alltid gick till kyrkan", säger Ricardos mormor, Mavila Ruiz Cárdenas. I flera år hade hon lyssnat på missionärerna som kom för att besöka hennes familj. Och varje gång var Ricardo där. Han lyssnade på missionärslektionerna, gick trofast till kyrkan varje söndag och lärde till och med sin mormor psalmerna.

När han var åtta år och gick till kyrkan ensam kände han sig inte redo att bli döpt. Men, säger Ricardo, "när min mormor sade att hon var redo att döpas så var jag säker på att jag var redo också". Så när Ricardo var 10 år

döptes han och hans mormor samma dag.

"Hon är som en mamma", säger Ricardo om sin mormor. "Hon har uppfostrat mig sedan jag var liten." Ricardo bor hos sin mormor och morfar och fyra av sina morbröder. "Min morfar har drabbats av Parkinsons sjukdom, så jag gör sådant som att hjälpa honom sätta sig i sin stol", säger Ricardo. Ricardo försöker hela tiden undervisa sin familj genom exempel. "Jag försöker vara ett exempel när

AM

jag går till kyrkan, för när jag är på rätt väg så ser min familj vad jag gör, och jag vill att de också ska komma till kyrkan.”

Trots att Ricardo och hans mormor är de enda aktiva medlemmarna i huset, ”så har vi alla familjens hemafton tillsammans”, säger han.

Unge Ricardo är den som står längst fram och håller lektionen varje måndag.

”Jag använder Mormons bok och Bibeln under hemaftonslektionerna”, säger han. ”Jag läser berättelsen och bär sedan mitt vittnesbörd. Ibland använder jag lektionsboken för diakoner.”

Ricardo vittnar också för sina vänner och grannar. ”Här i grannskapet berättar jag för mina vänner om Kristus, om profeter och om Nephi”, säger han. ”Jag återger berättelser som jag har hört i kyrkan som handlar om tro och om hur bönen hjälper oss. Några vänner stannar och lyssnar, men andra går därifrån. Det är ett sätt jag kan vara ett exempel på.”

Ricardo går inte ensam till kyrkan längre. Nu tar han på sig skjorta och slips varje söndag, tar sin mormor vid handen, och så går de iväg tillsammans. Vem vet? Med tiden kommer Ricardo förmodligen att ta med sig andra till kyrkan också. ■

Unga vuxna och templet

**För varje ung vuxen
betonar jag att temp-
let kan välsigna dig
— redan innan du
besöker det.**

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON
i de tolv apostlarnas kvorum

Jag vill tala om templet. Jag vill hjälpa er gräva djupt i läran, utforska storheten i dess härlighet och fånga dess eviga betydelse.

Templet är inte något nytt. "Närhelst Herren har haft ett folk på jorden som lytt hans ord så har de blivit befallda att bygga templet." (Bible Dictionary, "Temple", s 781) Gamla testamentet är fullt av hänvisningar till förrättningar, förbund och till och med tempelkläder. (Se till exempel 2 Mos 28–29; 3 Mos 8.)

Det mest välkända bibliska templet byggdes i Jerusalem under Salomos dagar. Herren godkände personligen detta heliga hus. (Se 2 Krön 7:12.) Det förstördes delvis år 600 f Kr.

Nästan hundra år senare återuppbyggdes det av Serubbabel. Byggnaden härjades av eld år 37 f Kr. Senare förstörades och jämnades Herodes ut tempelberget och började bygga ett andra tempel. (Se Bible Dictionary, "Temple", "Temple of Herod", s 781.)

Det var detta tempel som fanns under Jesu tid. Han var där som barn när hans oroliga mamma inte kunde hitta honom. (Se Luk 2:43–49.)

Vid första rensningen av templet kallade Jesus det "min Faders hus". (Joh 2:16; se v 13–16.) Vid andra rensningen kallade Jesus det "mitt hus". (Matt 21:13; Mark 11:17) Eftersom Jesus visste att templet skulle bli ännu mer vanhelgat kallade han det "ert hus [som nu] lämnas ... åt er [öde]" (Luk 13:35) — en profetia som uppfylldes när templet förstördes år 70 e Kr.

För flera år sedan var syster Nelson och jag i Jerusalem och guidades igenom nya utgrävningar som gjorts i en tunnel till vänster om den nuvarande västra muren som var en del av det gamla templet. I tunneln såg vi judiska rabbiner som bad för den dag då det tredje templet ska byggas i Jerusalem.

Genom Mormons bok vet vi att Nephi byggde ett tempel "[som] liknade Salomos tempel", förutom att det inte var så utsmyckat. (2 Nephi 5:16)

"Från Adam och fram till Jesu tid utfördes enbart förrättningar för levande i templen. När Jesus hade berett vägen så att evangeliet kunde predikas i andevärlden ... har arbete för de döda, liksom för de levande, utförts i templen." (Bible Dictionary, "Temple", s 781)

Förbundets barn

När vi läser om tempel får vi också lära oss om de förbund som Gud har ingått med sina trofasta efterföljare — "förbundets barn". (3 Nephi 20:26; se v 25; se också Apg 3:25.) För omkring 4 000 år sedan slöt Gud ett förbund med Abraham att alla jordens nationer skulle välsignas genom hans efterkommande.

(Se 1 Mos 17:7; 22:18; Abraham 2:9–11.)

Detta bekräftades på nytt för Isak (se 1 Mos 26:1–4, 24) och återigen för Jakob. (Se 1 Mos 28; 35:9–13; 48:3–4.) Förbundets tråd går genom hela den väv som

Gamla testamentet, Nya testamentet och

Mormons bok utgör. (Se till exempel Mormons boks titelblad.) Detta förbund har förnyats på gudomlig väg i denna tidshushållning som en del av alltings återställelse. (Se L&F 124:58.)

Profeter har länge vetat att Abrahams förbund *enbart* skulle uppfyllas "i de sista dagarna". (1 Nephi 15:18) Det är våra dagar! (Se L&F 110:12–16.) Vi är detta förbundsfolk! Vad innebär det egentligen? Låt oss lära tillsammans från utvalda skriftställen.

I Mosiah 5:7 läser vi: "Nu, på grund av det förbund, som I haven gjort, skolen I kallas Kristi barn, hans söner och hans döttrar, ty se, idag har han, i andlig mening, fött eder, ty I sägen, att edra hjärtan äro förändrade genom tro på hans namn. Därför ären I födda av honom och hava blivit hans söner och hans döttrar."

I 3 Nephi 20:25, säger Jesus: "I ären profeternas barn, och I ären av Israels hus. I tillhören förbundet, som Fadern ingått med

Genom att upprättbålla en moralisk norm som är hög nog för att få en tempelrekommendation, finner du inre frid och andlig styrka.

edra fäder, då han sade till Abraham: I din säd skola alla jordens slakten varda välsignade.”

I våra heliga tempel får vi bokstavligt talat de välsignelser som lovades Abrahams, Isaks och Jakobs släktlinje.

Återställelsen av tempel och beseglingsmyndigheten

Under återställelsen fick tempelarbetet mycket hög prioritet. Den första uppenbarelsen från en tjänande ängel handlade om denna lära. Den står nertecknad i det andra kapitlet i Läran och förbunden och är ett eko av Malakis fjärde kapitel. Moroni förutsade Elias ankomst, som skulle vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder. (Se Mal 4:5–6; L&F 2:1–2.)

Elia kom den 3 april 1836, påsksöndagen, i början av judarnas påskhögtid. Han kom till templet i Kirtland för att förläna beseglingsmyndighetens nycklar, precis så som ängeln Moroni hade profeterat. (Se L&F 110:14–16.)

I templet utförs förrättningar genom vilka gudaktighetens kraft är uppenbar. (Se L&F 84:20.) ”Utan dessa förordningar och prästadörets myndighet är gudaktighetens kraft icke uppenbar för människorna i köttet.” (L&F 84:21)

Inskriptionen på nutida tempel är: ”Helgad åt HERREN”. (Se 2 Mos 28:36; 39:30.) Dessa ord beskriver byggnaden, ja. Men de beskriver också templets förrättningar och förbund och människorna som tjänar inom dess väggar.

Återställens tempel

Templet i Kirtland var ett förberedande tempel. I dag står det som ett monument över tron hos människorna som byggde det. Senare, när medlemmarna kom till Illinois, befallde Herren åter sitt folk att bygga ett tempel. Varför?

Vi läser i Läran och förbunden 124:29–30:

”Ty det finnes icke på jorden en dopfunt, vari mina heliga kunna låta döpa sig för de döda.

Ty denna förordning tillhör mitt hus.”

Vers 32 innehåller en skarp varning: ”Om I icke gören detta ... så skolen I såsom en kyrka och edra döda med eder bliva förkastade, säger Herren, eder Gud.”

I vers 40 står det: ”Byggen detta hus åt mitt namn, på det jag må uppenbara mina förordningar för mitt folk däri.”

I förtexten till kapitel 128 står det att kapitlet var ett brev. Varför skrev profeten Joseph Smith ett brev till medlemmarna i stället för att tala till dem direkt? Han höll sig gömd. Han förföljdes av ilska poebelhopar. Han kunde inte ens gå hem. Han höll sig gömd hemma

hos sin vän Edward Hunter.

I våra heliga tempel får vi bokstavligt talat de välsignelser som lovades Abrahams, Isaks och Jakobs släktlinje.

Läs dessa förunderliga ord, skrivna under Edward Hunters tak:

”[Jag] återupptager ... nu ämnet ’Dop för de döda’, emedan detta ämne sysselsätter mitt sinne och gör det allra starkaste

intryck på mina känslor, alltsedan mina fiender började jaga mig ...

Dessa äro grundsatser med avseende på de döda och de levande, vilka icke kunna förbigås med ringaktning, emedan de höra till vår frälsning, ty deras frälsning är nödvändig och väsentlig för vår frälsning, såsom Paulus säger om fäderna: *'De kunna icke fullkomnas utan oss'*; ej heller kunna vi fullkomnas utan våra döda ...

Jorden skall slås med tillspillogivning, om det icke finnes en sammanbindande kedja av något slag, som på ett eller annat sätt förenar fäderna och barnen ... dopet för de döda ... är nödvändigt ... att en hel, fullständig och fullkomlig förening och sammanlänkning av utdelningar, nycklar, krafter och härligheter äger rum ... det som aldrig uppenbarats från världens begynnelse, det som varit fördolt för de visa och kloka, det skall under tidernas fullhets utdelning uppenbaras." (L&F 128:1, 15, 18)

Medlemmarna lydde. De byggde ett tempel i Nauvoo. Omkring 6 000 medlemmar fick sin begåvning och beseglades innan de var tvungna att ge sig av och förlorade sitt tempel. Nu står det där igen — återuppbyggt i all sin storslagenhet — ett tempel där det pågår mycket verksamhet.

Omkring 30 år efter utvandringen från Nauvoo blev templet i S:t George i Utah färdigt. Det var det första templet i vilket ställföreträdande förrättningar för döda utfördes på ett organiserat sätt.

Under invigningen av första våningen av templet i S:t George, den 1 januari 1877 — samma år som president Brigham Young dog — sade han:

"Vad tror ni att fäderna skulle säga om de kunde tala från de döda? Skulle de inte säga: 'Vi har legat här i tusentals år, här i detta fängelse, och väntat på att denna evangelieutdelning skulle komma'? ... Vad skulle de viska i våra öron? Om de kunde, skulle de då inte tala som med tordönsröst för att försöka få oss att förstå vikten av det verk vi är engagerade i? Alla änglarna i himlen ser på denna lilla skara människor och sporrar dem att verka för den

Omkring 6 000 medlemmar fick sin begåvning och beseglades innan de var tvungna att ge sig av och förlorade sitt tempel. Nu står det där igen — återuppbyggt i all sin storslagenhet — ett tempel där det pågår mycket verksamhet.

mänskliga familjens frälsning ... När jag tänker på detta vill jag att sju tordönsröster ska väcka folket till liv."¹

Fortlöpande uppenbarelser

År 1894 sade president Wilford Woodruff (1807–1898) följande till kyrkans medlemmar: "Vi vill att de sista dagars heliga från och med nu spårar sina släktlinjer så långt tillbaka de kan och att de beseglas till sina fäder och mödrar. Låt barnen beseglas till sina föräldrar och sammanbind kedjan så långt ni kan finna den ... Detta är Herrens vilja för sitt folk."²

Syftet med släktforskning är att få tag på våra förfäders namn och uppgifter så att tempelförrättningar kan utföras å deras vägnar.

Läran och förbunden kapitel 138 är höjdpunkten av president Joseph F Smiths (1838–1918) verksamhet. President Smith mottog uppenbarelsen månaden innan han avled. Under detta unika tillfälle befann han sig fortfarande i världen, men kunde se in i nästa värld. Synen är daterad till oktober 1918.

Jag börjar med vers 11: "Jag såg de dödas härskaror, både små och stora.

Och där voro församlade på en plats en oräknelig skara av de rättfärdigas andar, vilka hade varit trofasta i Jesu vittnesbörd medan de levde i dödligheten ...

De voro församlade i väntan på Guds Sons ankomst till andevärlden för att förkunna deras återlösning från dödens bojar ...

Medan denna väldiga skara i väntan och samtal glädde sig åt timman för sin befrielse från dödens bojar, visade sig Guds Son och förkunnade frihet för de fångna ...

Där förkunnade han för dem det eviga evangeliet, läran om uppståndelsen och mänsklighetens återlösning från fallet och från individuella synder på villkor av omvändelse.” (L&F 138:11–12, 16, 18–19)

Och i vers 51: ”Herren undervisade dessa och gav dem makt att, efter hans uppståndelse från de döda, komma fram för att inträda i hans Faders rike för att där krönas med odödlighet och evigt liv.”

Templen förverkligar denna kröning! Hur tacksamma är vi inte för denna kunskap!

Jag vill nu avvika från ämnet för ett ögonblick och berätta om en lustig upplevelse vi hade för några år sedan. Syster Nelson och jag hade förmånen att ta med president Spencer W Kimball (1895–1985) och hans hustru till en aktivitet.

Vår femårige son var med oss. Jag bad honom berätta för president Kimball vad vår son hade för bild på väggen i sitt sovrum. Han svarade pliktskyldigt: ”En bild på templet.”

President Kimball med sitt globala perspektiv frågade: ”Vilket tempel?”

Frågan gjorde vår lille pojke, med sitt begränsade perspektiv, helt förbryllad. Han tänkte en stund och svarade sedan: ”Det är äktenskaps-templet naturligtvis.” President Kimball gav honom ett stort leende.

President Howard W Hunter (1907–1995) sade 1994, året innan han gick bort: ”Jag ... uppmana[r] kyrkans medlemmar att sätta Herrens tempel som den viktiga symbolen

för sitt medlemskap och den gudomliga platsen för sina heligaste förbund ...

Det är min förhoppning att varje vuxen medlem ska vara värdig — och inneha — en gällande tempelrekommendation, även om avståndet till ett tempel inte gör det möjligt att genast eller ofta använda den.”³

President Gordon B Hinckley har understrukt detta hopp på nytt.

Han har också utvidgat tempel- och

Profeten Joseph Smith förkunnade: ”Jorden skall slås med tillspillogivning, om det icke finnes en sammanbindande kedja ... som ... förenar fäderna och barnen.”

släktforskningsarbetet med en oerhörd fart. I maj 1999 startade han webbsidan FamilySearch™ på Internet. Webbsidan får nu i genomsnitt över 50 000 besökare per dag. Från Pedigree Resource File (ett register med antavlor), som är en del av webbsidan, får vi mer än en miljon namn per månad, alla länkade till en släktlinje. I databasen finns nu mer än en miljard namn.

När president Hinckley kallades att verka i första presidentskapet 1981, hur många tempel hade vi i kyrkan då? Nitton. Nu har vi 122! Fler håller på att byggas och andra har tillkännagivits.

Personlig förberedelse för templet

För varje ung vuxen betonar jag att templet kan väl-signa dig — redan innan du besöker det. Genom att upprätthålla en moralisk norm som är hög nog för att få en tempelrekommendation, finner du inre frid och andlig styrka. Nu är det dags att rena ditt liv från allt som misshagar Herren. Nu är det dags att rensa bort känslor av avund eller illvilja och be om förlåtelse för de misstag du kan ha gjort.

För flera år sedan gav första presidentskapet ut ett brev till prästadömsledarna angående den bästa tiden för medlemmarna att få en tempelrekommendation. Jag citerar därifrån:

”Ensamstående medlemmar i slutet av tonårstiden eller i början av tjugooårsåldern som inte kallats på mission eller som inte förlovat sig för att vigas i templet, bör inte rekommenderas att få sin begåvning i templet. De kan emellertid få en rekommendation för begränsad användning för att utföra dop för de döda. Önskan att få bevittna tempelvigslar av syskon eller vänner är inte tillräckligt skäl för att en ung vuxen ska få sin begåvning.” (Brev daterat 12 nov 2002; se också Brev från första presidentskapet, 21 jun 2005.)

Lägg märke till att dessa instruktioner gäller ensamstående ”i slutet av tonårstiden eller i början av tjugooårsåldern”. Vi hoppas att dessa personer några år senare ska vara gifta eller etablerade på ett stabilt sätt och att deras tempeltjänst ska ha hög prioritet under resten av deras liv.

Innan du kommer till templet för första gången kan det vara till hjälp att gå en tempelförberedande kurs. Det kan också vara bra att läsa häftet som din biskop eller grens-president ger dig, *Förbered dig för det heliga templet*.⁴ Detta hjälper dig att förstå storslagenheten i templets förrättningar och förbund.

Planera i dag för att gifta dig i templet och ha templet i åtanke under uppvaktningstiden. När du tillsammans med din livskamrat knäböjer vid altaret i det heliga templet gör ni det som jämlika partners. Ni blir en evig familjeenhet. Allt som kan undergräva andlighet, kärlek och känslan av sant kamratskap strider mot Herrens vilja. Trofasthet mot dessa heliga förrättningar och förbund medför eviga välsignelser för er och för framtida släkten.

En tid av brådska och möjligheter

Brådskan i att utföra ställföreträdande arbete i templet betonades i ett brev från första presidentskapet, daterat den 11 mars 2003. Det vände sig till alla kyrkans medlemmar och sade att ”miljoner av våra förfäder har levt på jorden utan förmånen att ta emot templets förrättningar ...

Alla de förordningar som sker i Herrens hus är uttryck för vår tro på den fundamentala och grundläggande läran om den mänskliga själens odödlighet.”⁵

Mina älskade bröder och systrar, vår tid förutsågs av vår Mästare: ”Detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta med Israels hus, säger HERREN: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk.” (Jer 31:33)

Eftersom vi är hans folk, kan vi ”ärva troner, riken, furs-tendömen och makter, herradömen ... upphöjelse och härlighet i allt”. (L&F 132:19) Detta är vårt arv. Detta är vår möjlighet. Om detta vittnar jag. ■

Från KUV:s brasafton den 4 maj 2003 i Salt Lake City, Utah.

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 309, 299; se också L&F 138:47–50.
2. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s 172.
3. Citerad i James E Faust, ”President Howard W Hunter: Örnens väg”, *Nordstjärnan*, sep 1994, s 4.
4. Detta häfte används också som studiematerial i den tempelförberedande kursen. (Artikelnr 36793 180)
5. Se ”Brev från första presidentskapet”, *Liabona*, mar 2004, s 47.

Förbered dig för ett himmelskt äktenskap

ÄLDSTE ROBERT D HALES
i de tolv apostlarnas kvorum

Tempelvigseln beskriver den plats dit du går för att få en evig vigsel förrättad. Celestialt äktenskap innebär att du är trofast de heliga förbund du ingår i tempelvigselceremonin — att efterleva celestiaala principer i äktenskapsrelationen.

Ett celestiaalt äktenskap kräver, efter det att löftena har avgetts, ett hängivet liv av fortlöpande värdighet som leder till lycka och upphöjelse. Om vi efterlever lagarna på rätt sätt kommer vi, tillsammans med en annan person och våra barn, att kunna ha ett litet himmelrike på jorden.

Något så underbart som ett celestiaalt äktenskap är inget som bara händer.

I Lewis Carrolls bok *Alice i underlandet* träffar Alice en katt och frågar: "Kan du säga mig vilken väg jag ska ta?"

Katten svarar: "Det beror till stor del på vart du vill komma."

Alice säger: "Jag måste erkänna att jag inte bryr mig så mycket om vart jag kommer."

Då säger katten: "Då har det egentligen ingen betydelse vilken väg du tar, eller hur?"

"Bara så att jag kommer någonstans", svarar Alice.

Då avslöjar katten en intressant sanning: "Du kommer helt säkert dit om du fortsätter gå tillräckligt länge."

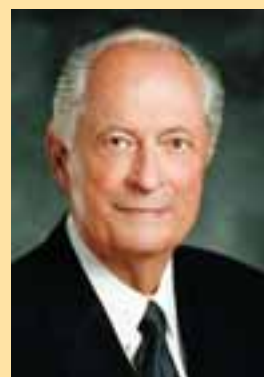
Hur många av oss går genom livet och intalar oss själva:

"Om vi fortsätter att gå tillräckligt länge så kommer vi

någonstans", men kan inte säga

exakt var platsen är som vi vill komma till? "Någonstans" räcker inte. Vi måste veta vart vi vill komma och vara fast beslutna att ta oss dit. Och vi bör få den kunskapen och beslutsamheten tidigt.

Alma sade: "Lägg på minnet, min son, och lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud." (Alma 37:35) Det säger allt. Gör det nu.

**Se till att du vet
innan du gifter dig
vad denna person
verkligen vill bli.**

Tempelrekommendationer

När vi väl har bestämt oss för att vi vill ingå ett celestialt äktenskap så bör vi lära oss förstå och göra det som leder oss dit.

För att komma till templet måste du ha något som kallas för en rekommendation. En ingående intervju kommer att hållas, först av din biskop eller grenspresident, och sedan av din stavs- eller missionspresident. Här är några av frågorna som de kommer att ställa till dig:

”Tror du på och har du ett vittnesbörd om Gud den evige Fadern, hans Son Jesus Kristus och den Helige Anden?”

”Har du ett vittnesbörd om Kristi försoning och om hans mission som Frälsare och Återlösare?”

”Har du ett vittnesbörd om evangeliets återställelse i dessa sista dagar?”

”Stöder du presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som profet, siare och uppenbarare, och som den enda person på jorden som innehar, och har myndighet att använda, alla prästadörets nycklar? Stöder du medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare? Stöder du de övriga generalauktoriteterna och kyrkans lokala auktoriteter?”

”Lever du efter kyskhetslagen?”

”Finns det någonting i ditt uppträdande mot dina familjemedlemmar som inte överensstämmer med kyrkans lärdomar?”

”Strävar du efter att hålla de förbund du ingått, att besöka dina sakraments- och prästadömsmöten och leva i enlighet med evangeliets lagar och bud?”

”Är du ärlig mot dina medmänniskor?”

”Betalar du fullt tionde?”

”Håller du visdomsordet?”

”Finns det någon synd eller förbrytelse i ditt liv som borde ha klarats upp med prästadömsauktoriteterna men som inte blivit uppklarad?”

”Anser du dig värdig att inträda i Herrens hus och ta del av templets förordningar?”

Det är viktigt att tänka på denna rekomen-

Ett äktenskap är som att klättra uppför ett berg.

Du binder fast dig vid en livskamrat och börjar klättra uppför livets berg.

dation i samband med äktenskap, för när du väljer den person som du ska leva med för tid och all evighet så bör du fråga dig själv: "Är jag säker på att han eller hon kan leva inom gränserna för föreskrifterna i denna rekommendation?"

När du har fått en rekommendation kan du besöka templet och ta emot din begåvning. Innan en person kan gifta sig eller beseglas som man eller hustru i templet så måste han eller hon ta emot begåvningsförrättningen.

Vi har förmånen som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att planera för och förbereda oss för ett evigt äktenskap.

När du väljer din livskamrat, se då till att ni båda har en önskan att ha en celestial äktenskapsrelation, en önskan att få vara tillsammans som familj för evigt, en önskan att ha en livskamrat för evigt och leva i vår himmelske Faders närhet.

Stötta varandra

Ett äktenskap är som att klättra uppför ett berg. Du binder fast dig vid en livskamrat och börjar klättra uppför livets berg. När ett barn kommer binder du fast honom vid mamma och pappa och fortsätter er resa. Repen håller samman alla bergsklättrare. Men det finns många yttre element — vinden och regnet och snön och isen — alla världens element drar i dig för att få dig att ramla ner från detta eviga berg. Hur kommer man upp till toppen?

Någon har sagt det på följande sätt: "Du lyfter upp mig och jag lyfter upp dig, och vi klättrar uppåt tillsammans." Vad innebär det?

Jag minns en upplevelse i mitt liv som illustrerar denna tanke. Jag gick på Harvard Business School. Jag pressades till mitt yttersta. Under en elevs första år på den skolan tar lärarna bort varje uns av ens självförtroende, oavsett vilken bakgrund man kommer ifrån, så att man lär sig hur det är att åstadkomma mer än man någonsin gjort tidigare i livet.

Under en viktig tid i skolgången bad en missionspresident mig att bli president för äldstekvorumet. Det är den

enda gången i mitt liv som jag har ifrågasatt en uppgift. För var och en av er kommer den här frågan upp någon gång i livet: "När är det tid att tjäna?" Det enda svaret jag kan ge er är: "När du blir ombedd."

Så jag kom hem och sade till min hustru: "Det finns en risk att jag kuggas i skolan om jag blir president för äldstekvorumet." Då sade hon något som har hjälpt mig i många år: "Bob, jag vill hellre ha en aktiv prästdömsbärare än en man som har en magisterexamen från Harvard." Men när hon lade armarna om mig, sade hon: "Vi kommer att klara båda." Det är ett evigt partnerskap.

I Läran och förbunden (jag hoppas att var och en av er skriver ner den här versen och lägger den i fickan och har den med er överallt för alla prövande stunder) läser vi: "Styrk nu dina bröder i all din vand, med alla dina böner, med alla dina förmaningar och med allt vad du gör." (1&F 108:7) Med andra ord så ska vi hjälpa varandra varje dag när vi pratar, när vi ber, när vi förmanar och i allt annat vi gör.

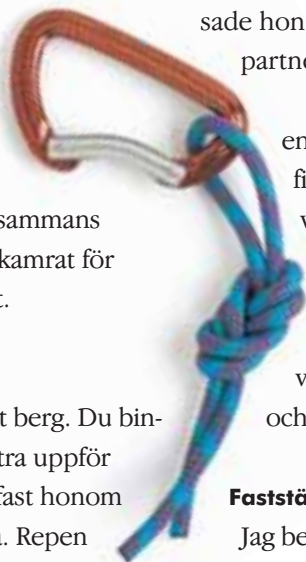
Fastställ din eviga kurs

Jag betonar vikten av att ni fastställer er kurs, att ni vet vart ni är på väg. Gå ut med många olika personer. Ta reda på vilken slags person du vill leva tillsammans med. Se till att du hjälper dem som du kommer i kontakt med. Vägled dem till att umgås med många personer.

Se till att du vet innan du gifter dig vad denna person verkligen vill bli. Det kan man göra genom att se om han eller hon går på sina möten och har ett vittnesbörd och kan prata med dig om eviga mål nu.

Jag ber att Herrens välsignelser ska vila över er. Jag vet att Gud lever och att Jesus är Kristus. Jag vittnar om att de stunder i livet då jag har varit olycklig, deprimerad eller ledsen, har varit när jag har avvikit, om så bara en liten bit, från Herrens lärdomar. Att du verkligen må bli lycklig och känna glädje i ett celestialet äktenskap, med ett litet himmelrike på jorden, är min bön. ■

Från ett tal under ett andligt möte den 9 november 1976 vid Brigham Young-universitetet.

Mod att gi

Många medlemmar i kyrkan har lyckliga äktenskap trots den rädsla de upplevde när de var ensamstående.

MELISSA HOWELL

Har jag det som krävs för att bli en bra maka?" "Mina föräldrar genomgick en smärtsam skilsmässa och jag är rädd att jag kanske också kommer att skiljas om jag gifter mig."

"Kommer jag att kunna försörja en familj om jag gifter mig?"

Ibland kan sådan rädsla avhålla ensamstående medlemmar från att gifta sig. Hur kan vi då övervinna denna rädsla och ersätta den med kärlek?

Genom att lita till Herren har många medlemmar i kyrkan funnit att trots att deras rädsla inte helt har försvunnit, så har vår himmelske Fader hjälpt dem att skapa ett lyckligt äktenskap.

Rädslan för skilsmässa

Kanske har du själv genomgått en skilsmässa. Kanske har dina föräldrar eller någon annan närstående skilt sig. Eller så kanske det växande antalet skilsmässor i dag oroar dig en hel del. Oron för att ett äktenskap kan sluta i skilsmässa har gjort att många ensamstående vuxna har undvikit att ta risken som kunde ha lett till ett lyckligt, meningsfullt och evigt äktenskap. Men när du söker Herrens hjälp kan du faktiskt lära dig några värdefulla, om än svåruppnåeliga, läxor av de negativa upplevelser som andra haft och sedan gå vidare med tro, och inse att ett lyckligt äktenskap verkligen är möjligt.

Scott Balloch från Bristol i England var 18 år när hans

föräldrar skilde sig. På grund av det blev han rädd att han själv kanske skulle skilja sig en dag — men han lärde sig också något viktigt av föräldrarnas upplevelse.

"På grund av mina föräldrars skilsmässa tog jag inte längre så lättvindigt på träffarna jag gick ut på", säger broder Balloch. "Jag såg mycket allvarligt på äktenskapet."

Innan han och hans hustru gifte sig berättade han om sin oro och de bad och läste skrifterna regelbundet tillsammans.

"Det hade en enorm inverkan", säger broder Balloch. "Det minskade på missämjan och mycket av vår rädsla försvann."

Nephi lärde oss en bra princip: 'Jag vill gå och göra det' (1 Nephi 3:7)", fortsätter han. "När vi är rädda kan det ge oss större tillit till vår himmelske Fader. Han har berett en utväg för oss." Broder och syster Balloch säger att de har välsignats för att de har försökt följa vår himmelske Faders bud i deras äktenskap.

Rädslan att vara en otillräcklig maka

Alla är vi ofullkomliga och ibland blir våra brister mer tydliga i ett äktenskap. När Ken Nollsich från Highlands Ranch i Colorado gifte sig med sin hustru Chalyce försökte han komma över sin långvariga rädsla för att bli en otillräcklig make. När han lärde sig att dela sina bördor med Herren minskade rädslan.

Broder Nollsich vill vara fullkomligt hängiven, säger han,

fta sig

”till att sätta hennes behov före mina”. Han förklarar: ”Jag tänker på hur jag tillbringar min tid och att hålla mig borta från själviska aktiviteter.” När broder Nollsches överväldigas av sin rädsla påminner han sig själv om att följa Frälsarens exempel, som ödmjukt sade till sin himmelske Fader: ”Ske din vilja.” (Matt 26:42) ”Jag upprepar det om och om igen inom mig och sedan går jag och gör det som behöver göras”, säger broder Nollsche.

Broder Nollsche säger att hans självförtroende och hans tillit till sin hustru har stärkts med tiden. Han inriktar sig också på glädjen han känner i att vara make och far. ”Gud vill

*Par som söker Herrens
vägledning finner att han
välsignar dem i deras äktenskap.*

att jag ska vara lycklig, och att vara make och far är ett av de bästa sätten att bli lycklig”, säger han.

Rädslan för ekonomiska behov

En gång när president Ezra Taft Benson (1899–1994) talade till unga män, tog han upp den vanligt förekommande rädslan för att bli familjeförsörjare:

”Jag inser att somliga av er bröder kan hysa verklig oro beträffande det stora ansvar som blir ert om ni gifter er. Ni oroar er över om ni kan försörja hustru och familj och skaffa dem livets nödvändigheter i dessa osäkra ekonomiska tider. Sådan fruktan måste ersättas med tro.

Jag försäkrar er, bröder, att om ni är arbetsamma

STÅ EMOT DINA TVIVEL

”Vid varje betydelsefullt beslut finns det varningssignaler och betänkligheter

att ta hänsyn till, men så snart du blivit upplyst, se då upp för frestelsen att dra dig undan en god sak. Om det var rätt då du bad om det och litade på det och levde upp till det, så är det rätt nu. Ge inte upp när trycket ökar. Se framför allt till att du inte ger upp på grund av den varelse som arbetar hårt för att tillintetgöra din lycka. Stå emot dina tvivel. Behärska din fruktan. ’Kasta därför inte bort [din] frimodighet.’ [Hebr 10:35] Håll kursen och se hur det vackra i livet breder ut sig för dig.”

Se äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum, *”Ge inte upp er frimodighet”*, *Liahona*, jun 2000, s 38.

och trofast betalar ert tionde och era offergåvor och samvetsgrant håller buden, kommer Herren att sörja för er. Ja, uppoffringar kommer det att fordras, men ni kommer att tillväxa genom dem och bli en bättre människa då ni har genomgått dem.

Arbeta hårt med er utbildning och i ert yrke. Förtrösta på Herren, ha tro, och det kommer att klara sig. Herren ger aldrig en befallning utan att ge medel att utföra den”¹.

När Clyde och Joyce Hlongwane från Johannesburg i Sydafrika började gå ut tillsammans kände broder Hlongwane oro över att försörja sin framtida familj.

”Innan vi gifte oss lyssnade jag på ett konferenstal som handlade om att betala tionde och hur Herren då hjälper oss”, minns broder

Tithing and Other Offerings

Date: _____ Ward or branch: _____

Name (last, first, middle): _____ Use the same spelling on all your slips.

Full address: _____

	\$	
Tithing		
Fast offering		
Ward missionary		
General missionary		
Book of Mormon		
Humanitarian aid		
Temple construction		
Perpetual education		
Other (specify)		
Total	\$	

Stamp: PLACE STAMP HERE

*S*ätt Herren främst genom att betala ditt tionde så hjälper det dig hantera ekonomin mer effektivt.

Hlongwane. "Jag insåg att tionde var lösningen på det ekonomiska huvudbry jag hade — att man betalar sitt tionde oavsett vad som händer."

Broder Hlongwane uppmuntrades av skriftställen som 1 Nephi 17:3: "Om det nu så är, att människornas barn hålla Guds befallningar, så när han dem och styrker dem och förser dem med medel, varmed de kunna utföra det som han befallt dem."

"Jag visste att det är en befallning att vi ska gifta oss. Därför bereder Herren en utväg", säger broder Hlongwane.

Han insåg också behovet av att han gjorde sin del. När han och hans hustru gifte sig hade han ett arbete med låg lön, och hans inkomst räckte inte till att försörja en familj. Han bestämde sig för att vidareutbilda sig. Deras ekonomiska situation har förbättrats och broder Hlongwane ser nu fram emot att börja arbeta inom sitt valda yrke.

Rädslan för ändrad livsstil

Äktenskapet påverkar livet ekonomiskt, socialt, känslomässigt och till och med andligt sett.

Amy Byerly från Walpole i Massachusetts var orolig för hur hennes livsstil skulle ändras efter vigseln. Hennes oro minskade när hon pratade med Bart, hennes blivande make, om sin oro. Hon vände sig också till skrifterna och i Mosiah 2:41 läste hon: "[Jag] önskar ... att I skolen betänka deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Ty se, de äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de härda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycksalighet. O, kommen ihåg, kommen ihåg, att dessa ord äro sanna, ty Herren Gud har talat dem."

"Detta skriftställe sätter saker och ting i rätt perspektiv för mig", säger syster Byerly. "Även om min livsstil ändrades så kunde jag vara lycklig om jag var trofast. Det lärde mig också att en evig familj var mycket viktigare än allt det roliga jag gjorde när jag var ensamstående."

Syster Byerly trodde på att vår himmelske Fader skulle hjälpa henne i hennes äktenskap. "Jag visste att Gud godkände vårt äktenskap och det hjälpte mig att hantera alla

rädslor jag hade", säger hon. "Jag visste att jag kunde vara lycklig trots att jag måste ändra min livsstil."

Rädslan för att ändra på sina mål

Några ensamstående kanske är rädda att ett äktenskap hindrar dem från att nå sina mål när det gäller yrke eller utbildning. "Vi var båda oroade för vår skolgång och yrkesbana innan vi gifte oss", säger Thekla Schenk från Mililani i Hawaii. "När vi gifte oss ville jag att saker och ting skulle vara på *mitt* sätt. Vi gifte oss under förutsättningen att jag skulle gå i skolan."

Syster Schenk bad vår himmelske Fader hjälpa henne att bli klar med utbildningen. Hon fick svaret att det skulle hända när det var meningen, men hon visste inte hur.

Nu studerar de båda, men har beslutat att de ska prioritera Graysons utbildning och yrkesbana först så att syster Schenk kan stanna hemma med deras framtida barn. "Vi ändrade det så att det handlade om 'oss' i stället för 'mig'", säger syster Schenk.

Hon och hennes man har sökt lyckan i äktenskapet genom att försöka göra varandra lyckliga. "Det är svårt att lära sig sätta någon annans behov först", säger hon. "Vi behöver sträva efter att vara andliga nog att lyssna till maningarna om vad vi ska göra."

I ett budskap till sina kvinnliga barnbarn om hur man blir en framstående kvinna sade president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, följande: "Mina kära barnbarn, ni kan inte göra allting samtidigt. Ni kan inte vara 100 procent hustru, 100 procent mor, 100 procent tjänare i kyrkan, 100 procent karriärkvinna och 100 procent samhällstjänare samtidigt." Att göra dessa saker en i taget, sade han, "ger en kvinna möjligheten att göra allting väl i rätt tid och att fylla många olika roller i sitt liv".²

När Sonia Lopreiato Piros och Gabriel Piros från São Paulo i Brasilien var förlovade, pratade de om de beslut de skulle behöva fatta när deras barn kom. Men när de hade varit gifta i ett år och ett barn hade fötts, "blev allt som verkade så enkelt i teorin komplicerat i praktiken", säger syster Piros. "Vi stod inför beslutet och vårt hjärta överväldigades av rädsla. Min man var rädd att han inte skulle

Om du följer Herrens bud kan du gå framåt med tro och vetskap om att du kan finna stor lycka i äktenskapet och familjen.

tjäna tillräckligt för att sörja för våra behov, och jag var rädd för att behöva avbryta en lovande karriär.”

Broder och syster Piros började läsa studiehandledningen *Evigt äktenskap* (artikelnr 35311 180) och gå till institutet tillsammans. De var säkra på att de hade fattat rätt beslut innan de gifte sig — att syster Piros skulle lägga sin karriär på hyllan tills vidare, trots att båda visste att det inte skulle bli lätt för broder Piros att sörja för familjens behov.

”Vi utövade vår tro, och som det står i skrifterna, så bevisade vi Guds ord”, säger hon. (Se 2 Nephi 11:3.) Paret började få många välsignelser till följd av deras uppoffring, bland annat att broder Piros befordrades i sitt yrke.

”Vi möter fortfarande problem och oro, men vi vet att Gud är där vid vår sida och att han besvarar våra böner”, säger syster Piros.

”Den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa”

President Gordon B Hinckley sade: ”Låt oss inse att rädsla inte kommer från Gud, utan denna gnagande, förstörande kraft

kommer från honom som är motståndare till sanning och rättfärdighet. Rädsla är trons motsats”³.

Visst finns det berättigade anledningar till tvivel och osäkerhet i vissa relationer. Man bör alltid söka Herrens vägledning när man ska fatta ett beslut om att gifta sig. Men om du tar de lämpliga stegen i relationen och känner friden som Herren ger dem som fattar rättfärdiga beslut, då kan du gå framåt med tro och vetskap om att du kan finna stor lycka i äktenskapet och familjen.

Aposteln Paulus lärde: ”I Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan.” (1 Kor 11:11) Han skrev också: ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärsknings Ande.” (2 Tim 1:7) Må vi sträva efter att ersätta vår rädsla för äktenskapet med tro och kärlek. ■

Melissa Howell är medlem i Aurora Highlands församling, Aurora stäv, Colorado.

SLUTNOTER

1. ”Till de ogifta vuxna bröderna i kyrkan”, *Nordstjärnan*, jul 1988, s 48.
2. ”A Message to My Granddaughters: Becoming ‘Great Women’”, *Ensign*, sep 1986, s 19.
3. Se ”Gud har icke givit oss en försagdhets ande”, *Nordstjärnan*, feb 1985, s 21.

Bygg upp din tro på Herren Jesus Kristus

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Välsignelser av att tillhöra

Hjälpföreningen: Hjälpföreningen ska stärka systrarnas vittnesbörd om Jesus Kristus och hans försoning. Den ska också öka deras beslutsamhet att komma till Kristus.

Hur bygger Hjälpföreningen upp vår tro på Herren Jesus Kristus?

2 Nephi 25:26: "Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus ... på det [vi och] våra barn må veta på vilken källa [vi] måste rikta [våra] blickar för att få förlåtelse för [våra] synder."

President Gordon B

Hinckley: "Vem kan mäta den mirakulösa inverkan på miljontals kvinnor, vars kunskap har ökat, vars vision har vidgats, vars liv har breddats och

vars kunskap om Guds ting har berikats genom otaliga lektioner som på ett effektivt sätt undervisats och lärts under Hjälpföreningens möten?" ("Ambitious to Do Good", *Ensign*, mar 1992, s 4)

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "Hjälpföreningens studiematerial är inriktat på grundläggande lärdomar och ger er möjlighet att studera evangeliet och stärka er andlighet ... Alla systrar ... behöver bli 'ihågkomna och få näring genom Guds goda ord'. [Moroni 6:4] Lärdomarna stärker er och hjälper er att utveckla den andlighet som är nödvändig för att bemästra utmaningarna i livet." ("Ni har alla sänts av Gud", *Liabona*, nov 2002, s 111)

Anne C Pingree, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "Vi [kan] alla ... gå framåt utan att frukta, finna vår väg till [Herren] medan vi själva erfar välsignelserna av

hans oändliga försoning. Jag vet att en av de gudomliga välsignelserna med Hjälpföreningen är vårt umgänge med kvinnor som också bär vittne om vår Herre.

Min bön är att vi alltid

ska vandra sida vid sida mot ljuset från hans återlösande kärlek." ("Vandra mot hans kärleks ljus", *Liabona*, nov 2004, s 113)

Hur kan vår tro stärka vår beslutsamhet att komma till Kristus?

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum: "Skrifterna lär oss att tron kommer genom att vi hör Guds ord ... [som] lär oss att vi är barn till Gud, den evige Fadern. Det visar oss Jesu Kristi identitet och uppgift, Faderns enfödde Son ... Tron på Herren Jesus Kristus [är] en förtröstan och övertygelse om att Gud känner oss och älskar oss och hör våra böner och besvarar dem ... Tron på Herren Jesus Kristus öppnar dörren till frälsning och upphöjelse." (Se "'Tro på Herren Jesus Kristus'", *Nordstjärnan*, jul 1994, s 96, 97.)

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum: "Kom ihåg mönstret: (1) Lyssna på Guds ord, genom hans tjänares tal eller skrift, (2) låt ordet sjunka djupt in i hjärtat, (3) hungra efter rättfärdighet, (4) följ lydigt evangeliets lagar, förordningar och förbund, och (5) höj rösten i mäktig bön och be i tro om att få veta att Jesus Kristus är vår Frälsare ... När prövningarna kommer i jordelivet, och de kommer till oss alla, kan det tyckas vara svårt att ha tro. I sådana stunder är det bara tro på Herren Jesus Kristus och hans försoning som ger oss frid, hopp och förståelse. Endast tro på att han led för vår skull kan ge oss styrka att hålla ut intill änden." ("Att finna tro på Herren Jesus Kristus", *Liabona*, nov 2004, s 72, 73.) ■

▼ **Josua Brunner:**
"Jag minns när jag lärde mig nyckelskriftställena. Jag kommer fortfarande ihåg det första jag lärde mig det första året."

▲ **Naëmi Mauch:**
"Seminariet ger oss en anledning att studera skrifterna. Man kanske inte gör det lika ofta för sig själv."

▲ **Elizabeth Nairz:**
"Jag gick till seminariet innan jag döptes. Om jag inte går dit känns det som om något fattas."

▲ **Luca Merl:** *"Man kan prata om skrifterna med andra ungdomar. Det kan man inte göra under några andra lektioner."*

▲ **Miriam Schenk:**
"Om man gör det viktigaste först och sedan fyller på med sådant som är mindre viktigt så får allting plats."

Seminariet

Seminarieelever i Österrike och Schweiz finner stor glädje i att studera evangeliet tillsammans.

JANET THOMAS

Kyrkans tidningar

Johannes Malzl var sen till skolan igen. Det hade varit för mycket folk på tåget så det blev försenat på vägen tillbaka från seminariet och han hade fått rusa till skolan. Men han var ändå sen. Varje gång han var sen frågade hans lärare vad som hade hänt. "Först sade jag inte att jag hade varit på seminariet. Jag bara sade att jag hade försovit mig. Men en dag sade hon: 'Snälla, berätta var du har varit.' Jag stod där framför hela klassen. Eftersom vi hade engelskalektion sade hon att jag skulle svara på engelska. Alla mina klasskamrater vet att jag är medlem i kyrkan men de visste inget om seminariet. Jag

sade att jag gick upp klockan fem på morgnarna och tog tåget till kyrkan, och sedan åkte tåg till skolan. De sade: 'Va!? Är du inte klok?'"

Johannes förklarar: "Jag känner mig starkare när jag går till seminariet. När jag är i skolan och alla mina vänner talar om allt möjligt så känns det bra att ha fått lite andlig styrka på morgonen."

Seminariet i Österrike

Johannes är medlem i Salzburg-Flachgau församling i Salzburgs stav i Österrike. De flesta av tonåringarna i hans stav går till seminariet fyra morgnar i veckan. En del trotsar kylan och mörkret och tar tåget till möteshuset. Andra

går till sitt eget vardagsrum där föräldrarna är deras seminarielärare.

”Min mamma är min seminarielärare”, säger Julia Grosz i Linz församling. ”Jag får alltid frukost under lektionen. Vi har seminarium varje morgon. Det hjälper mig att börja dagen i en bättre anda. Vi är gladare och lyckligare.”

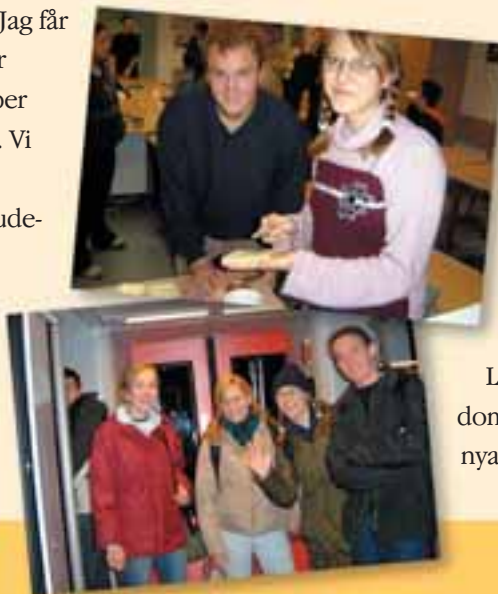
Julia och hennes syster Carina studerar tillsammans. De tycker om att få undervisning av sin mamma på morgnarna vid frukostbordet.

Ben Schenk från Salzburg-Flachgau församling märker verkligen en skillnad när han går till

seminariet. ”Dagen blir bättre när jag går till seminariet. Det hjälper mig verkligen jättemycket, även i skolan. Det känns inte som om jag har lika många problem. Det

grundläggande man får lära sig i seminariet hjälper en i det vardagliga livet. Jag säger till förstaårselevna att det är värt det att gå till seminariet trots att det är mörkt och så kallt att det bränns i ansiktet och man kan höra isen knarra under fötterna. Seminariet hjälper en verkligen.”

Lördagen innan skolan börjar samlas ungdomarna i Salzburgs stav för att inleda det nya seminarieåret. Det är mer som en stor

gör mig glad

fest än ett möte i kyrkan fastän det hålls en lektion. Den härliga atmosfären beror på att många goda vänner som inte träffar varandra så ofta har samlats för eftermiddagen och stannar till en middag och dans.

Marie Krenn från Klagenfurts församling minns hur det var när hon började seminariet för fyra år sedan. "De bad alla som var där för första gången att ställa sig upp. Jag tänkte: 'Oj, jag känner ju ingen.' Men sedan lärde jag känna alla." Hon nämner andra tillfällen när stavens ungdomar samlas, till exempel för tempelresor, ungdomskonferenser, Unga kvinnors läger och seminarielördagar.

David Fuchs från Wels församling har precis börjat på sitt första år, och vet bara vad han har fått höra, men han är glad att börja seminariet. "Jag förväntar mig att jag ska lära mig skrifterna och förbereda mig för en mission."

Stephanie Kafka från Linz-Urfahrs församling är också glad inför sitt första år. "Jag ser fram emot att inte behöva studera skrifterna ensam längre. Det kommer att finnas andra ungdomar att prata med."

Seminariet i Schweiz

I grannlandet Schweiz träffas också seminarieeleverna i Berns stav inför ett nytt seminarieår. De har kommit från när och fjärran till möteshuset i Basel. Precis som i Salzburg råder det en feststämning över aktiviteten. Kulturhallen är dekorerad inför dansen och middagen värms upp i köket.

De flesta av seminarieeleverna kombinerar hemstudier med klasslektioner. Estelle Hansen från Aarau församling berättar hur seminariet fungerar för henne. Hon bor i en liten by, men lyckligtvis bor det en hel del medlemmar i närheten. Omkring åtta ungdomar träffas tre gånger i veckan hemma hos deras lärare. De studerar också i hemmet en dag, och på onsdagar har de seminarium på kvällen. "Jag tycker speciellt om seminariefilmerna. De är så tydliga och lätta att förstå", säger Estelle. "Min bror Jen ska börja seminariet. Han vet att det är viktigt och att vi blir väl-signade om vi går dit. Jag har berättat för mina vänner om seminariet men de har ingen förståelse för det. De tycker inte om att läsa Bibeln för den är inte viktig för dem. De förstår inte varför jag gör det."

Flera elever i staven har förmånen att åka till seminariet varje morgon. Rebekka Wiesner från Prattels församling och hennes syster Noëmi har klassen

hemma hos sig. Rebekka säger: "När seminariet är på morgonen kan man tänka på lektionen under resten av dagen. Vår lärare ger oss jättebra exempel, och hon är rolig och skämtar. Det är aldrig tråkigt. Vi skrattar och vi lär oss."

Vid Basels kapell, väntar två systrar, Annika och Sabrina Warncke, och deras bror Jan tålmodigt i en liten park på andra sidan gatan på att seminarielördagen ska börja. De har precis flyttat till Basels församling, men de känner redan till och älskar seminariet. Alla tre studerar hemma tillsammans med sin pappa. De blir ibland överraskade över hur mycket deras pappa vet om skrifterna. Men mest av allt tycker de om känslan de får när de studerar tillsammans. Jan säger: "I skolan är det svårt att känna Anden, men i seminariet är det som en varm känsla i

hjärtat." Annika tillägger: "Det är en känsla man inte kan beskriva. Om man bara läser skrifterna så känner man det inte så ofta. Men om man studerar, ja, då känner man det."

Melissa Römer från Biels församling berättar också om känslan som hon ibland får i seminariet. "Man känner den Helige Anden så starkt, och man vet att man gör det som man bör göra."

Ett ord som kommer upp hela tiden när ungdomarna i Österrike och Schweiz pratar om känslorna de får i seminariet är *glädje*. Ja, det är svårt att gå upp så tidigt. Ja, det är ofta kallt och mörkt. Men är det värt det? O ja. De blir glada av att lära sig om Herren och Frälsaren

▲ **Erich Stüssi:** "Det bästa med seminariet var skriftställejakterna." Bodo Rückauer: "Det är mycket bättre att lära sig [om skrifterna] tillsammans."

Jesus Kristus och det som står i skrifterna. Och de väljer den sortens glädje. ■

▲ **Sara Schnyder:** "Min lillasyster börjar i år och vi studerar tillsammans. Hon tycker om det jättemycket."

▼ **Thomas Fuchs:** "Jag lär mig alltid något som jag kan använda i livet. Det är roligt. Vi har en bra lärare."

▲ **Alain von Allmen:** "Jag tycker om klassen eftersom mina vänner är med i den. Jag tycker om att studera själv. Jag tycker om att göra både och."

Nedan: Seminarieelever i Schweiz utanför möteshuset i Basel. Förra uppslaget: Österrikiska seminarieelever samlade utanför möteshuset i Salzburg-Flachgau.

◀ **Chantal Psota:** "Seminariet gör mig glad. Det känns alltid bättre när jag har läst skrifterna."

Livet *före* födelsen

Ett återkommande inslag om det återställda evangeliets grundläggande principer som är unika för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Av alla de stora kristna kyrkorna är det bara Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som lär att människan levde i en förutttillvaro med Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus. "Jag tycker det är underligt", skrev president Joseph Fielding Smith (1876–1972), "att så många människor tror att människan har en ande och när hon dör fortsätter denne ande att leva som en odödlig varelse, men ändå existerade den inte förrän människan föddes här i jordelivet"¹.

Lösningen på livets gåta

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, tog upp betydelsen av denna lära: "Livet kan inte göras begripligt utan kunskap om läran om förutttillvaron ... När vi förstår läran om förutttillvaron, hamnar bitarna på plats och blir meningsfulla"².

Om vi inte förstår vår förutttillvaro kan vi inte ha en korrekt förståelse av vår relation till vår himmelske Fader. Inte heller kan vi helt förstå syftet med detta jordeliv eller vår gudomliga bestämmelse. "Denna lära om det förjordiska livet", sade president Packer, "var känd bland de forntida kristna. Den predikades under nästan fem hundra år, men förkastades sedan av ett prästerskap som var på väg att sjunka ner i avfallets mörka tidsåldrar. Och när de hade

förkastat denna lära ... kunde de inte längre lösa livets gåta. De påminde om någon som försöker trä pärlor på ett band som är för kort. De kunde omöjligen sätta ihop dem alla”³.

Människan är evig

När Herren återställde gudomlig sanning genom profeten Joseph Smith, var kunskapen om förutttillvaron mycket viktig när det gällde förståelsen av vår himmelske Faders plan för vår frälsning. ”Människan var även i begynnelsen hos Gud”, har Herren uppenbarat. ”Intelligens, eller sanningens ljus, är icke skapad eller formad, ej heller kan den skapas.” (L&F 93:29) Med tanke på att vår intelligens alltid har existerat har vi således ingen början. Men vid någon punkt i vår förutttillvaro skapades andekroppar till oss och vi blev, bokstavligt talat, andesöner och andedöttrar till himmelska föräldrar⁴.

Kunskapen om att vi är andebarn till Gud, att vi levde tillsammans med honom innan vi föddes till jorden och att vi önskade bli lika honom, definierar vår relation till vår evige Fader. Joseph Smith lärde att ”Gud själv ... på grund av att han var intelligentare, ansåg det lämpligt att instifta lagar varigenom [hans barn] kunde få förmånen att framåt-skrida som han själv”⁵. En nödvändig del av vårt framåt-skridande var att vi skulle lämna vår Faders närhet, få en glömskans slöja dragen för våra sinnen, och att vandra i tro och lära oss lyda hans bud.

Vad vi vet

Eftersom vi kom till jorden för att provas och vandra i tro har Herren inte uppenbarat så många detaljer om förutttillvaron. Men det som har uppenbarats räcker för att vi ska kunna uppfylla vårt syfte här på jorden. Här följer några uppenbarade fakta om vår förutttillvaro:

- Vi är bokstavligt talat Guds andebarn, och som sådana har vi möjlighet att bli lika honom. (Se Rom 8:16–17; L&F 93:33–34.)

I förutttillvaron valde vi att följa Jesus Kristus, som utvaldes att komma till jorden som vår Frälsare.

- Vi deltog i ett stort råd i himlen där vi fick reda på Faderns plan för vår frälsning. Vi valde att följa Jesus Kristus, som utvaldes till att komma till jorden som vår Frälsare och Återlösare, och vi ropade av glädje inför detta underbara tillfälle. (Se Job 38:7; Abraham 3:24–28.)

- Lucifer, ”en Guds ängel, som var i Guds närhet och hade myndighet” (L&F 76:25), sade: ”[Jag] skall återlösa hela människosläktet, så att icke en själ skall förlo-ras.” (Moses 4:1) Men han ville att Gud skulle ge honom sin makt och härlighet,

och han föreslog att han skulle förändra vårt jordelivs förhållanden och omintetgöra vår handlingsfrihet. Utan vår handlingsfrihet skulle vi ha blivit oförmögna att bli lika vår himmelske Fader, så detta förslag tillbakavisades av Gud och av två tredjedelar av hans barn. Då gjorde Lucifer upp-ror. Det uppstod ett krig i himlen — ett krig av ord och andliga konflikter — och han kastades ut tillsammans med ”tredjedelen av himmelens härskaror” som hade följt honom. (L&F 29:36) Han blev känd som Satan, och han och hans efterföljare arbetar nu med djävulsk beslutsamhet för att tillintetgöra vår själ. (Se Upp 12:7–9; L&F 29:36–39; Moses 4:1–4.)

- Vi kom hit till jorden utan något minne av vår tidigare tillvaro, men vi kom med personliga förmågor och talanger likaväl som svagheter som vi måste sträva efter att övervinna. (Se Ether 12:27; L&F 104:17; 138:55–56; Abraham 3:23.)

- Jordelivet är inte början eller slutet på vår existens, men det är både ett prov och ett nödvändigt steg i vår fortgående utveckling. Det sätt vi klarar av provet på formar vår eviga framtid. (Se Abraham 3:25–26.) ■

SLUTNOTER

1. *Frälsningens lära*, sammanställd av Bruce R McConkie, 3 band, 1:50.
2. ”Livets gåta”, *Nordstjärnan*, apr 1984, s 31.
3. Se *Nordstjärnan*, apr 1984, s 28.
4. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49.
5. *History of the Church*, 6:312.

Räddad

Jag är evigt tacksam mot min far och hans snabba ingripande som räddade mitt liv — två gånger.

ÄLDSTE W ROLFE KERR
i de sjuttios kvorum

När jag var en liten pojke räddade min far mitt liv. Jag minns inte händelsen själv, men det är en berättelse som har återgetts många gånger i min familj.

Jag var två år när det hände, och min bror var fyra. Vi hade följt med vår far när han matade boskapen på vår bondgård. Han märkte inte att min bror och jag hade försvunnit förrän min bror kom springande,

rädd och andfådd. Min bror kunde knappt prata. Han kämpade för att få fram: "Rolfe är i ...! Rolfe är i ...!" Lyckligtvis insåg far att min bror försökte tala om för honom att jag hade ramlat ner i bevattningsdiket.

Min far sprang bort mot diket där jag hade halkat på dikeskanten och ramlat ner i det forsande vattnet. Han sprang längs med diket. När han såg min röda tröja som åkte hit

och dit i det livsfarliga vattnet hoppade han i diket och drog upp mig. Min far gav mig första hjälpen och försäkrade sig om att jag andades igen.

Jag kommer alltid att stå i tacksamhetsskuld till min bror för att han hade

Jag, vid fem års ålder (till vänster)

två gånger

sinnesnärvaron att springa till far. Och jag är evigt tacksam mot min far och hans snabba ingripande som räddade mitt liv.

Räddad från andlig fara

Senare i livet räddade min far mig igen. Den här gången utsattes jag inte för någon fysisk fara, men andligt sett stod jag inför en prövning.

Jag idrottade i high school. Mest blev det amerikansk fotboll och baseboll. Under mitt sista år utvaldes jag att spela i en mer professionell baseboll-match i slutet av säsongen. Efter matchen, när skolåret var till ända, inbjöds jag att spela i ett lokalt basebollag. Det var varken ett professionellt eller ens halvprofessionellt lag, men jag var smickrad att de hade bett mig vara med och spela. Det enda problemet var att de flesta av matcherna spelades på söndagseftermiddagar.

Jag var ganska bra på att rationalisera. Jag tänkte att jag kunde vara med och spela eftersom mina möten i kyrkan hölls på morgonen. Jag kunde vara med på mötena och undervisa min söndagsskoleklass innan jag åkte till matchen på söndagseftermiddagen.

Med detta i åtanke pratade jag med min far. Jag berättade att jag blivit erbjuden en plats i laget och vad jag tänkte göra. Fastän han var stavspresident vid det tillfället avstod han klokt nog från att råda mig att ge upp min

Min far

önskan att spela baseboll, som han kunde ha gjort. I stället sade han bara: "När du fattar det slutgiltiga beslutet, tänk då på vilken inverkan det har på din söndagsskoleklass."

Inget mer behövde sägas. Från den stunden visste jag vad jag behövde göra. Jag tackade nej till inbjudan att spela i laget och har inte spelat en basebollmatch sedan dess. I stället glädde jag mig åt att spela i kyrkans softball-lag i många år, och att aldrig behöva spela på en söndag.

Jag uppskattade sättet varpå min far hjälpte mig att fatta det där svåra beslutet. Han gjorde det på ett sådant sätt att jag kunde se vikten av ett sådant beslut och inse att de beslut jag fattar kan ha en stor inverkan på andra människor än mig själv. Beslutet banade också vägen för ett val jag skulle göra senare om att gå ut som missionär.

Tar farväl av fotbollen

Jag hade alltid planerat att verka som missionär när jag blev 20, vilket var missionärsåldern på den tiden. Efter att ha spelat amerikansk fotboll vid Utah State University i två säsonger hade jag ett svårt beslut att fatta. Jag visste att

Jag sade till min tränare att jag inte kunde vänta ett år till med att gå ut som missionär. Efter allt mitt hårda arbete med fotbollen tog jag farväl av laget och åkte iväg för att tjäna Herren.

Ytterst få återvända missionärer på den tiden fortsatte spela fotboll efter sin mission. Jag hade lagt ner mycket träning på fotbollen och jag älskade sporten. Jag bestämde mig för att skjuta på missionen några månader så att jag kunde spela en säsong till och sedan gå ut som missionär. I slutet av säsongen hade jag förtjänat att få vara förste quarterback för nästa år.

Tränaren var förvånad och besviken över att jag skulle sluta efter allt mitt hårda arbete med fotbollen. Han uppmanade mig att stanna och spela sista säsongen. Han kunde inte förstå varför jag avstod från detta tillfälle. Jag lyssnade på hans kommentarer och hans logik, men jag sade att jag inte kunde vänta ett år till med att gå ut som missionär. Om jag

gjorde det var jag rädd att jag skulle gå miste om möjligheten att verka som missionär. Efter allt mitt hårda arbete med fotbollen tog jag farväl av laget och åkte iväg till Storbritannien för att tjäna Herren.

Jag har aldrig ångrat det beslutet. Jag lärde mig så mycket på min mission. Att se människor omfatta evangeliet var en otrolig upplevelse som formade resten av mitt liv på många viktiga sätt. Min mission hjälpte mig att göra mig till den person jag är i dag och hade mycket större inverkan på mig än vad fotbollen någonsin kunde ha haft.

Det visade sig, när jag hade återvänt från min mission, att jag fick möjlighet att spela fotboll igen. Det var oväntat, men jag spelade mitt sista år och åstadkom mer än jag tror jag

kunde ha gjort före min mission. Jag fick möjligheter som jag förmodligen inte hade fått om jag hade valt att ytterligare skjuta på missionen eller strunta i den.

Beslutet jag fattade efter high school att hålla sabbatsdagen helig i stället för att spela baseboll, banade vägen för beslutet att lämna fotbollen för att verka som missionär. Det var svårt att ta farväl av basebollen och fotbollen men jag är tacksam att jag valde att göra det. Dessa beslut grundlade mina prioriteringar tidigt i livet och ledde till tempelvigsel och lycka.

Jag är tacksam mot min far för att han räddade mitt liv två gånger. Först från bevattningsdikets grumliga vatten och sedan från världens frestande vattendrag. ■

Spelar fotboll vid Utah State University

Min tränare

LEVANDE VATTEN

**FÖRDJUPA DIG I JESU KRISTI EVANGELIUMS
LEVANDE VATTEN. (SE JOH 4:7-14.)**

Frågor och svar

”Min vän känner inte att hon passar in. Vad kan jag göra för att hon ska känna sig välkommen i kyrkan?”

L I A H O N A

Du kan vara till större hjälp för din vän om du vet varför hon känner att hon inte passar in. Om hon känner sig illa till mods i en ny miljö kanske det bara krävs lite tid och vänskap innan hon känner sig väl till mods. Se bara till att du och andra i kyrkan hjälper henne att känna sig välkommen.

Men om din vän känner att hon inte passar in för att hon känner sig ovärdig eller för att någon i kyrkan har förolämpat henne, så kan vetskapen om detta hjälpa dig att se hur du kan hjälpa henne. Alla, ovärdiga eller inte, kan komma till kyrkan. Alla medlemmar i kyrkan är ofullkomliga, men vi kommer till kyrkan så att vi kan lära oss att bli bättre människor. Om din vän känner sig ovärdig, uppmuntra henne då att prata med biskopen eller grenspresidenten.

Tråkigt nog är det så att en del medlemmar förolämpar andra. Om någon har sårat din väns känslor kan du undervisa henne om friheten som kommer av att förlåta dem som har förolämpat oss. Du kan också be om att hennes hjärta ska vekna.

Herren gläder sig när vi kommer till kyrkan, så det är viktigt att din vän känner sig välkommen där.

Presentera din vän för medlemmar i församlingen eller grenen och inbjud henne till kyrkans aktiviteter.

Gör små saker som får henne att känna sig välkommen, som att säga hej när du ser henne och att sitta hos henne under lektioner och möten.

Säg till din vän att hon kommer att tycka om kyrkan om hon anstränger sig att känna Anden där.

Om din vän har blivit förolämpad, hjälp henne då att förstå behovet av att förlåta.

Oavsett hennes situation kan du låta den gyllene regeln vägleda dig: Behandla din vän så som du vill bli behandlad. (Se Matt 7:12.) Om du kände att du inte passade in i kyrkan, vad skulle då hjälpa dig att känna dig välkommen? Skulle du vilja att någon satt bredvid dig? Visade dig runt? Sade hej? Sådana enkla saker kan vara allt din vän behöver.

Tala om för medlemmar i din församling eller gren att din vän behöver känna sig välkommen. Presentera henne för biskopen eller grenspresidenten, Unga kvinnors ledare, hennes söndagsskolelärare, dina vänner och andra som hon kanske delar ett intresse med. De kan hjälpa dig att visa henne runt i kyrkan, förklara hur mötena går till och berätta om kommande aktiviteter. När du och andra visar vänskap börjar hon känna sig välkommen.

Detta är viktigt eftersom det visar din vän att hon är på rätt plats. Detta är Herrens kyrka och han inbjuder alla att dyrka honom och lära sig mer om honom i kyrkan. (Se L&F 59:9–10.)

Kyrkans medlemmar har fått lära sig att ”hava sina hjärtan förenade i enighet och

kärlek till varandra". (Mosiah 18:21)
När du och andra hjälper din vän att känna sig välkommen så hjälper ni henne att känna Herrens kärlek. Påminn henne om att inget kan skilja henne från hans kärlek (se Rom 8:35, 38–39), inte ens känslan att hon inte passar in. Dina ansträngningar att få henne att känna sig välkommen och hennes ansträngningar att dyrka Herren i kyrkan hjälper henne att känna Anden och Herrens kärlek, och det hjälper henne att veta att hon hör hemma där.

LÄSARNA

Jag skulle inte bara be för henne utan också vara hennes vän genom att bjuda med henne till aktiviteter som sport och andliga

möten. Jag tror att om du gör detta så kommer hon att känna att hon passar in i kyrkan.

Kesaia Lupe Matu, 19 år, Ha'ateiho tredje församling, Nuku'alofa södra stav, Tonga

Du och dina vänner behöver inbjuda den här flickan att vara tillsammans med er.

Jag har flyttat många gånger och har nästan aldrig känt mig hemma. Men när en grupp av något slag försöker bli vän med mig känns det som om jag passar in i kyrkan, i skolan, på veckoträffarna och nästan överallt annars. Inbjud henne bara att vara tillsammans med dig och dina vänner, så växer hon andligt sett och engagerar sig i kyrkan.

Nelsen E Witt, 15 år, Centennial Parks församling, Syracuse stav, Utah

Det är naturligt att din vän känner så, för hon kanske inte känner till hur mötena i

kyrkan går till. Som en vän med ett vittnesbörd om kyrkan måste du handla snabbt och hjälpa henne övervinna sina hinder. Försök med följande:

- (1) Ordna så att det finns medlemmar som hälsar på din vän och sitter bredvid henne under mötena. (2) Hjälp henne att få vänner i kyrkan. (3) Be lärarna i klasserna hon går i att hjälpa henne att känna sig välkommen. (4) Be om att hon ska känna Anden.**

Äldste Christian Oye, 23 år, Nigeriamissionen Port Harcourt

Be för henne. Be Herren om råd för att veta vad du ska göra. Jag föreslår att du är tillsammans med henne hela tiden när hon är i kyrkan. Kanske kan du samla

ihop några ungdomar på lördagarna så att hon kan lära känna dem i en mindre formell miljö.

Beatrice Trois, 18 år, Quartu gren, Sardegna distrikt, Italien

En viktig sak är att inbjuda henne att komma oftare till kyrkans aktiviteter. Det är också viktigt att du ber dina vänner acceptera henne och att du ber till din himmelske

Fader om att hon ska känna sig välkommen i kyrkan.

Justin Dussere, 13 år, Salons församling, Nice stav, Frankrike

Kyrkans aktiviteter är till för att hjälpa alla medlemmar och undersökare att känna sig hemma och komma närmare varandra. På aktiviteterna kan hon få fler vänner och känna samhörighet. Behandla henne som en speciell vän och presentera henne för dina vänner. Då växer din vänskapskrets.

Gretchen Monticalbo, 18 år, Albueva församling, Ormoc stav, Filippinerna

Be för din vän så att Anden berör henne med ditt vittnesbörd, ditt exempel och din kärlek. Berätta för henne om den glädje evangeliet ger ditt liv. Din vän kommer att få en

Vi medlemmar måste bidra till omvändelseprocessen genom att göra våra församlingar och grenar till vänliga platser, där ingen är utanför, där alla känner sig välkomna och väl till mods ...
Lär barnen, ungdomarna och de vuxna att värme och vänlighet är kristuslika egenskaper."

Se äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, "Gemenskapens hand", Nordstjärnan, jan 1989, s 25.

önskan att veta mer om kyrkan och att känna sig accepterad där.

Vanessa Teupoorautoa, 19 år, Hipu gren, Raromatai stav, Tahiti

Jag skulle prata med henne och fråga varför hon inte känner sig accepterad. Jag skulle be min himmelske Fader i bön att vägleda mig med hans ande så att jag vet hur jag kan hjälpa henne. Han älskar oss. När vi överlämnar oss helt åt honom, känner vi denna underbara kärlek i våra hjärtan som kan hjälpa alla att övervinna rädslan för att inte bli accepterad.

Meyling Fidelina Valle, 19 år, Ciudad Dario gren, Matagalpa distrikt, Nicaragua

Jag skulle göra en särskild ansträngning för att försöka hjälpa henne. Det kan vara lättare för henne att känna sig accepterad i kyrkan om hon har en vän. Jag skulle uppmuntra henne att be till vår himmelske Fader så att han kan hjälpa oss båda. Jag skulle bära mitt vittnesbörd.

Erika Susana Figueroa Herrera, 19 år, Sucre församling, Atiquizaya stav, El Salvador

Svaren från Liahona och läsarna är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som tillkännagivanden om kyrkans lära.

VAD TYCKER DU?

Ungdomsläsare: Skicka ditt svar tillsammans med namn, födelsedatum, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto (med dina föräldrars skrivna tillåtelse att trycka fotot) till:

Questions and Answers 3/06

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: liahona@ldschurch.org

Vi vill ha svaret senast den 15 mars 2006.

FRÅGA

"Min vän verkar vara mycket deprimerad, och jag är rädd att hon till och med funderar på självmord. Vad ska jag göra?" ■

I världen men inte av världen

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de sjuttios kvorum

Sodom och Gomorra har en verklig och en symbolisk betydelse i det att de representerar ondskan i världen.

Herren visade sig för Abraham och sade följande om dem som bodde i Sodom och Gomorra: "Deras synd är mycket svår." (1 Mos 18:20) Deras ondskan var så stor, och de som var rättfärdiga så få, att Gud förstörde dessa två städer på slätten. Den store profeten i vår tid, president Gordon B Hinckley, har sagt: "Alla Sodoms och Gomorras synder hemsöker vårt samhälle. Våra ungdomar har aldrig ställts inför större utmaningar. Aldrig har vi tydligare än nu sett ondskans liderliga ansikte."¹

Att ta bort det onda från vårt liv har blivit

ännu viktigare eftersom våra hem är utrustade att ta in mycket av det som Herren har fördömt i vårt vardagsrum om vi inte är försiktiga. En av de svåraste utmaningarna i vårt liv är att vara i världen men inte av den. (Se Joh 15:19.)² Evangeliets lära gör det klart för oss att vi måste leva i denna värld för att nå vårt eviga mål. Vi måste prövas och testas och befinnas värdiga ett större rike. (Se 2 Nephi 2:11; L&F 101:78.) Vi måste göra som Abraham när han satte upp sitt tält och "byggde ett altare åt HERREN" (1 Mos 13:18) och inte som Lot när han "drog med sina tält ända in mot Sodom". (1 Mos 13:12)

Var ett ljus för världen

I början av 1969, under storhetstiden för "blomsterbarnen" i San Francisco i Kalifornien, var San Franciscobukten en magnet för drogmissbruk och alla slags promiskuoösa och syndfulla beteenden. En orolig

Hur kan vi bidra till världen på ett positivt sätt utan att vi dukar under för världens synder? Vi måste sätta upp våra tält i samma riktning som Abraham.

President
Brigham
Young sade:
*"Varje framsteg,
varje förbättring,
varje nyttig kunskap
inom matematik och
musik och inom all
vetenskap och konst
tillhör de heliga."*

stavs-president frågade ledarna i kyrkan om det var rätt att kyrkans medlemmar bodde kvar i det området. Äldste Harold B Lee (1899–1973), som då var seniormedlem i de tolv apostlarnas kворum, fick i uppgift att ta upp frågan. Han träffade en grupp prästdömsledare och sade att Herren inte hade inspirerat dem att bygga templet i Oakland i Kalifornien för att medlemmarna sedan skulle lämna området. Han rådde medlemmarna att skapa ett Sion i sitt hjärta och hem, att de skulle vara ett ljus för människor runtomkring, och inrikta sig på förrättningarna och principerna som lärs ut i templet.³

Vi kan inte gömma oss från världen. En "klostertillvaro" är inte lösningen⁴. I positiv bemärkelse är vårt bidrag till världen en del av utmaningen, och av största vikt om vi ska kunna utveckla våra talanger. President Brigham Young (1801–1877) sade: "Varje framsteg, varje förbättring, varje nyttig kunskap inom matematik och musik och inom all vetenskap och konst tillhör de heliga."⁵

President Spencer W Kimball (1895–1985) uppmanade medlemmarna att åstadkomma mer. Han sade: "Vi måste inse att framgången och kvaliteten på vårt arbete reflekterar hur vi känner i fråga om oss själva och om livet och om Gud."⁶

För att lyckas med detta måste kyrkans medlemmar engagera sig i världen på ett positivt sätt. Hur kan vi då bidra till världen på ett positivt sätt utan att vi dukar under för världens synder? (Se L&F 25:10; 59:9.) Det finns två principer som kan göra en betydande skillnad.

1. Låt andra veta att du är en hängiven medlem i kyrkan.

Jag lärde mig hur viktigt detta var tidigt under mitt yrkesliv. När jag hade tagit examen vid Stanford Law School sökte jag anställning

hos en viss advokatfirma. Det fanns inga medlemmar i kyrkan som arbetade för firman, men den utgjordes av advokater med god karaktär och förmåga. Efter en hel förmiddag med intervjuer bjöds jag på lunch av huvudägaren och två delägare. Huvudägaren frågade om jag ville ha en alkoholhaltig dryck före maten och senare om jag ville ha vin. Jag tackade nej båda gångerna. Den andra gången talade jag om för honom att jag var en aktiv medlem i kyrkan och inte drack alkohol.

Jag fick erbjudande om att börja arbeta på firman. Några månader senare talade huvudägaren om för mig att erbjudandet om de alkoholhaltiga dryckerna var ett test. Han sade att min meritförteckning tydligt visade att jag hade verkat som missionär för kyrkan. Han hade bestämt sig för att han bara skulle anställa mig om jag visade mig vara trofast mot lärdomarna i min egen kyrka. Han ansåg att det var ett betydande bevis på karaktär och redbarhet.

Under åren i San Francisco kände jag några medlemmar som inte talade om för sina medarbetare att de tillhörde kyrkan. Undantagslöst hamnade de i komprometterande situationer som kunde ha undvikits om de helt enkelt hade talat om vad de trodde på. Symboliskt sett satte de upp sina tält nära Sodom. (Se 1 Mos 13:12.)

2. Var rak när det gäller din tro och efterlev den.

I vårt personliga liv bör vi hålla oss borta från "jordelivets onda, timliga strävanden"⁷ och "världens [nedbrytande] sätt att vara och tänka."⁸

Ett nedsättande yttrande som ibland görs om kyrkans medlemmar är: "De är som får som väntar på att deras ledare ska tala om för dem vad de ska göra. Varför kan de inte tänka själva?" Detta kan verka rimligt vid första anblick, men sanningen är den att kyrkans trofasta medlemmar, eftertänksamt och under bön, studerar lärdomarna och principerna i skrifterna och i de levande profeternas råd, och söker sedan bekräftelse från den Helige Anden. De behöver inte göra varje hjärtslitande misstag i livet. De vet vad som är rätt och vad som är fel. De behöver inte besluta sig för hur de ska leva om och om igen. De kan dra nytta

av upplevelser som generationer före dem har haft och av instruktioner från vår Fader i himlen och hans smorda tjänare. De kan vända sig bort från frestelser.

Det är oundvikligt att vi måste göra val. Om vi känner till evangeliets lärdomar och principer kan vi fatta kloka beslut. Om vårt liv är rent vägleds vi av Anden. Då kan vi sätta upp våra tält i närheten av templet, symboliskt talat (se 1 Mos 13:18) och förbunden vi har ingått med Herren. Då är vi i världen och inte av världen. ■

SLUTNOTER

1. "Leva i tidernas fullbordan", *Liabona*, jan 2002, s 6.
2. Se L Tom Perry, "I världen", *Nordstjärnan*, jul 1988, s 10–12.
3. Egna anteckningar från möte; se också L&F 115:5; Harold B Lee, "Your Light to Be a Standard unto the Nations", *Ensign*, aug 1973, s 3–4.
4. Se Gordon B Hinckley, "Tappa inte bollen", *Nordstjärnan*, jan 1995, s 47.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 196.
6. "The Gospel Vision of the Arts", *Tambuli*, feb 1978, s 5.
7. C Richard Chidester, "Worldly, Worldliness", i *Encyclopedia of Mormonism*, 5 band (1992), Daniel H Ludlow, red, 4:1587; se också Alma 4:8.
8. Neal A Maxwell, "Vinner seger ... lika som jag själv har vunnit seger", *Nordstjärnan*, jul 1987, s 63; se också L&F 121:34–35.

UNDERVISA med hjälp av

Behöver du hjälp med din lektion? Du håller en av de bästa resurserna i din hand.

DON L SEARLE

Kyrkans tidningar

Dina barn, eller de unga männen eller kvinnorna du undervisar, går varje dag omkring i en värld full av människor och media som befrämjar en omoralisk livsstil i vilken äktenskapet är något oviktigt, där droger är lösningen på alla problem och där framgång i livet är lika med pengar, oavsett hur du tjänar dem.

Med all den ondska som ungdomarna möter, hur kan du då lära dem att de inte behöver ta del av den? Hur kan du lära dem att vara i världen men inte av världen?

Du kan hitta passande skriftställen som undervisar om den principen — till exempel Läran och förbunden 133:5: "Gån ut från Babel. Varen rena, I som bären Herrens käril." Men kan du "tillämp[a] ... all helig skrift på oss" (1 Nephi 19:23) så att dina barn eller elever kan se hur principen kan tillämpas i deras eget liv?

En berättelse från skrifterna kan kanske vara till hjälp. Man kan till exempel berätta om när Josef flydde från Potifars hustru. (Se 1 Mos 39:1–20.) Men du kan redan höra din femtonåring säga: "Vad har något som hände för tusentals år sedan med mig att göra?"

Så var kan man hitta berättelser eller annat material som visar att principerna i skrifterna kan tillämpas i dag?

Lektioner i din hand

Du tittar förmodligen på en av dina bästa resurser just nu. Månad efter månad erbjuder kyrkans tidningar ett ständigt förråd av evangeliebaserat undervisningsmaterial som kyrkan godkänt.

Låt oss titta på några exempel från det här numret.

I sin artikel "I världen men inte av världen" (s 39) berättar äldste Quentin L Cook i de sjuttios kворum om en blivande arbetsgivare som, då han visste att unge Quentin

Cook var medlem i kyrkan, testade hans redbarhet genom att erbjuda honom sprit och vin. Mannen ville veta om äldste Cook skulle kompromissa med sina normer för personlig vinnings skull. Det är ett test som många ungdomar kan komma att stå inför.

Kanske har du haft liknande upplevelser. Om du har det så är det bra om du berättar om dem så att andra ser att när vi håller fast vid våra moralnormer i vardagliga situationer så vinner vi i det långa loppet. De kan veta att det är sant eftersom de känner dig.

Äldste Cooks artikel stödjer lektion åtta — "Att leva rättfärdigt i en ogudaktig värld" — i årets kurs i evangeliets lära. Varje månad finns det artiklar i kyrkans tidningar som stödjer ämnena i Söndagsskolans handledning eller i *Kyrkans presidenters lärdomar*. Men alla artiklar, oavsett om de förknippas med en viss lektion eller inte, stödjer andliga principer. När vi läser en artikel och upptäcker vilka principer den innehåller, kan den Helige Anden lära oss hur artikeln kan hjälpa oss att "tillämp[a] ... all helig skrift på oss".

Man kan se några av de andliga ämnena som tas upp under en viss månad genom att titta på listan på sidan 1 med rubriken "Ämnen i detta nummer".

En enkel översikt

Hur gör man om man vill använda en artikel i tidningen som grund till en hemaftonslektion? Om du vill använda äldste Cooks artikel kan du göra en enkel översikt som denna:

- Princip: I en värld där vi omges av ondska behöver vi leva efter Herrens normer.
- Skriftställen: 1 Mos 39:1–20; Josua 24:15, 24; Joh 15:14, 18–19.
- Berättelse: Äldste Cooks berättelse lär oss bland annat att vi aldrig vet när vi kan prövas i hur vi efterlever

FOTO CHRISTINA SMITH, BILDEN ÄR ARRANGERAD

(bland annat berättelser: se "De talade till oss" i varje konferensnummer), kyrkans filmer, handledningar eller www.lds.org. Men en viktig resurs kommer redan hem till dig varje månad med artiklar och berättelser färdiga att hjälpa dig undervisa lektioner, vare sig det är hemma eller i ett klassrum i kyrkan. Det är tidningen som du läser just nu. ■

Berättelser om personliga upplevelser i tidningarna stödjer ofta en poäng som du vill framhålla i lektionen. Berättelsen ”Jag valde Söndagsskolan” (s 45), till exempel, kan hänföras till principerna som äldste Cook tar upp. En kvinna väljer att gå till kyrkan och upptäcker följande dag att söndagsskolelektionen på ett avgörande sätt hjälpte henne klara av ett prov i skolan.

TOPICS IN THIS ISSUE	
1-10-10 Final	July 2010
Abstracts 1-10	Abstracts 10-20
Abstracts 21-30	Abstracts 31-40
Abstracts 41-50	Abstracts 51-60
Abstracts 61-70	Abstracts 71-80
Abstracts 81-90	Abstracts 91-100
Abstracts 101-110	Abstracts 111-120
Abstracts 121-130	Abstracts 131-140
Abstracts 141-150	Abstracts 151-160
Abstracts 161-170	Abstracts 171-180
Abstracts 181-190	Abstracts 191-200
Abstracts 201-210	Abstracts 211-220
Abstracts 221-230	Abstracts 231-240
Abstracts 241-250	Abstracts 251-260
Abstracts 261-270	Abstracts 271-280
Abstracts 281-290	Abstracts 291-300
Abstracts 301-310	Abstracts 311-320
Abstracts 321-330	Abstracts 331-340
Abstracts 341-350	Abstracts 351-360
Abstracts 361-370	Abstracts 371-380
Abstracts 381-390	Abstracts 391-400
Abstracts 401-410	Abstracts 411-420
Abstracts 421-430	Abstracts 431-440
Abstracts 441-450	Abstracts 451-460
Abstracts 461-470	Abstracts 471-480
Abstracts 481-490	Abstracts 491-500
Abstracts 501-510	Abstracts 511-520
Abstracts 521-530	Abstracts 531-540
Abstracts 541-550	Abstracts 551-560
Abstracts 561-570	Abstracts 571-580
Abstracts 581-590	Abstracts 591-600
Abstracts 601-610	Abstracts 611-620
Abstracts 621-630	Abstracts 631-640
Abstracts 641-650	Abstracts 651-660
Abstracts 661-670	Abstracts 671-680
Abstracts 681-690	Abstracts 691-700
Abstracts 701-710	Abstracts 711-720
Abstracts 721-730	Abstracts 731-740
Abstracts 741-750	Abstracts 751-760
Abstracts 761-770	Abstracts 771-780
Abstracts 781-790	Abstracts 791-800
Abstracts 801-810	Abstracts 811-820
Abstracts 821-830	Abstracts 831-840
Abstracts 841-850	Abstracts 851-860
Abstracts 861-870	Abstracts 871-880
Abstracts 881-890	Abstracts 891-900
Abstracts 901-910	Abstracts 911-920
Abstracts 921-930	Abstracts 931-940
Abstracts 941-950	Abstracts 951-960
Abstracts 961-970	Abstracts 971-980
Abstracts 981-990	Abstracts 991-1000
Abstracts 1001-1010	Abstracts 1011-1020
Abstracts 1021-1030	Abstracts 1031-1040
Abstracts 1041-1050	Abstracts 1051-1060
Abstracts 1061-1070	Abstracts 1071-1080
Abstracts 1081-1090	Abstracts 1091-1100
Abstracts 1101-1110	Abstracts 1111-1120
Abstracts 1121-1130	Abstracts 1131-1140
Abstracts 1141-1150	Abstracts 1151-1160
Abstracts 1161-1170	Abstracts 1171-1180
Abstracts 1181-1190	Abstracts 1191-1200
Abstracts 1201-1210	Abstracts 1211-1220
Abstracts 1221-1230	Abstracts 1231-1240
Abstracts 1241-1250	Abstracts 1251-1260
Abstracts 1261-1270	Abstracts 1271-1280
Abstracts 1281-1290	Abstracts 1291-1300
Abstracts 1301-1310	Abstracts 1311-1320
Abstracts 1321-1330	Abstracts 1331-1340
Abstracts 1341-1350	Abstracts 1351-1360
Abstracts 1361-1370	Abstracts 1371-1380
Abstracts 1381-1390	Abstracts 1391-1400
Abstracts 1401-1410	Abstracts 1411-1420
Abstracts 1421-1430	Abstracts 1431-1440
Abstracts 1441-1450	Abstracts 1451-1460
Abstracts 1461-1470	Abstracts 1471-1480
Abstracts 1481-1490	Abstracts 1491-1500
Abstracts 1501-1510	Abstracts 1511-1520
Abstracts 1521-1530	Abstracts 1531-1540
Abstracts 1541-1550	Abstracts 1551-1560
Abstracts 1561-1570	Abstracts 1571-1580
Abstracts 1581-1590	Abstracts 1591-1600
Abstracts 1601-1610	Abstracts 1611-1620
Abstracts 1621-1630	Abstracts 1631-1640
Abstracts 1641-1650	Abstracts 1651-1660
Abstracts 1661-1670	Abstracts 1671-1680
Abstracts 1681-1690	Abstracts 1691-1700
Abstracts 1701-1710	Abstracts 1711-1720
Abstracts 1721-1730	Abstracts 1731-1740
Abstracts 1741-1750	Abstracts 1751-1760
Abstracts 1761-1770	Abstracts 1771-1780
Abstracts 1781-1790	Abstracts 1791-1800
Abstracts 1801-1810	Abstracts 1811-1820
Abstracts 1821-1830	Abstracts 1831-1840
Abstracts 1841-1850	Abstracts 1851-1860
Abstracts 1861-1870	Abstracts 1871-1880
Abstracts 1881-1890	Abstracts 1891-1900
Abstracts 1901-1910	Abstracts 1911-1920
Abstracts 1921-1930	Abstracts 1931-1940
Abstracts 1941-1950	Abstracts 1951-1960
Abstracts 1961-1970	Abstracts 1971-

Ledda till en restaurang

Chris L Cooper

För ett antal år sedan var vi på väg hem till Förenta staternas östkust från en sommarresa till Utah. Familjens minibuss började "hicka" någonstans i Missouri och det blev värre när vi körde in i Tennessee. När vi åkte upp för bergspasset efter att ha kört ut ur Chattanooga sent på kvällen så dog motorn till slut.

Medan vi satt där i mörkret och undrade vad vi skulle göra slog det mig att det här var ett jättebra tillfälle för hela familjen att be tillsammans i tro. Min hustru och jag fick våra fyra barn att lugna ner sig och vi bad dem att utöva sin tro medan vi bad.

Minibussen startade med en gång efter bönen och vi fortsatte uppför bergspasset. Men efter

några kilometer började motorn gå dåligt igen. Vi tog av på den första avfarten och tänkte att vi kanske kunde hitta ett motellrum för natten. Vi försökte med fyra olika motell men kunde inte få tag på något ledigt rum.

Vi åkte upp på motorvägen igen och snart kom vi till en avfart som inte såg ut att leda till ett motell, men något viskade till mig att ta av där. Jag gjorde det men kunde inte se något

som kunde lösa vårt problem. Avfarten ledde till en fyrfilig landsväg och snart kom vi till ett trafikljus. Jag undrade

Jag gick in i restaurangen och fram till familjen. "Är du bilmekaniker?" frågade jag.

desperat vad jag kunde göra för min familj i vår belägenhet.

Plötsligt pekade min hustru på en liten restaurang på en sidogata som fortfarande var öppen och föreslog att vi skulle stanna och ge barnen något att äta. Jag parkerade intill restaurangen, gav vår äldste son lite pengar och skickade in de andra barnen med honom medan min hustru och jag satt och funderade.

Vi var trötta. Vi hade varit på resande fot sedan klockan fem på morgonen och nu var klockan snart nio på kvällen. Jag började ställa frågor i mitt hjärta om varför vår bön inte hade fungerat och varför alla våra ansträngningar att leva efter evangeliet inte verkade ha någon inverkan på vår situation, när jag plötsligt kände att det var något som var fel.

Jag tittade upp och upptäckte att ljusen utanför restaurangen inte var på. "Hur kunde du se den här restaurangen?" frågade jag min hustru.

"Fanns det en skylt ute vid motorvägen?" Hon sade att det inte fanns det men att hon plötsligt fått en ingivelse att vända huvudet till höger, och där var den.

Jag nickade medan tankarna rusade runt i huvudet. Jag gjorde ett snabbt överslag. Vi försökte leva efter evangeliet, fostra våra barn på rätt sätt och trofast utföra våra kallelser. Vi hade bett i tro, följt en maning, och hade nu kommit hit. Det slog mig att vi var just där som det var meningen att vi skulle vara. Vi hade bara inte insett vad Herren hade i åtanke för oss här.

Och då förstod jag. Det måste finnas någon här som kan hjälpa oss. Jag tittade in i restaurangen och i det första båset satt en ung familj. Från min plats i minibussen kunde jag se att pappan hade oljefläckar på sina händer.

Jag klev ur bilen, gick in i restaurangen och fram till familjen. "Är du bilmekaniker?" frågade jag.

"Ja", svarade han överraskat.

Jag förklarade mitt problem och hans hustru vände sig till honom och sade: "Det är samma sak som hände med min bil förra veckan!" Han berättade vad jag skulle göra för att bilen skulle kunna ta sig till Atlanta samma kväll. Där fick vi bilen lagad och tog oss sedan hem som om inget hade hänt.

Den kvällen lärde sig våra barn — och jag också — att trofasta böner verkligen fungerar, men ofta måste man lita till Andens hjälp för att förstå svaret. ■

Chris L. Cooper är medlem i Charlestons första församling, Charlestons stav, South Carolina.

Jag valde Söndags-skolan

Helen Walker Jones

Jag hade gått igenom en omfattande läslista inför en tenta jag behövde ta för att få min magisterexamen i engelska. Jag hoppades att jag var tillräckligt förberedd, men var rädd att jag inte var det. Jag hade börjat studera igen vid 35 års ålder, och det var ofta svårare att komma ihåg saker och ting än vad det var när jag var yngre.

Provet skulle hållas på måndagen och när söndagsmorgonen kom började jag rationalisera och tänka att det skulle vara bättre att studera

Skrifterna låg öppna i mitt knä under lektionen och jag märkte att mina ögon hela tiden vandrade tillbaka till några verser som jag läste om och om igen.

än att gå till Söndagsskolan och Hjälpföreningen. Jag hade nästan bestämt mig för att bara gå på sakramentsmötet, men kände mig till slut alltför skyldig. Jag undrade vilket föredöme jag skulle vara för

mina små barn. Alltså var jag med på Söndagsskolan och Hjälpföreningen.

Lektionen i kursen Evangeliets lära handlade om Jobs bok, och läraren, broder Clayton Smith, var en värtalig och ödmjuk person som gav ett kraftfullt, andligt budskap. Skrifterna låg öppna i mitt knä under lektionen och jag märkte att mina ögon hela tiden vandrade tillbaka till några verser som jag läste om och om igen.

Dagen därpå kom jag till rummet där skrivningen skulle hållas och

examensövervakaren delade ut provet. Det bestod av tre uppsatsfrågor och jag hade tre timmar på mig att besvara dem. Föreställ er min förvåning när jag läste en av frågorna: "Ta upp begreppet lidande så som det illustreras i minst tre litterära verk på läslistan." Jobs bok var ett av verken på listan.

Jag häpnade storligen över hur lätt jag kunde besvara den frågan. Jag tog med direkta citat från verserna jag hade läst dagen innan i Söndagsskolan. Eftersom det gick så fort att skriva den uppsatsen hade jag mer tid till de andra två frågorna.

När jag var klar med skrivningen var jag mycket tacksam för min "extra" förberedelse. Jag kände också att tack vare att jag var med på broder Smiths lektion så hade jag fått ett andligt perspektiv på Job som gjorde att jag kunde besvara frågan mer på djupet, och med mer innerlighet och kunskap än vad som annars hade varit möjligt.

Flera veckor senare när skrivningsresultaten sattes upp upptäckte jag att jag var den enda eleven som hade blivit hedersomnämnd.

Det var en söndagsskollektion som jag aldrig ska glömma, särskilt som den bekräftade hur viktigt det är att hålla sabbatsdagen helig och aldrig missa några möten. Jag är tacksam att jag inspirerades att gå till Söndagsskolan den söndagsmorgonen i stället för att intensivläsa inför min tenta. ■

Helen Walker Jones är medlem i Ensigns första församling, Ensigns stav, Salt Lake City.

Din hustru är på sjukhuset!

Liu Kuan Feng

En härlig sommarmorgon 1986 när min hustru Siou Chin gjorde sig i ordning för att åka till skolan fick jag en maning som tydligt sade att jag skulle skjutsa henne till busshållplatsen. Hon hade börjat gå en utbildning för lärare och det var cirka en mil till busshållplatsen. Jag fäste inte så stor uppmärksamhet vid känslan. Jag hade bara varit medlem i kyrkan i mindre än ett år och visste inte så mycket om hur den Helige Anden känns.

När Siou Chin just skulle åka iväg till busshållplatsen på sin motorcykel kom samma känsla tillbaka, nu ännu starkare än förut. Jag kände att något skulle hända om jag inte gav henne skjuts. Jag gjorde det fruktansvärda misstaget att återigen strunta i rösten.

Tio minuter senare ringde telefonen. Jag var så rädd att jag inte kunde svara. Den fortsatte ringa. Till slut lyfte jag luren och en röst sade: "Din hustru är på sjukhuset! Var vänlig och kom omedelbart."

När jag kom till sjukhuset mindes jag varningen och ångrade djupt att jag inte hade lyssnat på den Helige Anden. Siou Chins tillstånd var kritiskt. Hon var medvetslös. Dessutom var hon gravid i nionde månaden. En läkare rekommenderade att jag skulle sända henne till ett större sjukhus i

Kaohsiung som hade bättre utrustning. Efter att ha funderat över olika alternativ kände jag mig manad att sända henne till sjukhuset utan ytterligare dröjsmål. På vägen till sjukhuset väddade jag till min himmelske Fader, inte bara om förlåtelse utan också om att han skulle rädda min hustrus liv.

En timme och tjugo minuter senare anlände vi till det andra sjukhuset. Läkaren på akuten beordrade magnetröntgenundersökning, och när han hade tittat på bilderna sade han att Siou Chin hade en skallfraktur. Sedan fick jag veta att det inte fanns någon säng tillgänglig på sjukhuset. Det fanns inget annat att göra än att be till Herren om hjälp hela dagen. Klockan sex på kvällen träffade jag systemen till en tidigare klasskamrat. Hon arbetade på sjukhuset och med hennes hjälp kunde vi äntligen hitta en tom säng på nionde våningen. Siou Chin var fortfarande medvetslös och hennes tillstånd var kritiskt.

Klockan tio slog det mig att jag kunde be missionärerna att ge min hustru en välsignelse. Missionärerna i vår gren ringde till äldsterna i Kaohsiung, och tjugo minuter senare var de där. Men läkaren vägrade släppa in dem i min hustrus rum eftersom hon hade börjat få värkar, trots att hon fortfarande låg i koma. Så jag bad äldsterna att ge mig en välsignelse i stället för min hustru, vilket de gjorde i ett konferensrum där vi kunde vara ostörda.

Klockan elva hade min hustru fortfarande inte fött barnet, så

läkaren beslutade sig för att flytta henne till åttonde våningen och göra ett kejsarsnitt. Då skedde ett underverk. Tio minuter efter det att de hade flyttat henne födde hon barnet. Förlossningen gick smidigt och när sköterskan gav barnet till mig kunde jag knappt tro mina ögon. Hans drag var exakt som den bild jag hade sett i mina böner varje natt.

Sju dagar efter det att vår son föddes återfick Siou Chin äntligen

medvetandet. Men hon var inte klar i tankarna och hade huvudvärk. Hennes läkare rekommenderade att vi flyttade henne till ett universitetssjukhus för en hjärnoperation. Jag var överväldigad och bad om vägledning. Efter mindre än tre minuter av begrundan sade jag till läkaren att jag hade beslutat att flytta henne till ett annat sjukhus, trots att det innebar att

vi var tvungna att betala alla kostnader eftersom det sjukhuset inte täcktes av vår sjukförsäkring. Den här gången förstod jag att jag hade blivit manad av den Helige Anden, och jag var säker på att jag hade fattat rätt beslut.

Vi flyttade min hustru till det andra sjukhuset. En läkargrupp som åker omkring i Taiwan för att undersöka ovanliga fall råkade vara på besök på sjukhuset. En hjärnkirurg som just hade fått specialutbildning i USA var med gruppen den dagen. Efter att ha tittat på all information sade den här läkaren att min hustru inte behövde opereras. Han sade att hon skulle bli bättre inom en vecka. Jag blev så lättad när

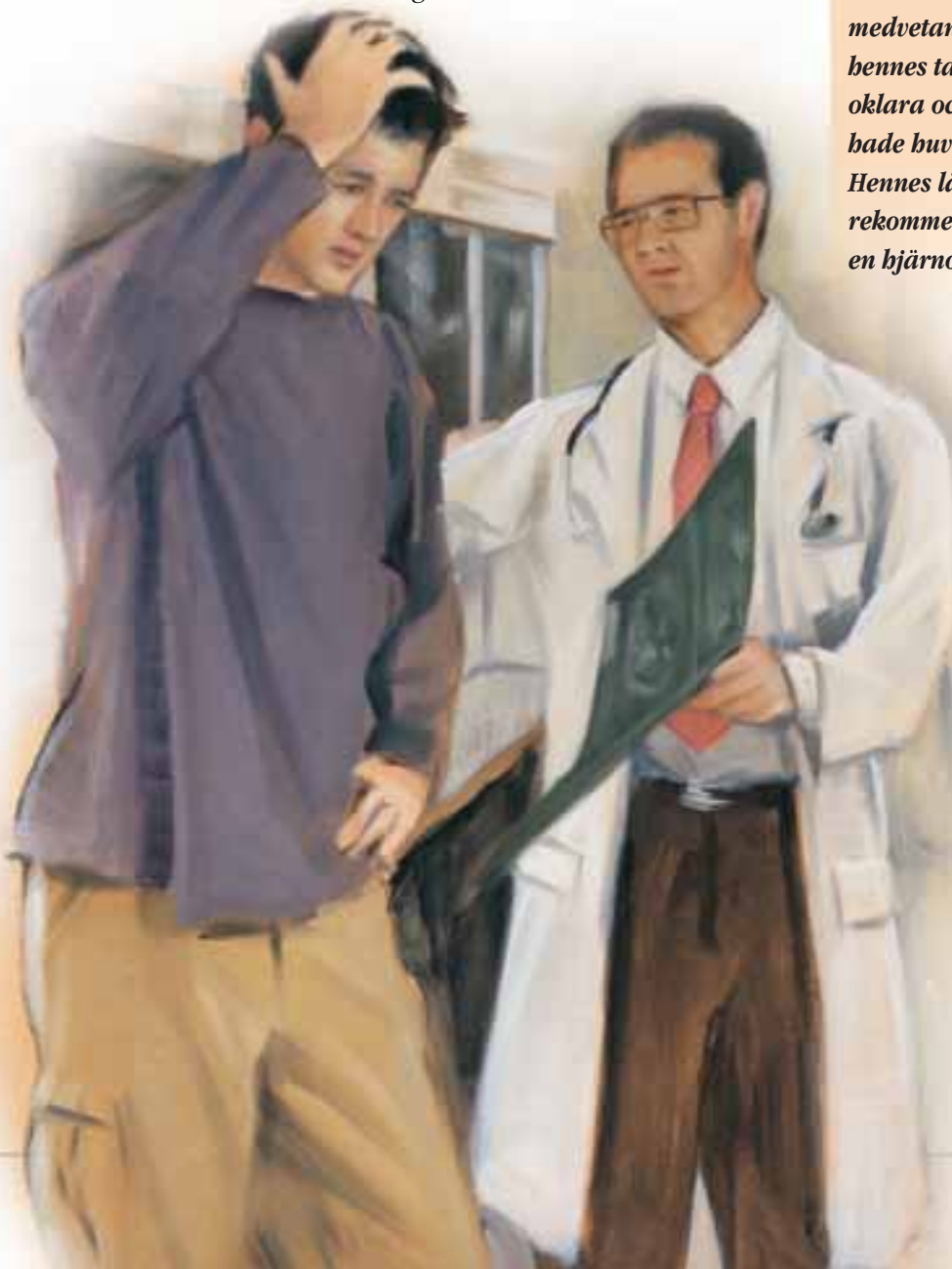
När min hustru återfick medvetandet var hennes tankar oklara och hon hade huvudvärk. Hennes läkare rekommenderade en hjärnoperation.

jag hörde det. Jag är tacksam mot läkaren, men framför allt tackar jag min himmelske Fader som vägledde mig att fatta rätt beslut.

Precis som läkaren hade sagt blev Siou Chin bättre efter en vecka. Till och med läkaren förundrades över hur snabbt hon återhämtade sig. Jag vet att det var läkarens medicinska kunskap och vår himmelske Faders välsignelser som gjorde att min hustru så mirakulöst överlevde och nu är fullt återhämtad. Vår son verkar nu som heltidsmissionär i Taiwanmissionen Taichung.

Vi får alla prövningar och svårigheter, men vi måste alltid ha tro på vår himmelske Fader. ■

Liu Kuan Feng är medlem i Chi Shans gren, Kaobsiungs stav, Taiwan.

Liabona leder till dop

Det var genom *Liabona* som jag blev bekant med kyrkan och döptes. År 1997, när jag var 11 år, visade en vän mig några nummer av tidningen. De vackra bilderna fångade min uppmärksamhet, liksom artiklarna och spelen i barnens avdelning. Jag döptes en kort tid senare. Trots att det var flera år sedan minns jag det tydligt.

*Paula F P da Silveira,
Ibirapuita församling,
Alegrete stav, Brasilien*

Tidningen främjar enighet

Vi blev djupt rörda av president Thomas S Monsons budskap från första presidentskapet, "Att verkligen se", i februari-numret 2005. Vi studerade artikeln ingående under familjens hemafton och bestämde oss båda för att förbättra vår förmåga att se Kristus i ansiktet hos vår maka, våra barn, och alla vi mötte. Denna tidning främjar enighet i vårt hem och hjälper oss att känna vår himmelske Faders kärlek genom profeternas budskap.

*Justin och Christine Mukuna,
Katuba andra församling,
Lubumbashi stav,
Demokratiska republiken Kongo*

Oändlig tacksamhet

Jag älskar *Liabona* och berättar ofta om artiklarna för mina vänner som inte är medlemmar i kyrkan. Jag älskar också Mormons bok. Vilken förmån det är att veta sanningen och hur mycket vi står i skuld till profeten Joseph Smith! Jag känner en oändlig tacksamhet mot Herrens trofasta tjänare som har gjort det möjligt för mig att ha denna kunskap i dag.

*Marta R Garriga,
Carlos Paz församling,
Sierras stav, Córdoba,
Argentina*

Hjälper medlemmarna

Jag vill tacka er för de underbara artiklarna i *Liabona* som berättar om upplevelser som kyrkans medlemmar haft. Jag är särskilt tacksam för "Länken i kedjan", av Eva Fry i september-numret 2004. Jag har använt denna artikel när jag har talat med medlemmar i församlingen där jag verkar och som går igenom liknande problem, och det har hjälpt oss alla.

*Äldste Eder Herrera Guarneros,
Mexicomissionen Mexico City Nord*

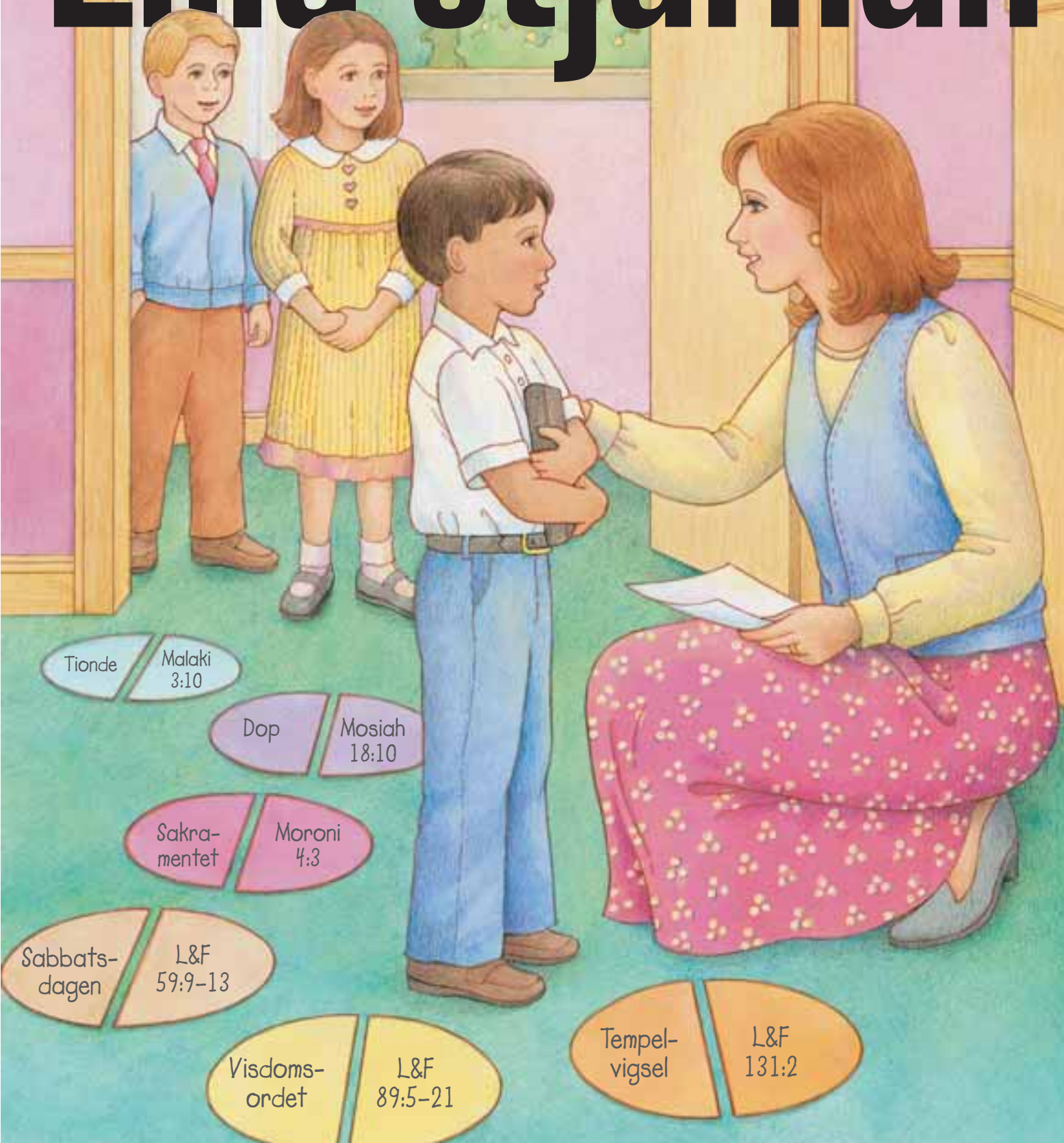
Förberedelser för återställelsen

Som historielärare vill jag uttrycka min tacksamhet mot *Liabona* för att ha publicerat artikeln "Vad behövde hända?" i marsnumret 2005. Artikeln gjorde att mitt vittnesbörd om sanningen i detta storslagna verk stärktes genom de historiska beskrivningarna av hur Herren i förväg förberedde varje förutsättning för återställelsen av sin kyrka.

*Marcelo Olinto Soares de Moura,
Cavaleiro församling,
Jardim São Paulo stav,
Recife, Brasilien*

Lilla stjärnan

Fyrtornet

**President Monson
lärt att vi har tillgång
till Herrens fyrtorn.**

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

Ni barn lever i tumultartade tider. Ni har val att göra — val med eviga följder. Men ni har inte lämnats utan hjälp i era beslut, oavsett hur små eller stora de kan vara.

Det har sagts att historien svänger på små gångjärn, och det gör också människors liv. Det är därför det är viktigt att se framåt, att ställa en kurs och att vara redo när ett beslut ska fattas.

Jag ställer frågan: "Hur stark kommer er tro att vara?" Besluta er för att alltid följa kung Benjamins uppmaning: "Om I nu tron allt detta, sen till att I gören det!" (Mosiah 4:10)

I det här livet får vi möjligheter att sträva efter och uppnå framgång. Jag vittnar om att vi ibland måste anstränga oss en andra gång — och en tredje gång, och en fjärde, ja, så många gånger som det behövs för att vi ska lyckas med det som vi strävar efter att uppnå.

Om ni blir missmodiga, kom då ihåg att

andra har gått samma väg. De har härdat ut och de har åstadkommit något. När vi har gjort allt vi förmår kan vi lita till Guds utlovade hjälp.

Ni har tillgång till Herrens fyrtorn. Det finns ingen dimma så tjock, ingen natt så mörk, ingen sjöman så vilsekommen, ingen storm så stark att den kan dölja Herrens fyrtorn. Det vägleder genom livets stormar. Det verkar ropa till er och mig: "Denna vägen till trygghet. Denna vägen hem."

Om ni vill se himlens ljus, om ni vill känna den allsmäktige Gudens inspiration, om ni vill ha känslan inom er att er himmelske Fader vägleder er till vänster eller till höger, så kan instruktionerna från detta skriftställe vara till hjälp: "Stå på heliga platser och ... [låten] eder [icke] rubbas" (L&F 87:8) och då får ni ta del av vår himmelske Faders ande. ●

Från KUV:s brasafton den 7 september 2003 i Salt Lake City, Utah

MITT LIV HAR EN PLAN

"Och detta är vad han själv lovade oss, det eviga livet." (1 Joh 2:25)

LINDA MAGLEBY

Carlos var en tioåring som tyckte om att springa, hoppa och leka. Han tyckte också om att ställa många frågor. Hans primärlärare älskade honom. Hon brukade ofta säga till honom: "Det är mycket viktigt att du lär dig det som vi undervisar om i Primär. En dag när du är stor blir du prästadömsbärare, pappa och ledare i kyrkan, och då behöver du veta allt det här." Carlos trodde att hans lärare sade det där bara för att han skulle vara vördnadsfull. Men han började att lyssna och lära sig. När Carlos blev stor fick han verkliga prästadömet, och blev pappa och kallades att bli ledare i kyrkan. Han kom ihåg vad hans primärlärare hade sagt till honom, och han var glad att han hade lyssnat och lärt.

Vår himmelske Fader har en plan för oss. Han berättade för oss om sin plan när vi bodde hos honom innan vi kom till jorden. När vi fick höra om hans plan blev vi så lyckliga att vi ropade av glädje! En del av hans plan är att vi ska tillhöra en familj. Han planerade också att vi skulle kunna välja mellan rätt och fel. Han planerade att Jesus skulle komma till jorden och visa oss hur man väljer det rätta. Om vi har tro på Jesus och följer honom så har vår himmelske Fader lovat oss att vi ska bli lyckliga och få bo tillsammans med vår familj, vår himmelske Fader och Jesus för evigt.

Affisch: Jag ska följa min himmelske Faders plan för mig

Färglägg affischen på sidan LS4. Klistra sedan fast den på tjockt papper. Sätt upp den där den kan påminna dig om att följa din himmelske Faders plan för dig.

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Förslag till samlingsstunden

1. Sätt upp Evangeliet i bild, nr 239 (Den uppståndne Jesus Kristus) längst fram i primärrummet. Gör i ordning sex stora papperscirklar. Klipp itu varje cirkel. På sex av halvcirkelarna skriver du ett förbund (tione, dop, sakramentet, sabbatsdagen, visdomsordet, tempelvigsel). På var och en av de andra halvcirkelarna skriver du en skriftställebänvisning som talar om ett sätt att hålla förbundet (Mal 3:10; Mosiah 18:10; Moroni 4:3; L&F 59:9–13; L&F 89:5–21; L&F 131:2). Sätt upp halvcirkelarna i två spalter på tavlan. Låt barnen turas om att slå upp ett av skriftställena och läsa upp det högt. Be sedan gruppen att säga vilket förbund det passar ihop med. Välj ett barn som ska representera oss alla när vi kommer till jorden. Låt barnet stå längst bak i primärrummet. Varje gång två halvcirkelar har sammankopplats lägger du ihop de två halvorna till en hel cirkel på golvet och gör en stig som barnet kan gå på. Stigen leder tillbaka till Frälsaren. När vi ingår och håller förbund kan vi återvända och bo hos honom. Om tiden tillåter kan ni sjunga sånger som handlar om vart och ett av förbunden.

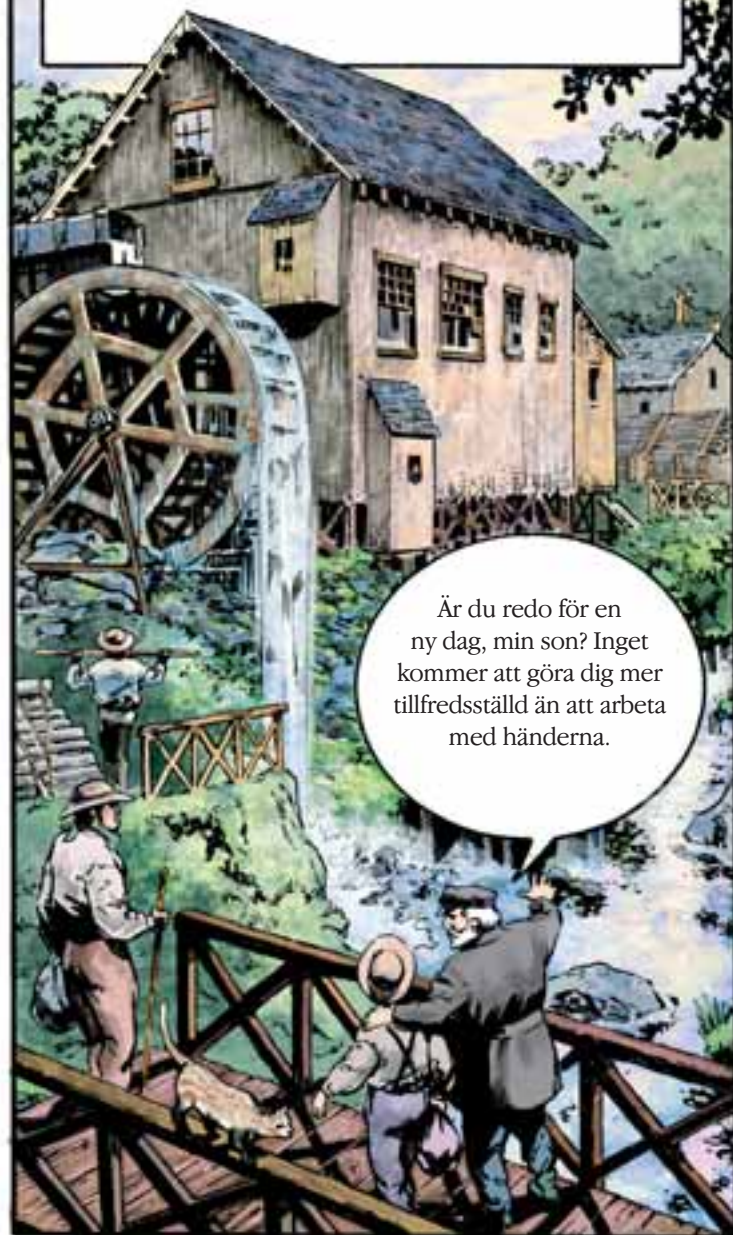
2. Be långt i förväg tre eller fyra vuxna medlemmar i församlingen eller grenen att hjälpa till under samlingsstunden. Ge var och en av dem ett exemplar av Mina evangelieideal och be dem fundera på någon upplevelse som de kan berätta om för barnen som visar att de blev välsignade för att de efterlevde idealen. Skriv ner vilket ideal de planerar att tala om. Före samlingsstunden sätter du upp ett exemplar av Mina evangelieideal. Välj ut sånger eller psalmer som ger musikaliska ledtrådar till de ideal som valts. Spela en musikalisk ledtråd för barnen tills de kan gissa vilket ideal det handlar om. Be barnet som gissade rätt att läsa upp idealet. Be en av de vuxna medlemmarna berätta om en upplevelse där han eller hon blev välsignad av att efterleva det idealet. Ibland kan du låta barnen sjunga hela sången som den musikaliska ledtråden kom från. Fortsätt med leken så länge tiden tillåter. Vittna om den glädje vi kan få genom att efterleva Mina evangelieideal. ●

FRÅN PRESIDENT WILFORD WOODRUFFS LIV

Fångar fisk och håller böner

När president Wilford Woodruff var liten bodde han i Connecticut och arbetade på familjens mjölkvarn och sågverk. Både hans far och farfar arbetade där och de uppmuntrade honom att utföra en hel dags arbete. Vissa dagar arbetade Wilford i 18 timmar!

Är du redo för en ny dag, min son? Inget kommer att göra dig mer tillfredsställd än att arbeta med händerna.

När arbetet var gjort tyckte Wilford om att koppla av i lugnet och ron i naturen. Ibland gick han och hans bror Azmon och fiskade. De var kända som de bästa fiskarna i området.

En dag efter arbetet upptäckte Wilford en ö mitt i floden där de fiskade. Ön var täckt av vildblommor. Wilford brukade ligga på rygg bland vildblommorna och titta upp på molnen.

Jag älskar verkligen den här platsen. Det är så skönt att komma bort från livets larm och vara för sig själv några minuter.

Under dessa stilla stunder tänkte Wilford ofta på sin himmelske Fader. Han bad uppriktigt om att bättre kunna förstå skriftställena han läste varje dag.

Det finns så många olika kyrkor och religioner. Jag vill bara veta Guds vilja.

När Wilford växte upp fortsatte han att göra det som han tyckt om som barn — fiska och be. Medan Wilford färdades över slätterna med Brigham Young, fiskade han överallt där han kunde.

Du tycker verkligen om att fiska, eller hur broder Wilford?

Det ger mig tid att meditera. Ibland ger det mig middag också!

Dessa böner hjälpte Wilford att bli en mycket trofast man och ledare i kyrkan. Andra människor såg hans goda exempel och gav honom smeknamnet "Wilford den trofaste".

Taget från Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), s 61–62, 71.

Jag kan bo tillsammans med min Fader i himlen igen

PAT GRAHAM

Innan vi föddes hit till jorden bodde vi hos vår Fader i himlen och Jesus Kristus. Vi lärde oss mycket. Vår himmelske Fader sade att för att bli lika honom var vi tvungna att lämna himlen under en tid. När han presenterade planen för lycka för oss så ropade vi av glädje. Vi fick veta att en viktig del av livet på jorden var att tillhöra en familj och att göra val. Vi tyckte om planen och gick med på att komma och bo på jorden.

Vissa barn kom för att bo i Afrika och andra barn kom för att bo i Sydamerika. Andra kom till många andra delar av jorden. Oavsett var de bor, vilken färg de har på huden eller vilket språk de talar så är alla barn Guds barn. Alla barn kan lära sig hur man återvänder till vår Fader i himlen igen.

Du kan använda följande aktivitet i en hemaftonslek-tion eller i ett tal i Primär.

Instruktioner

Färglägg huset på sidan LS9 i samma färg som huset du bor i. Klipp ut huset och klistra fast det på tjockt

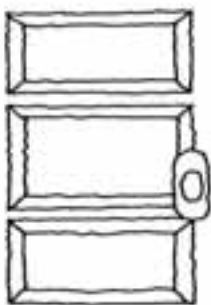
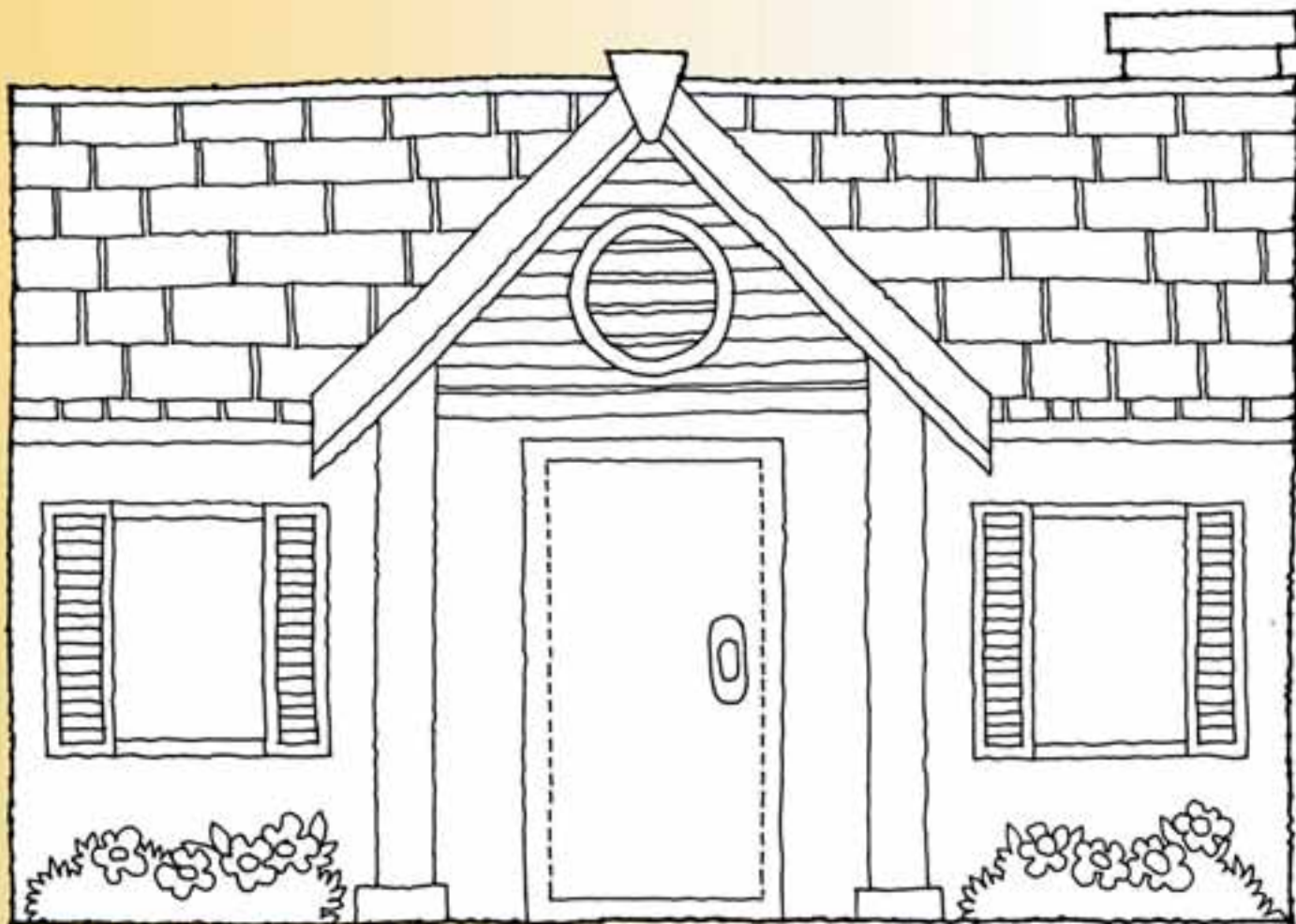
papper. Klipp skåror längs de streckade linjerna på dörren. Färglägg de två bildremssorna. Klipp ut dem och klistra fast flik 1 på den andra bildremsan så att det blir en enda lång remsa. För in bildremsans ändar i skåror på varje sida av dörren. Klistra fast flik 2 på den andra änden av bildremsan. (Se bilden.)

Sätt bildremsan så att du börjar med bilden av dörren. Läs de två meningarna på dörren. Visa nästa bild, sjung orden som kommer från sången "Jag är Guds lilla barn" (*Barnens sångbok*, s 2–3, eller *Psalmer*, nr 194) och läs meningen. Fortsätt tills du har visat alla bilder, sjungit sången och läst alla meningar. ●

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

ILLUSTRATION

Ser ditt hem på jorden ut så här? Jag undrar vem som bor i det här huset.

Sjung: "Jag är Guds lilla barn"
Läs: De här barnen bor i Mexico.

Sjung: "Och han har satt mig här"
Läs: Några av Guds barn bor i Tonga.

Sjung: "Han givit mig ett jordiskt hem"
Läs: Här är ett barn som bor i Japan.

Sjung: "med far och mor så kär"
Läs: Gud vill att alla föräldrar ska vara snälla.

flik 1

Sjung: "Led mig, stöd mig"
Läs: Min mamma kan stöda mig.

Sjung: "gå bredvid mig"
Läs: Mina bröder och systrar kan gå bredvid mig.

Sjung: "så att jag en dag"
Läs: Min pappa kan hjälpa mig.

Sjung: "återvända kan till Gud"
Läs: Skrifterna kan visa mig hur jag kan återvända till Gud.

Sjung: "om jag har lytt hans lag"
Läs: Jag vill lyda min himmelske Faders lag.

flik 2

GISSA VEM!

1 Han har en storebror och en lillebror. När de växte upp var de de enda ungdomarna i sin gren.

2 Fastän han är en upptagen generalauktoritet tycker han om att baka bröd tillsammans med sin familj.

3 När han växte upp brukade hans familj besöka hans mammas familj i Utah. De brukade ha picknick under träden i en äppelträdgård och han och hans kusiner gick och simmade i en kanal i närheten.

4 Kyrkan var liten där han växte upp i New Jersey, så grenen träffades i ett hotellrum och senare hemma hos hans familj. De använde matbordet som talarstol och sakramentsbord.

5 Han var den tolfte i senioritet i de tolv apostlarnas kvorum i nio år, till i oktober 2004 när två nya apostlar inröstades.

6 Hemma hos hans farföräldrar i Arizona brukade han och hans familj rida och hans farfar älskade att se dem galoppa i kapp.

Läs ledtrådarna om den här medlemmen i de tolv apostlarnas kvorum. Du hittar svaret här nedan. Medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum är kallade som profeter, siare och uppenbarare och att vara särskilda vittnen om Jesus Kristus. De har ansvaret att vittna om honom för hela världen.

7 Första gången han såg sin hustru var på ett möte i kyrkan tidigt en morgon. Sommaren därpå, i juli 1962, gifte han sig med Kathleen i templet i Logan i Utah. Äldste Spencer W Kimball, en framtida president för kyrkan, förrättade beseglingen.

8 Han tycker om att måla med vattenfärger.

9 Han har tre examina: en i fysik och två i affärsadministration.

10 Han verkade som rektor för Ricks College (nu Brigham Young-universitetet — Idaho) i Rexburg i fem år.

Visdomsord

"Som ett Guds barn är din bestämmelse, om du arbetar tillräckligt flitigt och är trofast, att bli lik honom. Det innebär att det inte finns något som är sant som du inte kan lära dig, för Herren vet all sanning." ("Do What They Think You Can't Do", New Era, okt 1989, s 6)

Skriftdocka

När du återger en berättelse från skrifterna kan den här dockan representera vilken kvinna som helst i skrifterna, till exempel Rebecka, Sara eller Elisabet. Du kan klistra fast bilden på tjockt papper, färglägga den, klippa ut den och göra en pinndocka, en flanellograffigur, eller en papperspåsdocka, som du kan se på illustrationen. Gör flera stycken och färglägg håret och kläderna på olika sätt. Håll utkik efter en ny skriftdocka nästa månad. ●

Pinndocka

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalke-ras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Flanellograffigur

Papperspåsdocka

Gladboken

"Har jag uppmuntrat någon i dag och gjort någon glad?"
(Hymns, nr 223)

LAURA LUNDY

En sann berättelse

"Fråga inte hur utställningen gick!" deklarerade Michelle när hon kom hem från skolan.

"Vad hände?" frågade Morgan.

"Hörde du inte att jag sa att du inte skulle fråga?" fräste Michelle. Hon gick rakt förbi sin lillasyster och sprang uppför trappan. Pang! Hennes sovrumsdörr slog igen.

Morgan frågade mamma varför Michelle var arg. Mamma sade att Michelle hade hoppats att hennes projekt med eremitkräftor skulle vinna ett pris på den vetenskapliga utställningen, men det verkade inte ha blivit så.

"Men varför vill hon inte prata med mig?" frågade Morgan.

"Hon kanske vill det senare, gumman. Just nu behöver vi lämna henne ifred", sade mamma.

"Men jag vill leka med henne precis som vi alltid gör när hon kommer hem från skolan."

"Jag tror inte att hon vill leka just nu. Du kan väl rita eller leka med dockor medan jag lagar middag", sade mamma.

Morgan gick till sitt rum och tog fram några pappersark och kriter. Hon började rita några blommor. Hon ritade i några minuter och slutade plötsligt. Hon hoppade snabbt upp och sprang iväg till mamma.

"Hur länge dröjer det tills middagen är klar?" frågade Morgan.

"Omkring 45 minuter."

"Har jag tid att göra en gladbok till Michelle? Jag vill att den ska vara klar före middagen", sade Morgan.

Morgan såg att mamma nickade

och hon sprang tillbaka till sitt rum och stängde dörren.

"Michelle! Morgan! Maten är klar!" ropade mamma en stund senare.

Morgan skyndade ut från sitt rum och sprang till Michelles plats vid matbordet. Hon lade några pappersark med framsidan nedåt på Michelles tallrik. Sedan satte hon sig på sin stol.

När Michelle kom till bordet pekade hon på pappersarken och frågade surt: "Vad är det där?"

"Det är en gladbok", sade Morgan tyst.

"Jaha." Michelle tog upp pappersarken och vände på dem. Hon tittade på det första.

"Det är en bild av en trofé. För jag tyckte bäst om dina eremitkräftor", sade Morgan. "Nästa är en bild av någon som är ledsen."

"Varför?" frågade Michelle.

"Därför att jag blev ledsen när du var arg och inte ville prata med mig eller leka med mig."

Michelle tittade på nästa bild. "Jag vet, det är ett hjärta, eller hur?"

"Ja", sade Morgan. "Ett hjärta betyder att jag älskar dig."

Michelle tittade på den sista bilden och sedan på sin syster.

"Det här är min favoritbild. Det är du och jag som leker tillsammans." Morgan tittade på sin storasyster.

"Blev du glad av min bok?"

"Ja, jätteglad", sade Michelle. "Jag är ledsen att jag var arg när jag kom hem från skolan. Jag var inte arg på

dig. Jag vann inget pris för projektet som jag trodde att jag skulle, så jag blev ledsen."

"Det är okej. Jag älskar dig ändå", sade Morgan.

"Jag älskar dig också, Morgan", sade Michelle och log. "Vill du leka efter middagen?"

"Ja!" jublade Morgan. ●

Min vän Linda

*"Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå
att ni är mina lärjungar." (Job 13:35)*

HEIDI RENOUF BRISCO

Baserad på en sann berättelse

Det var sällan någon tog sig uppför den stora kullen till mitt hus. Glassgubben ville inte slösa på bensin för att ta sig uppför en sådan brant kulle, tidningspojken vägrade att cykla upp och dela ut tidningar där, och inte ens min hund sprang bort för då skulle han vara tvungen att springa tillbaka upp för att komma hem! Men minst en gång i veckan kom Linda flåsande uppför den stora kullen på sin väg upp, upp, upp till mitt hus.

Linda var en äldre, kraftigt byggd kvinna med kort svart-vitt-spräckligt hår. En del människor i vårt grannskap sade att hon var handikappad, men min mamma sade att Linda var speciell. Inuti var hon fortfarande en liten flicka. Alltid när Linda kom på besök hälsade hon på oss med en stor kram och puss på kinden. Vi kunde inte låta bli att le när hon var i närheten.

En dag kom Linda halvspringande uppför kullen och rusade in i huset. Hon knackade aldrig eller ringde på dörren. Hon bara kom in och sade: "Linda är här!" I dag var hon så glad att hon tog tag i min bror Roy och dansade runt i rummet och ropade: "Jag är bjuden till snöflingornas bal! Linda är bjuden till snöflingornas bal!"

Snöflingornas bal var ett fint dansparty för alla som gick på Lindas skola. Hon var så glad för att få klä upp sig att hon inte kunde prata om något annat. "Jag vill ha

en stor, röd, fluffig klänning, glitter i håret, och röda, glittriga skor", sade hon. "Jag vill ha rosor i håret också. Tycker du om rött, Katie?"

"Jag tycker om rött, men jag tycker bäst om rosa", sade jag sanningsenligt.

"Jag tycker bäst om rött. Jag har alltid velat ha på mig en vacker röd klänning och vara en fin dam."

Mamma erbjöd sig att sy Lindas drömkänning. Vi köpte röda skor i en billig affär och klistrade fast glitter på dem. Varje gång Linda provade klänningen och skorna så grät hon när hon var tvungen att ta av dem igen. Hon tyckte om att vara lika vacker på utsidan som hon var på insidan.

Slutligen var dagen inne för snöflingornas bal. Det var en skoldag för mig, men jag tyckte det var spännande med Lindas stora fest. Under lunchen satte jag mig ute tillsammans med mina vänner. På avstånd kunde jag höra någon ropa mitt namn. "Katie! Katie! Min bästa vän Katie! Titta på mig! Katie, jag är så vacker! Katie, titta på min vackra, fluffiga, puffiga, glittriga, glada klänning. Katie, titta på din vän Linda! Jag är en fin dam. Linda är här. Titta, Katie!"

Jag såg Linda som vinkade från andra sidan gatan, uppklädd från topp till tå. Jag tänkte vinka tillbaka men lade märke till mina vänners miner. De såg förvånade ut.

"Känner du den där konstiga tanten?" frågade Natalie. "Hon går omkring överallt hemma i vårt område. Min mamma säger att hon är galen."

Jag försökte stammande få fram ett svar.

Sedan sade Kelly: "Jag ser henne överallt i vårt område också. Titta på hennes fula klänning! Hon ser så rolig ut!" De började skratta.

Natalie hånlog och frågade igen: "Så du känner den där knäppa tanten? Är hon din bästa vän eller något? Hur vet hon vad du heter?"

På andra sidan gatan vinkade Linda fortfarande, men hon hade slutat ropa. Jag kunde se att hon var ledsen för att jag inte hade svarat. Jag satt tyst en stund. "Öh, jag tror hon vet vad jag heter eftersom hon brukar gå förbi vårt hus och höra min mamma ropa på mig", ljög jag. "Naturligtvis känner jag henne inte."

Kelly, Natalie och de andra flickorna verkade lättade och fortsatte att skoja om henne. Jag kände mig jättehemsk. Jag kunde inte förmå mig att titta på Linda på andra sidan vägen. Jag kunde inte äta resten av min lunch. Jag kunde inte ens prata. Jag visste att jag hade gjort fel.

När jag döptes året innan hade jag lovat att försöka likna Jesus Kristus, och den Helige Anden talade nu om för mig att jag hade brutit mitt löfte. Jesus älskade Linda och skulle aldrig behandla henne så, och han älskade mig och skulle aldrig vilja att jag betedde mig så här.

När de andra började göra sig klara för att gå, hoppade jag upp. "Stopp! Jag *är* vän med den kvinnan", sade jag hastigt. "Hon heter Linda och är en vän till familjen. Var inte elaka mot henne är ni snälla. Hon är speciell och vi älskar henne." Några av flickorna försökte låta bli att le, men de andra sade att de också hade speciella vänner som Linda.

Linda satt på trottoarkanten och tittade sorgset ner på sina glittriga skor. Nu var det min tur att ropa och

vifta med armarna. "Linda, Linda, min bästa vän Linda. Titta på mig! Linda, du är så vacker! Du är en mycket fin dam! Linda, titta på din vackra, puffiga, glittriga, glada klänning! Linda, titta på din vän Katie. Katie är här, Linda!"

Linda tittade upp. Hon log och vinkade. Ju mer jag viftade och ropade, desto mer viftade och log hon tillbaka. Snart hoppade vi upp och ner och vinkade, blåste pussar till varandra och log. Vi hade fångat alla elevernas uppmärksamhet som var ute, och de hörde att jag sade att Linda var min vän.

Linda hade jätteroligt på snöflingornas bal. Hon såg verkligen ut som en fin dam. Mamma och jag erbjöd oss att servera saftbål på dansen så att vi kunde se hur roligt Linda hade.

Efter balen gick mamma, Linda och jag uppför den stora kullen till mitt hus. Jag bad Linda om ursäkt för att jag inte hade vinkat till henne från början. Hon verkade inte ens komma ihåg det och jag tänkte vilken tur jag hade som hade en sådan förlåtande vän. Vi fick en härlig promenad hem tillsammans, mina bästa vänner och jag. På något sätt kändes

inte den stora kullen upp, upp, upp till mitt hus lika jobbig med dem på båda sidor om mig. ●

Heidi Renouf Brisco är medlem i Woodland Parks församling, Los Altos stav, Kalifornien.

"[Vissa personer] kanske ser annorlunda ut, rör sig konstigt och talar haltande, men de har samma känslor som oss ... De vill bli älskade för den de är inuti."

Se president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, "Guds verk", Nordstjärnan, Rapport från den 154:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, 1985, s 45.

Josefs livklädnad togs till Jakob, av Rembrandt van Rijn (1606–1669)

Josefs bröder "slaktade en bock och tog Josefs livklädnad och doppade den i blodet. Sedan skickade de hem den ... till sin far och lät säga: 'Den här har vi bittat. Se efter om det är din sons livklädnad.' Och han kände igen den ... Och Jakob slet sönder sina kläder." (1 Mos 37:31–34)

Under återställelsen fick tempelarbetet mycket hög prioritet. Den första uppenbarelsen från en tjänande ängel handlade om denna lära. Den står nertecknad i det andra kapitlet i Lärnan och förbunden och är ett eko av Malakis fjärde kapitel. Moroni förutsade Elias ankomst, som skulle vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder." Se äldste Russell M Nelson, "Unga vuxna och templet", s 10.

Kyrkonytt

Ungdomarna ska vara ett ljus för världen

Unga män och kvinnor över hela världen fokuserar på årets tema för veckoträffarna: "Stån upp och lysen att edert ljus må vara ett baner för folken." (L&F 115:5) Temat tillkännagavs i novembernumret 2005 av *Liabona* (s 128).

Vid det tillfället gjorde generalpresidentskapen för Unga män och Unga kvinnor ett uttalande. "Vi vittnar om att Herren älskar er och behöver er hjälp med att bygga upp sitt rike", står det i generalpresidentskapens uttalande. "Du kan vara ett ljus som skingrar mörker, och genom ditt exempel uppenbara vägen till celestial härlighet i Guds rike. 'Stån upp och lysen', så att Herrens ande kan fortsätta vittna om evangeliets återställelse genom dig."

Hur kan du veta om du har ett vittnesbörd om Jesus Kristus och hans återställda evangelium? Är det genom orden du säger? Är det platsen där du tillbringar söndagarna? Är det genom det du gör?

Ett av de bästa måtten på ditt vittnesbörd om Jesus Kristus är hur du behandlar andra. Om du älskar Herren Jesus Kristus och vänder ditt hjärta mot honom så kommer du automatiskt att hjälpa behövande, särskilt dem som behöver komma till Kristus.

Skrifterna påminner oss: "När du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." (Luk 22:32) Det finns exempel i skrifterna på människor som

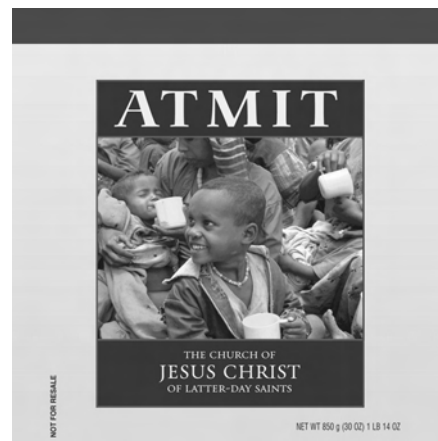
har omvandlat sitt vittnesbörd till handling. Alma och Mosiahs söner genomgick en förändring och gick ut och predikade evangeliet efter det att de hade fått besök av en ängel. Enos ville också dela med sig av det han visste var sant när han hade fått förlåtelse som svar på sina böner.

Stigen du följer på jorden kanske

inte alltid är lätt. Men du kan vara förvissad om att Herren inte har sänt dig hit för att misslyckas. Du kommer att lyckas om du följer profeten och håller dig stark. När ditt vittnesbörd växer i intensitet och styrka kan du hjälpa vänner och familjemedlemmar att stärka sitt vittnesbörd. Det är dags att stå upp och lysa. ■

Förslag på aktiviteter i samband med årets tema för veckoträffarna

- Ta reda på och läs skriftställen som handlar om att vara ett föredöme.
- Ha ett vittnesbördsmöte under en soluppgång.
- Lär dig orden till "Se, högt på bergets krön" (*Psalmer*, nr 4) utantill.
- Tjåna någon annan anonymt.
- Läs om frihetssymbolen i Mormons bok. (Se Alma 46:11–27.) Gör en flagga eller ett baner som representerar dina ideal.
- Gör rollspel av några berättelser i skrifterna tillsammans med gruppen som samlas under veckoträffarna eller med din familj. Klä er som människorna i skrifterna kan ha varit klädda och lär er deras vittnesbörd utantill och presentera dem så som de står i skrifterna.
- Planera en hemafton som är baserad på temat för veckoträffarna. Presentera det för din familj med vägledning av dina föräldrar.

Atmit är ett näringstillskott som kyrkan producerat för att rädda livet på allvarligt undernärda.

Atmit till undsättning

Nicole Seymour, kyrkans tidningar

I augusti 2005 när kyrkan blev ombedd av den katolska hjälporganisationen Catholic Relief Services (CRS) att gå samman med organisationen för att skicka förnödenheter till Niger, en afrikansk nation med stor matbrist på grund av förödande gräshoppsattacker och allvarlig torka,

Atmit har lastats för en sändning till Niger.

gick kyrkan omedelbart till handling och skickade sin hittills största sändning Atmit. Kyrkan bidrog med 36 ton av den specialgjorda gröten som framtagits för allvarligt undernärda personer. Sedan dess har flera sändningar skickats och kommer att fortsätta skickas efter behov.

På etiopiska betyder *atmit* "tunn, näringsrik gröt". Kyrkan började använda Atmit som ett livräddande mattillskott under den etiopiska hungersnöden 2003. Det är en lätt-smält föda som är gjord särskilt för barn och äldre – och den har räddat tiotusentals liv. Den innehåller femtio procent havremjöl, tjugofem procent fettfri mjölk, tjugoprocent socker och fem procent vitaminer och mineraler. När kyrkans representanter hade fått receptet i Etiopien tog de det till näringsfysiologer vid Brigham Young-universitetet för att få näringsvärdet bekräftat. Kyrkan började producera Atmit 2003 och sedan dess har nästan 1 350 ton producerats vid mejerifabriken som

drivs av kyrkans välfärdstjänst i Salt Lake City.

Under samma tid distribuerade kyrkan också Atmit till Uganda, Sudan, Sydafrika, Haiti, Gaza, Bangladesh, Indonesien och Sri Lanka.

Barn har särskilt lätt att bli undernärda eftersom deras unga kroppar ännu inte kan lagra en reserv av näringsämnen. Därför ges Atmit i störst utsträckning till barn som är fem år och yngre.

"När en hel familj inte får tillräckligt med mat så påverkar det de små barnen mer än någon annan. Den mat som de får ger dem inte de näringsämnen de behöver, så de blir bara mer och mer undernärda", sade chefen för kyrkans humanitära nödhjälp, Garry Flake, som besökte de drabbade områdena i Niger i slutet av augusti 2005.

Mödrarna tar med sig barnen för att mätas och vägas och se om de är tillräckligt undernärda för att ha nytta av produkten. Modern får lära sig hur man lagar gröten och hur den ska ges med jämna mellanrum under dagen. Efter en vecka ska en ny utvärdering av barnet göras.

"Vi har märkt att en del barn blir märkbart bättre på tre till fyra veckor", sade broder Flake. "För andra tar det längre tid. Vårt mål är att ge dem detta tillskott tills de kan börja äta den mat som resten av familjen äter."

Som en del av sin planerade resa till Afrika stannade broder Flake en tid i Niger för att se hur det gick med distributionen av Atmit. "Det gav mig

en tankeställare att se de undernärda barnen, men det kändes uppbyggande att inse att kyrkan är där så snabbt med en sådan effektiv produkt som nu har visat sig hjälpa så många barn", sade han.

Broder Flake sade att kyrkans tro på beredskap ger den en sådan ställning att den kan vara en tillgång för världen i svåra tider. "Kyrkan har blivit en erkänd världsomfattande hjälporganisation, särskilt i nödfalls-situationer", sade han.

Broder Flake sade att hans engagemang i distributionen av Atmit har varit en andligt rörande upplevelse. "Eftersom vi känner till ett barns värde genom kyrkans lärodomar, så vet jag inget av det vi gör som kan vara mer speciellt än att hjälpa ett barn leva och växa på ett normalt sätt", sade han. "Detta ingripande med närings tillskottet Atmit måste vara en av de finaste humanitära insatserna som vi gör i världen. Jag tror att det verkligen är vad Frälsaren skulle ha gjort – hjälpt dessa barn som är så undernärda att leva ett lyckligt, normalt liv." ■

Tre tempel har öppnats

Tre tempel färdigställdes och invigdes i augusti och september 2005, vilket ökade det totala antalet tempel i bruk till 122. President Gordon B Hinckley invigde templet i Aba i Nigeria den 7 augusti 2005, templet i Newport Beach i Kalifornien den 28 augusti 2005 och

templet i Apia i Samoa den 4 september 2005.

Varje invigning var unik för respektive land och folk, men alla invigningsbönerna uttryckte tacksamhet mot Herren för återställelsen av evangeliet och prästadömet's nycklar, och en önskan om att Herren skulle hedra templet med sin närvaro. Invigningsbönerna för templen i Aba och Apia innehöll också en välsignelse över de nya angränsande stavscentren.

Templet i Aba i Nigeria

Som det tredje templet som byggs på Afrikas vidsträckta kontinent ses templet i Aba i Nigeria som en produkt av tron och arbetet hos landets medlemmar liksom hos de medlemmar som gått före.

”Vi tackar dig för ditt folks tro under alla de år som gått sedan kyrkan organiserades ... Vi tackar dig för denna tid då din kyrka beundras och respekteras alltmer”, sade president Hinckley.

Han bad att den heliga byggnaden skulle beskyddas och respekteras. ”Må alla som ser det göra det med vördnad och respekt. Må ingen gudlös hand vandalisera det på något sätt”, sade han. ”Må det alltid vara heligt för dem som är berättigade att inträda inom dess väggar. Skydda det från stormar och oväder.”

President Hinckley sade att medlemmarna i Afrika är redo för ännu ett tempel, så att evangeliet kan etableras fullständigare i landet. Han uttalade en särskild välsignelse över

Templet i Aba i Nigeria

Nigeria, att det må vara ett fridens land som accepterar evangeliet.

”Välsigna denna nation att den må upphöja sig i styrka och frihet bland

Afrikas nationer. Välsigna dess ledare att de må se med välvilja på dina heliga och trygga deras rättigheter, egendom och privilegier”, sade han.

Templet i Newport Beach i Kalifornien

Templet i Newport Beach i Kalifornien

"Vi tackar dig för att din kyrka har kommit ut ur obemärkthet och mörker och nu strålar inför världen, 'så skön som månen och klar som solen', som profeten bad i invigningsbönen för templet i Kirtland. Må den fortsätta att rulla fram i majestät och kraft för att uppfylla hela jorden", sade president Hinckley när han invigde templet i Newport Beach i Kalifornien.

Han välsignade det nya templet att det skulle beskyddas från naturelementen och människan, att det skulle bevaras rent och skyddat. Han uttryckte också tacksamhet för det tione som trofast betalats av kyrkans medlemmar.

President Hinckley uttalade en sär-

skild välsignelse över ungdomarna, att templet skulle vara en viktig del av deras liv. "Må ungdomarna i detta tempeldistrikt komma med glädje över den underbara möjligheten att få tjäna till förmån för de döda", sade han. "Må detta tjänande bygga upp ett vittnesbörd inom dem om sanningen i detta, ditt stora verk i de sista dagarna, och stärka dem i kampen mot motståndaren och världens lockelser. Må de tillväxa i tro och vittnesbörd och kärlek till dig och din Son."

I välsignelsen sade president Hinckley att det nya templet skulle vara ett fyrtorn av ljus för förbipasserande. "Må närvaron av denna vackra byggnad leda till intresse och nyfikenhet hos dem som inte är medlemmar av din kyrka, så att de må

ledas till att undersöka och lära sig det eviga evangeliets sanningar", sade han.

Templet i Apia i Samoa

Lite mer än två år efter det att det ursprungliga templet i Apia i Samoa brunnit ner till grunden i juli 2003 under ett renoveringsarbete, besökte president Hinckley Samoa för att inviga ett nytt tempel.

Han bekräftade att närvaron av tempel i Polynesien är en uppfyllelse av en forntida profetia: "På dessa öar i Samoa har du ihågkommit ditt forntida löfte 'till dem som äro på öarna i havet'." (2 Nephi 10:21)

Han bad om en särskild välsignelse över byggnaden och marken – att de skulle helgas och erkännas som heliga. "Vi återinviger marken som [templet] står på, med dess vackra och grönskande växter ... Vi ber, Fader, att alla som ser denna byggnad må förnimma dess heliga natur och i sina hjärtan nödgas att erkänna det som ditt heliga hus. Håll tillbaka varje hand som må höjas i ondskefullt uppsåt", sade han.

President Hinckley bad också om en särskild välsignelse över Samoa och om fred i världen: "Välsigna detta land Samoa och dem som regerar här", sade han. "Vi ber att det alltid ska få vara ett land där det råder fred och frihet. Vi ber om fred i hela världen, att ditt verk må fullbordas bland alla släkten, tungomål och folk, till välsignelse för dina barn överallt på jorden." ■

Templet i Apia i Samoa

Projekt mot mässlingen räddar afrikanska barn

En undersökning som publicerades i *Lancet*, en internationell medicinsk tidskrift, i september 2005, tillskriver högkvalitativa vaccinationskampanjer mot mässlingen, som till exempel Measles Initiative som kyrkan är engagerad i, förtjänt av att mässlingsfallen har minskat med 91 procent i 19 afrikanska länder mellan 2000 och 2003. Enbart under 2003 förhindrades omkring 90 000 dödsfall.

”Ett av de tydligaste budskapen från denna undersökning är att med de rätta strategierna, ett starkt partnerskap mellan hängivna organisationer och investering av tillräckliga resurser, så kan barndödligheten snabbt reduceras i Afrika”, sade dr Mac Otten, epidemiolog vid Centers for Disease Control and Prevention (CDC) [smittskyddsinstitutet] och huvudförfattare beträffande undersökningsmaterialet. ”En stor bidragande orsak till denna framgång är stödet från Measles Initiative (mässlingsprojektet).”

Mässlingsprojektet är ett femårigt program som startades 2001 av amerikanska Röda Korset, stiftelsen Förenta Nationerna, Centers for Disease Control and Prevention, Förenta Nationernas barnfond, Världshälsoorganisationen, Internationella Röda Korset och Röda Halvmånen. Målet för dessa organisationer var att få kon-

troll över dödsfallen på grund av mässlingen i Afrika genom att vaccinera 200 miljoner barn i 36 afrikanska länder före år 2006, och därigenom förhindra omkring 1,2 miljoner dödsfall.

Röda korset, som tidigare hade samarbetat med kyrkan i katastrofhjälpsituationer, bad kyrkan stödja projektet 2002. När Harold Brown, verkställande chef för kyrkans välfärdstjänst, hade sett mässlingsprojektet i verksamhet i Zambia i juni 2003, erbjöd sig kyrkan att bidra med 3 miljoner dollar till projektet under de tre återstående åren.

”Vi gick igenom våra huvudprojekt och kände att mässlingsprojektet passade och verkligen var ett bra sätt för oss att hjälpa till”, sade broder Brown. ”Det går egentligen inte att beskriva hur det är att se mässlingsprojektet i verksamhet. Det är ett logistiskt underverk att de kan vaccinera miljontals barn på bara några dagar.”

Mässlingsrelaterade dödsfall över hela världen har minskat med 39 procent, från 873 000 1999 till omkring 530 000 2003, enligt amerikanska Röda Korset. Den största nedgången skedde i Afrika, den region i världen som drabbats värst av sjukdomen. Det uppskattade antalet dödsfall minskade med nästan hälften. Före mässlingsprojektet dödade

Bonnie D Parkin deltar i kampen mot mässlingen

Adam C Olson, kyrkans tidningar

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident, tror att när president Gordon B Hinckley godkände kyrkans engagemang i mässlingsprojektet, så ”såg han inte detta bara som ett sätt att skydda barnen mot mässlingen, utan också som ett sätt att ge medlemmarna en möjlighet att tjäna”.

I en intervju med kyrkans tidningar sade syster Parkin att många av de mer än 3 000 medlemmarna som bor i de 16 grenarna i Mozambique deltog i mässlingsprojektets massvaccinering.

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident, deltar i en vaccinationskampanj mot mässlingen i Mozambique.

FOTO MED TILLSTÅND AV DALE L. JONES

Barn i Mozambique väntar på att bli vaccinerade mot mässlingen.

som hölls i områden utanför Maputo, Mozambiques huvudstad, i september 2005.

"Medlemmarna engagerade sig verkligen i kommunen", sade syster Parkin. "Detta har hjälpt till att föra kyrkan ut ur dunklet."

Många unga män och kvinnor och unga vuxna som bor i kampanjens målområden gick från dörr till dörr och informerade om kampanjen och hur viktiga vaccinationerna var.

Hjälpföreningssystrar hjälpte till att ta hand om de hundratals barn som kom för att vaccineras.

"Jag såg kvinnor som inte skiljer sig från mig", sade syster Parkin.

"De bryr sig om sina barn och barnbarn. De kom med ett barn på ryggen och ett i varje hand. De gick längs dammiga vägar. Jag såg ingen som kom med bil. De ville att deras barn skulle vara friska. Det var på grund av den kärlek som mödrarna hade till sin familj och sina barn,

som inte skiljer sig från mina egna barnbarn."

En dag under kampanjen hjälpte syster Parkin till med att hålla ordning på massorna av barn och tittade efter bläckmärket som visade vilka som redan vaccinerats. En liten pojke hade inget märke. Med en tolks hjälp frågade syster Parkin varför han inte hade fått sin spruta. Han sade att han var rädd. "Gör du det om jag följer med dig?" frågade syster Parkin. Han svarade ja.

"Det var en fin upplevelse", minnes syster Parkin när hon återvänt hem. "Jag har kanske hjälpt ett barn. Det förändrade mitt liv."

Mer än nio miljoner barn vaccinerades under vaccinationskampanjen i Mozambique. Kampanjen var den andra som syster Parkin deltagit i tack vare sin uppgift i kyrkans välfärdskommitté. Hon besökte också Etiopien som en del av mässlingsprojektet 2004.

Syster Parkin sade att en del av

hennes ansvar var "att se till att allt verkligen blir så som vi planerat".

Månader av förberedelser föregår en stor vaccinationskampanj. Ett missionärspär som tjänar på heltid, äldste Blair och syster Cindy Packard, var ute på en särskild fyramånadersmission för att lägga grunden för kampanjen i september 2005 i Mozambique. En del av deras arbete bestod i att göra reklam för händelsen. De hade ett nära samarbete med Maria de Lourdes Mutola, guldmedaljör på 800 meter under sommarolympiaden 2000 i Sydney i Australien, som kommer från Mozambique. Ett annat missionärspär som verkade på heltid kallades för att förbereda kampanjen i Etiopien.

Syster Parkin utbildade också lokala ledare som är relativt nya i kyrkan. Mozambiquemissionen Maputo organiserades i december 2004. "De är unga pionjärer", sade hon.

Hon träffade också Mozambiques president Armando Guebuza. Hon sade att han uppskattade kyrkans del i det som gjordes för hans folk.

"Jag känner mig välsignad att vara medlem i kyrkan, som inte bara värnar om de egna medlemmarna utan om alla", sade syster Parkin. "Det är verkligen underbart. Jag är tacksam att jag kan berätta för mina barnbarn vilken slags kyrka vi tillhör." ■

mässlingen nästan en halv miljon barn per år i Afrika.

I slutet av 2004 hade mer än 150 miljoner barn i mer än 30 länder vaccinerats till en kostnad av mindre än en dollar per barn. Under 2005 hoppas projektets partner att kunna vaccinera ytterligare 45 miljoner barn, och överstiga det ursprungliga målet. (Se vidstående artikel om Hjälpföreningens generalpresident Bonnie D Parkin.)

”Kyrkan har återigen visat sitt betydande engagemang i att avhjälpa lidande på en världsomfattande nivå”, sade Marsha J Evans, president och verkställande chef för amerikanska Röda korset, när hon tog emot kyrkans bidrag. ”Vi kan inte nog uttrycka vår enorma tacksamhet.” ■

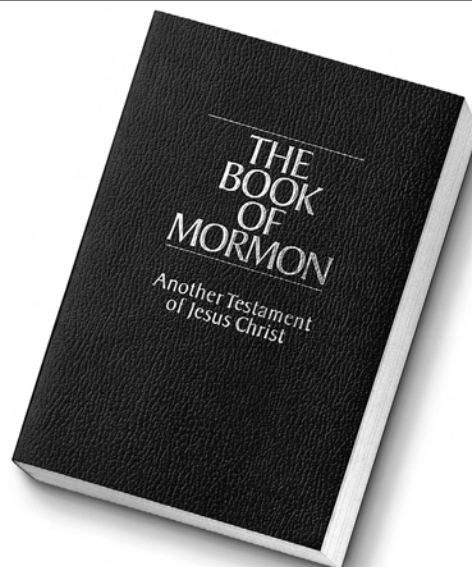
Vi efterlyser artiklar

I augustinumret 2005 av *Liabona* uppmanade president Gordon B Hinckley kyrkans medlemmar att läsa eller läsa om Mormons bok före slutet av året. Om denna uppmaning har resulterat i en anmärkningsvärd upplevelse som du skulle vilja berätta om, så vill vi gärna höra om den. Märk ditt bidrag tydligt med **”Book of Mormon Challenge”**.

Skicka bidraget, så att vi har det senast den 17 mars 2006, till **liabona@ldschurch.org** eller till *Liabona* Editorial, 50 E. North Temple St., Rm. 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. Överst på bidraget skriver du ditt namn, adress,

telefonnummer, e-postadress samt församling och stav (eller gren och distrikt).

Vi kan inte bekräfta mottagandet av alla svar, men vi hör av oss till dem vars svar vi publicerar. Om du vill få tillbaka ditt manuskript ber vi dig bifoga ett adresserat och frankerat kuvert. Det kan ta upp till ett år. ■

THE SACRED GROVE

WHAT HAPPENED HERE CHANGED THE WORLD. LET IT CHANGE YOUR LIFE.

Affischen Den heliga lunden

Med början i januari finns en särskild affisch med den heliga lunden att köpa på distributionscentret. Den inramningsbara affischen på 40 x 50 cm (artikelnr 00204 180) som också sändes tillsammans med decembernumret 2005 av *Liabona*, kan finnas på danska, engelska, fin-

ska, franska, holländska, italienska, japanska, kinesiska, koreanska, norska, portugisiska, ryska, samanska, spanska, svenska, tagalog, thailändska, tonganska, tyska och ukrainska. Kontakta ditt lokala distributionscenter angående detaljer om tillgång, pris och beställning. ■

Fler förslag till samlingsstunden i februari 2006

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans

med materialet för samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Mitt liv har en plan" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Berätta att vi bodde tillsammans med vår himmelske Fader och Jesus Kristus innan vi kom till jorden. Vi valde vår himmelske Faders plan och vi måste fortsätta välja att följa honom här. Dela in barnen i fyra eller fem stationer. (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s 179.) Ge varje vuxen ledare vid var och en

av stationerna en bild på en person i skrifterna. Använd till exempel Evangeliet i bild 240 (Jesus Kristus), 303 (Nephi kuvar sina upproriska bröder), 319 (Mormon tar farväl av en nation som en gång var stor), 400 (Joseph Smith), 117 (Daniel i lejon-gropen), 124 (Rut plockar ax på åkern), 314 (Lamaniten Samuel på muren). Berätta om hur varje person valde och följde vår himmelske Faders plan. Ge varje barn möjlighet att visa med rörelser hur han eller hon följer vår himmelske Faders plan och be gruppen gissa vad det är. Sjung en sång eller psalm medan de går från station till station.

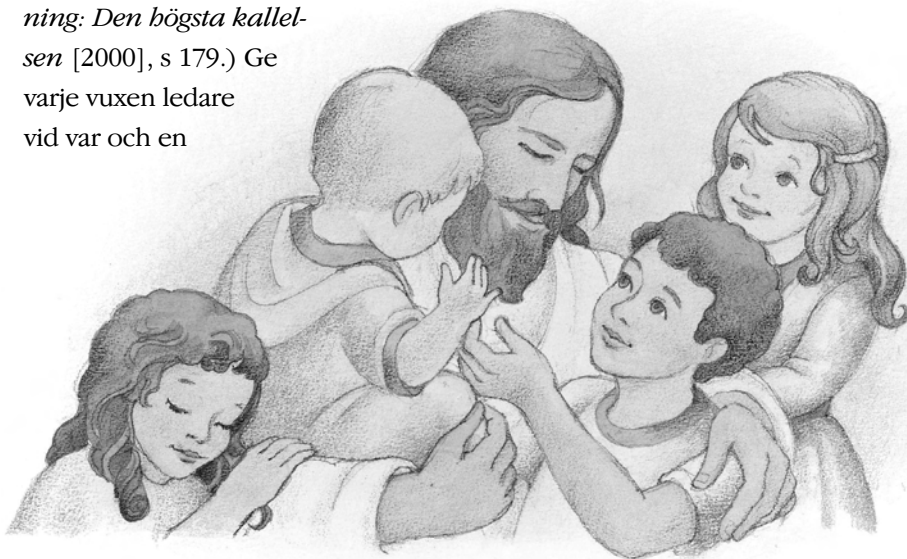
2. Använd pussel och sånger för att hjälpa barnen förstå att "för att hjälpa oss i våra förberedelser att leva med honom har vår himmelske Fader organiserat oss i familjer". (*Handledning för familjen* [2001], s 3) Ge varje klass en bild av en djurfamilj som har klippts sönder i pus-

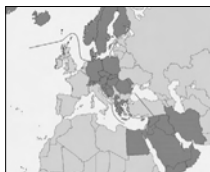
selbitar. Be klassen sätta ihop pusslet. Berätta att många varelser lever som familjer. När varje klass visar sitt pussel kan ni sjunga en sång eller psalm.

Före Primär klipper du sönder en bild av en familj i pusselbitar. På baksidan av varje pusselbit skriver du en sång eller psalm som handlar om familjen. Låt barnen turas om att välja en pusselbit, sjunga sången eller psalmen tillsammans med de andra barnen och föreslå ett sätt som de kan stärka sin familj på.

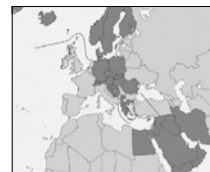
3. *Sångpresentation:* Lär ut sången "Han lever, Fader vår" (*Barnens sångbok*, s 8) genom att först bära ditt vittnesbörd om din himmelske Faders kärlek till dig. Låt sedan fyra hjälpare hålla upp orden *Lever, Älskar, Anden och Säger* som skrivits på olika pappersblad. Be dem att ställa sig i de olika hörnen i rummet (inte i ordning) och upprepa sitt ord. Be barnen att ställa sig upp och medan de lyssnar när du sjunger meningarna i den första versen vända sig mot ordet du sjunger om och upprepa meningen. Upprepa det hela och låt dem sjunga varje mening tillsammans med dig medan hjälparna håller upp skyltarna högt. Låt barnen tala om för hjälparna var de ska stå längst fram för att stå i ordning, och sjunga versen igen. Upprepa proceduren med den andra versen, med orden *Följa, Vara, Anden och Kan*.

För mindre barn: Ge var och en av hjälparna ett ord som de ska säga i stället för att hålla upp ett ord. ■

Lokala nyheter

Templet i Schweiz 50 år

ZOLLIKOFEN, Schweiz – Firandet av 50-årsjubileet av invigningen av templet i Bern i Schweiz, invigt den 11–15 september 1955 av president David O McKay, påbörjades onsdagen den 7 september 2005 när en staty av ängeln Moroni placerades högst upp på templets spira. Innan statyn placerades på spiran presiderade äldste Zwick i de sjuttios första kvorum och förste rådgivare i områdespresidentskapet för Centrala Europa över ett program som leddes av presidenten för Berns stav Louis Weidmann. Tempelpresidenten Roland R Dätwyler, Garth Harris och äldste Zwick talade.

Efter programmet bjöds alla in till kapellet bredvid templet för att se utställningen Döda havsrullarna, som visades i kulturhallen mellan den 27 augusti och 10 september.

Tre dagar senare, lördagen den 10 september, deltog äldste Bruce C Hafen i de sjuttios första kvorum och president för området Centrala Europa tillsammans med äldste Paul Koelliker i de sjuttios kvorum och äldste Wolfgang Paul, andre rådgivare i områdespresidentskapet för Centrala Europa, samt med schweiziska ecklesiastiska ledare i en konferens i kapellet bredvid templet.

Äldste Paul E Koelliker sade följande under konferensen:

Min hustru och jag känner stor tacksamhet över att än en gång få

stå i skuggan av detta ståtliga tempel i Bern, där en så stor del av kyrkans historia i Europa började. Kyrkan har växt och utvecklats mycket under dessa korta femtio år. Tänk bara att templet här i Schweiz var kyrkans nionde verksamma tempel, och för två veckor sedan invigdes det 122:a templet i Newport Beach i Kalifornien. I morgon ska äldste Hafen och jag resa till Helsingfors för att påbörja planeringen för öppet hus och invigningen av det 124:e templet, som kommer att ske i år. I dagsläget har ytterligare åtta tempel annonserats och många fler kan finnas under övervägande. Vi lever i en tid som inte kan jämföras med någon annan i denna jords historia, särskilt när det gäller byggandet av tempel.

År 1963 stod jag som ung missionär framför ingången till detta underbara tempel. Vi anade inte då att det en dag skulle finnas tempel spridda över många länder i Europa. Men i dag har det byggts eller annonserats 13 tempel inom gränserna för det schweiziska templet 1955. För några år sedan läste jag ett uttalande som Joseph F Smith gjorde när han var i Rotterdam 1906. Han sade:

”Dagen ska komma när Herrens tempel ska finnas spridda över hela Europa.” (Äldste LeGrand Richards, i Conference Report, okt 1970, s 62)

”Guds tempel ... ska uppföras bland jordens alla länder, för evange-

liet måste spridas över hela världen.”

Denna vision av tempel i Europa framhölls på nytt av president Heber J Grant när templet i Cardston, Alberta i Canada invigdes 1923. Han sade:

”Jag tvivlar inte på att Herrens tempel kommer att uppföras i Europa, inte på något sätt. Jag vet inte hur snart det kommer att hända. Men det kommer inte att hända förrän fridens anda har växt sig starkare bland Europas folk.”

Vi bevitnar idag uppfyllelsen av denna profetia. Men det finns fortfarande medlemmar, som en del av er, som måste resa i flera dagar för att komma till närmaste tempel. Vi har hört president Hinckley säga att han hoppas att varje medlem en dag har nära till ett tempel. Vår bön idag är att hans hopp och vår tro tillsammans ska möjliggöra denna underbara välsignelse, kanske till och med inom vår livstid.

Den här sortens hopp och tro påminner mig om när jag deltog i en konferens i Leipzig i Tyskland 1964, där två systrar från ett av länderna i Östeuropa deltog. De hade varit medlemmar i kyrkan under fem år och hade inte kunnat gå till ett enda sakramentsmöte under den tiden. Jag kände stor respekt för dem när de satt i salen i Leipzig och fick sakramentet för första gången och stora tårar av tacksamhet rann nerför deras kinder. Föreställ er hur ni skulle känna er om ni hade varit medlem

i fem år och aldrig fått tillfälle att ta del av sakramentet. Idag finns det missioner, stavar och tempel i en del av dessa länder. Ja, stora framsteg har gjorts och många fler kommer att ske för de trofasta medlemmar som bor i stavarna och distrikten inom detta underbara tempeldistrikt.

Så frågan kommer naturligt, hur kan vi få ett tempel närmare vårt hem? Jag tror att svaret på den frågan delvis kommer av hur ofta medlemmarna kommer till och deltar i förrättningarna i templen vi redan har. Nu när templen kommer närmare oss måste vi ändra på hur vi planerar vårt arbete i templet. Tempelresor, flera gånger om året, är det vanligaste mönstret medlemmarna har följt tidigare. Idag kan många fler medlemmar gå till templet varje månad, och en del varje vecka, eftersom templet ligger så nära. I mars 2003 skickade första presidentskapet ett brev till alla kyrkans medlemmar där de uppmanade oss att ta en del av vår fritid till att delta i templets förrättningar. Första presidentskapet bad oss dessutom att fördubbla våra ansträngningar i fråga om tempeltjänsten. Jag har funderat på vad denna fördubbling av våra ansträngningar innebär. En del kan tolka det till att betyda att man ska göra dubbelt så mycket som tidigare. Men fördubbling verkar för mig innebära mycket mer än att bara göra dubbelt så mycket. Profeten Joseph Smith använde sig av begreppet fördubbling i fjärde versen i Läran och förbundens 127:e kapitel. Kom ihåg att hans fiender letade efter och för-

följde honom. Han höll sig faktiskt gömd när han skrev detta brev till medlemmarna. Ändå tänkte han inte på att han var förföljd, utan fokuserade istället på arbetet i templet. Det var ytterst viktigt för honom. Hör vad han säger till oss.

”Åter, sannerligen så säger Herren: Arbetet på templet och allt arbete som jag givit eder att göra skall fortsättas och icke upphöra. Fördubblen eder flit, eder uthållighet, edert tålmod och edra ansträngningar, så skolen I ingalunda mista eder lön, säger Härskarornas Herre.”

Tänk på det löfte Herren ger oss om vi är villiga att fördubbla våra ansträngningar, att fortsätta och inte upphöra med vårt arbete, då mister vi inte vår lön säger Härskarornas Herre.

Jag har på mitt eget begränsade sätt funderat över vad vi kan göra. Var kan vi börja? Jag har en idé. Om varje medlem bestämmer sig för att göra en tempelförrättning mer i år än i fjol, så får det en kraftig inverkan på arbetet som utförs i templen. För en del kan det verkligen innebära en fördubbling av deras ansträngningar på grund av avståndet till templet. För andra kan det vara relativt enkelt. Dina ansträngningar fördubblas när du beslutar dig för att gå igenom en tempelsession mer varje år under resten av ditt liv. Då skulle vi kanske inom bara några år börja fylla templet och hålla dem fulla av verksamhet som president Hinckley har uppmanat oss till.

Jag har ännu en tanke om hur vi kan fördubbla våra ansträngningar. Varje biskop och grenspresident hjäl-

per en person till att bli värdig en tempelrekommendation och hittar ett sätt för den personen att använda den. Om dessa två idéer genomfördes skulle arbetet i templen i Europa och Skandinavien öka med 20 till 25 procent i år och dubbelt så mycket nästa år och så vidare.

Så mitt hopp, kära bröder och systrar, är att ni lämnar detta möte idag fast beslutna att öka er tempelnärvaro och på så sätt göra det möjligt för fler tempel att byggas och ge fler generationer möjlighet att ta emot frälsningens förrättningar.

Jag har en stark tro på att det fortfarande finns många personer som levde och dog innan vi hade alla dessa tempel och som fortfarande väntar på andra sidan slöjan på att vi ska utföra deras förrättningar. Jag har ett mycket personligt vittnesbörd om att dessa andar verkligen tar emot missionärerna som undervisar dem om evangeliet. Läran och förbundens 138:e kapitel beskriver synen som president Joseph F Smith hade om arbetet som utförs av de trofasta personer som har lämnat jordelivet och kallats att verka för att förbereda andarna som inte fått undervisning om evangeliet men som är förberedda att ta emot det. Lyssna till hans ord:

57 ”Jag såg att denna tidshushållnings trofasta äldste, när de lämna detta dödliga liv, fortsätta sitt arbete med att predika evangelium om omvändelse och återlösning genom Guds enfödde Sons offer ibland dem som äro i mörker och under syndens bojor i de dödas stora andevärld.

58 De döda som omvända sig komma att bli återlösta genom lydnad till förordningarna i Guds hus.”

Mitt personliga vittnesbörd om detta verk och det intresse som andarna har för våra ansträngningar att utföra detta verk, har kommit stilla och milt under åren som gått sedan jag tog emot mina egna tempelväl-signelser. Låt mig dela med mig av ett sådan tillfälle som inträffade just här i Schweiz. För några år sedan var min hustru och jag här för att försöka hitta länken till mina förfäder. När vi anlände till staden Glarus fann vi att de hade tappat bort vår bokning på hotellet och vi hade ingenstans att bo. Hotellets receptionist var mycket bekymrad och ringde flera andra hotell för att se om de hade ett ledigt rum. Som tur var fanns det inga lediga rum. Vi skulle just lämna hotellet när han sade att det fanns ett hotell till han kunde ringa. Ägaren hade varit på semester och hans hotell var tomt. Han ringde och fick veta att ägaren hade kommit hem samma dag och att hotellet var tomt. Det låg bara tio minuter bort och vi skyndade oss dit. Senare samma kväll satt vi och åt middag med ägaren när han sade att han kände en man som hade samma namn som jag, Paul Koelliker. Han ringde genast mannen. Han ropade tvärs över rummet att mannen ville veta om vi bodde i Salt Lake City i Utah. Jag sade att det gjorde vi och han svarade: ”Då har han träffat er tidigare.” Då kom jag ihåg att jag hade träffat mannen tjugofem år tidigare när han var på genomresa i Salt Lake City.

Förberedelser för monteringen av ängeln Moroni.

Vi gjorde upp om att träffas klockan åtta nästa morgon. Till vår förvåning upptäckte vi att han arbetade på stadsarkivet i Glarus. Vi berättade för honom att vi sökte efter namnen på våra förfäder och han ledde oss direkt till böcker som listade dem i familjeordning. Vi skrev så snabbt vi kunde under tre timmar. Han bjöd hem oss på lunch och vi jämförde våra antavlor och upptäckte att två av våra anfäder i tionde och elfte generationen var bröder. Resten av eftermiddagen skrev vi ner så många namn vi kunde och i slutet av dagen hade vi över 300 namn på våra förfäder i rakt uppstigande släktled.

Vissa skulle säga att allt hände av en slump, men jag är säker på att vi välsignades genom de böner som personer på andra sidan slöjan bad och som gjorde det möjligt för Anden att välsigna och leda oss så att deras namn skulle hittas och arbetet utföras.

Jag vittnar för er, mina kära bröder och systrar, att detta är himlens verk och att det är av yttersta vikt. När vi nu firar 50-årsjubileet av detta vackra

och första tempel i Europa, ber jag att vi ska fördubbla våra ansträngningar genom att förnya vår hängivenhet till detta heliga verk, att hitta namnen på våra förfäder och utföra förrättningarna för dem.

Jag vittnar för er om profeten Joseph Smith, vars 200-årsdag vi firar detta år. Jag känner en stor tacksamhetsskuld till denne underbare profet och det verk han utförde under sina 39 år på jorden. Jag älskar och vittnar också om president Gordon B Hinckley. Jag har på tämligen nära håll under många år sett det hängivna arbete denne ödmjuke Guds tjänare utför. Ju närmare jag verkat med honom, desto starkare har mitt vittnesbörd om hans gudomliga kall blivit. Slutligen bär jag vittne om Herren Jesus Kristus. Jag kan inte beskriva hur ärad jag känner mig över att få verka för honom. Jag vittnar om hans kärlek och om hur han vägleder sin kyrkas ledare. I Jesu Kristi namn, amen.

Äldste Koelliker följdes av äldste Wolfgang H Paul, andre rådgivare i områdespresidentskapet för Centrala Europa:

Mina kära bröder och systrar!

När jag idag står här denna historiska dag, här där vi tackar vår himmelske Fader för att Herrens hus, det första templet i Europa, invigdes för femtio år sedan, känns det väldigt speciellt. Låt mig dela med mig av några erfarenheter jag haft som hör samman med denna underbara och heliga byggnad.

Jag kommer mycket väl ihåg när

FOTO: INFORMATIONSTJÄNSTENS OMRÅDESKONTOR I FRANKFURT

min far återvände från Schweiz efter att ha deltagit i invigningen av templet 1955. Jag var 15 år gammal. Vår familj såg att han på något sätt var anorlunda när han kom hem därifrån. Vi såg att hans vittnesbörd om det återställda evangeliet hade stärkts. När han berättade för vår familj om den underbara andliga erfarenhet han haft under invigningssessionen deltagit i och hur det kändes när president David O McKay, Guds profet, skakade hand med honom, så lyssnade vi spánt och önskade att vi kunde ha varit där med honom. Vi kände Andens närhet bara genom att lyssna på honom. Den erfarenheten gav mig ett varaktigt intryck, och jag beslöt mig för att jag en dag skulle gifta mig i templet.

Den dagen randades i april 1964 när jag och min kära hustru, lyckliga och nygifta, kom till Zollikofen för att ta emot vår begåvning och beseglas för tid och evighet. Jag minns än idag tydligt hur vi såg templet för första gången, vi såg dess upplysta byggnad på kvällen från tåget. Då kändes det som om den här byggnaden inte var av denna värld. Mycket lyckliga lämnade vi denna underbara plats efter beseglingen, i vetskap om att vårt äktenskap skulle vara för evigt om vi förblev trofasta.

Ända sedan dess har templet varit mycket viktigt för vår familj. Det var här jag beseglades till mina föräldrar. Det var här som min underbara änkessvärmors högsta önskan gick i uppfyllelse när hon beseglades till sin make, som avled som krigsfånge i Ryssland. Det var här som min hus-

tru beseglades till sina föräldrar och som vi båda har betjänat många av våra förfäder.

Idag tänker vi tillbaka med kära minnen på den tiden när vi regelbundet reste tillsammans med våra barn till templet så att de skulle få se Herrens hus och känna den speciella anda som det utstrålar. Vi är så tack-samma idag för att de alla har utvecklat sitt eget vittnesbörd och gift sig i templet.

Liksom vår familj är jag säker på att tusentals medlemmar i Europa, från Finland till Portugal, har liknande erfarenheter och känslor när de tänker på detta vackra Herrens hus. Jag vet att många medlemmar uppoffrade mycket för att komma till denna plats och få de största välsignelserna som Herren kan ge oss under vår tid på denna jord.

Jag tänker, som ett exempel, på de trofasta medlemmarna i Finland som reste med buss från långt i norr till Zollikofen. Det tog dem flera dagar att komma till Herrens hus. De var alltid ett stort exempel för oss när vi tyckte att vi hade långt att åka från Hannover till Schweiz. Jag minns särskilt en äldre syster från Finland som tillbringade flera veckor i templet varje år. Hennes tro och önskan att tjäna gjorde stort intryck på oss.

Jag känner att jag också kan tala för medlemmarna i Europas många länder som inte själva kan vara här idag, men som skulle ha velat vara här för att tacka Herren för den godhet och kärlek han visade när han inspirerade sina tjänare att bygga templet här i Schweiz vackra land.

Eftersom jag också har haft förmånen att få verka under äldste Hans B Ringgers ledarskap i kommittén för återinvigningen av templet 1992, har jag sett vilken stor kärlek medlemmarna i Schweiz har till Herrens hus. De arbetade så hårt för att vara klara i tid för templets återinvigning. Jag kommer alltid att minnas den underbara anda vi kände när templet återinvigdes av president Gordon B Hinckley i oktober 1992.

Under generalkonferensen i oktober 1994 bjöd president Howard W Hunter kyrkans medlemmar att se Herrens tempel som den stora symbolen för vårt medlemskap. Han sade också: "Det är mitt hjärtas djupaste önskan att alla medlemmar i kyrkan blir värdiga att gå in i templet. Det skulle behaga Herren om alla vuxna medlemmar vore värdiga – och hade – en giltig tempelrekommendation. Det vi måste göra och inte får göra för att vara värdiga en tempelrekommendation är samma saker som garanterar att vi blir lyckliga både som individer och familjer."

Denna inbjudan har upprepats många gånger av vår levande profet, president Gordon B Hinckley. Under hans ledarskap har kyrkans medlemmar välsignats med många tempel över hela världen, och det är bara början. Under första spadtaget för templet i Sacramento, Kalifornien i augusti 2004 sade president Hinckley följande:

"För oss finns det ingen byggnad som är lika helig som ett invigt Guds hus. Endast i våra tempel kan man knyta samman jordelivets kära

familjeband så att de gäller i all evighet. En av de många doktrinära ting som skiljer kyrkan från alla andra, är arbetet som utförs i Herrens hus med gudomlig myndighet.”

”Varje tempel runt om i världen står som ett synligt monument över detta folks tro på odödlighetens verklighet och att de heliga banden består i denna odödliga sfär.”

För så många medlemmar i Europa har detta tempel varit, och är fortfarande, ett synligt monument över deras tro och odödlighetens verklighet. Detta har varit och är fortfarande ”ett hus för bön, för fasta, för tro, för lärdom, för härlighet, för ordning, ja, ett Guds hus”, som det står i Läran och förbunden 88:119. För mig är det också ett hus för kärlek, för hopp och för glädje.

Det var äldste Bruce R McConkie som lärde: ”Inspirationen att bygga tempel och bruka dem på rätt sätt är ett av de stora bevisen på gudomligheten i Herrens verk ... Där det finns tempel, med uppenbarelsens anda vilande på dem som tjänar däri, finner vi Herrens folk. Där dessa inte finns, finns inte kyrkan, riket eller himmelens sanning.”

Som medlemmar i kyrkan flyttas vi allt längre bort från världens livsstil. Vi kan inte och får inte säga som folket i det forntida Israel sade för århundraden sedan: ”Också vi vill bli som alla andra folk.” (1 Sam 8:20) Herren har skickat oss till världen i denna tid, där vi har privilegiet att leva i tidernas fullhets utdelning, för att göra världen bättre.

Välsignelserna som Herren har gi-

vit oss genom återställelsen av hans kyrka är storslagna. Han förväntar sig nu att vi delar med oss av det vi fått med andra och ger dem den glädje, det hopp och den lycka som ges alla dem som lyder de förbund som vi måste ingå för att få komma in i Herrens rike.

Det är min bön att templet i Bern under kommande år ska bli en välkommen tillflykt för många som ärligt söker undfly världen och komma närmare himlen där de kan ingå de förbund Herren har instiftat för att hans barn ska kunna inträda i hans närhet en dag.

Jag är tacksam över att jag av hela mitt hjärta kan säga: Jag vet genom den Helige Andens kraft att Gud lever. Jag vet att vi är hans söner och döttrar. Jag vet att Jesus är Kristus, den evige Faderns Son.

Jag vet att Frälsaren dog för våra synder, att han har uppstått och lever. Jag vet att Fadern och Sonen visade sig 1820 för Joseph Smith, som utvaldes till återställelsens profet. Jag vet att detta bokstavligen är Jesu Kristi kyrka. Att han leder den.

Jag vet att vi har en levande profet idag, president Gordon B Hinckley. Jag jublar över att veta utan tvivel att de heliga förrättningar som utförs genom det heliga prästadörets myndighet i templet är giltiga inför Gud. Att de når bortom graven och in i evigheterna.

Om detta vittnar jag för er i Jesu Kristi namn. Amen.

Äldste Bruce C Hafen i de sjuttios första kvorum och president för området

Centrala Europa var konferensens avslutande talare:

Jag uttrycker min tacksamhet mot och beundran för det nuvarande tempelpresidentskapet och deras makar, för dem som har föregått dem, samt för alla dem som så oförtrotligt verkat under fem årtionden i templet i Bern. De påminner mig om guldhandtagen på dörrarna till templet i Salt Lake City. På varje dörrhandtag finns det en vacker bikupa, symbolen för arbetet och arbetarna i Herrens rike. Ovanför bikupan finner vi orden, så välbekanta när vi tänker på templet: Helgat åt Herren. Det är den kombination som skapar Sion: Vi försöker leva liv som är helgade åt Herren. Och vi säger: ”Helighet. Låt oss då börja arbeta.” Så har det varit här, under femtio år.

Herrens hand vägledde varje steg i uppbyggandet av hans rike i Europa till dess det var redo för invigningen här 1955. År 1850 sade aposteln Lorenzo Snow att han hade ”skickats genom Herrens uppenbarelse” för att föra evangeliet till Italien. Han började i Piedmont-dalen i närheten av de italienska alperna. Han reste dit för att hitta valdenserna, som hade lämnat den katolska kyrkan tre hundra år innan Luther och Calvin levde och hade hittat en fristad bland bergen från svår förföljelse.

Han hade under bön sökt i flera veckor efter ett sätt att börja undervisa om evangeliet när ett mirakel skedde. Ett treårigt barn i huset som äldste Snow bodde i blev mycket svårt sjukt. Föräldrarna var övertygade om att barnet skulle dö. Äldste

Snow och hans bröder beslöt sig för att fasta och be och klättra upp på en hög bergstopp som de kallade "Mount Brigham". Där bad de om gudomlig hjälp.

De återvände för att smörja och välsigna det sjuka barnet. Nästa morgon var den lille pojken helt frisk igen. Miraklet öppnade både hjärtan och dörrar. Många lät döpa sig, reste slutligen till Utah och fostrade en rättfärdig avkomma.

Lorenzo Snow återvände ofta till Mount Brigham. Han älskade att sjunga en valdensisk psalm som heter "For the Strength of the Hills" (För bergens styrka), vilken tackade Gud för den skyddande kraft och inspiration som bergen, Alperna, skänkte. Några ord har ändrats, men sången är idag en av kyrkans favoritpsalmer. De flesta medlemmar sjunger om bergen i Utah, men sången kommer härifrån, och handlar om de mäktiga Alperna inte långt från templet i Bern. "För bergens styrka tackar vi dig, vår Gud, våra fäders Gud."

Det var på Mount Brigham som Lorenzo Snow 1851 avskilde Thomas Stenhouse till att påbörja missionsarbetet i Schweiz. I juli 2005 klättrade Christian Graueb med familj från Berns stav upp på Mount Brigham och reste en minnestavla till minne av denna historiska händelse. Tavl berättar om äldste Snow och äldste Stenhouse och där står det att den restes 2005, samma år som 50-årsfirandet av templet i Bern hölls.

Under de första åren som äldste Stenhouse och hans kamrater under

visade om evangeliet i Schweiz blev unge John G Hafen från Scherzingen, inte långt ifrån denna plats, medlem i kyrkan. Han flyttade till Utah 1861. Han är min farfars far. Jag tackar honom för styrkan han tog med sig från de mäktiga bergen i Schweiz.

Idag fick jag veta att när min farfars far Hafen återvände till Schweiz på sin mission på 1880-talet, så var han en av dem som undervisade och döpte en broder Schwendiman – farfars far till den Gary Schwendiman, tidigare president för templet i Bern, som just har talat till oss. Våra liv flätas verkligen samman i kyrkan.

År 1906 stod Joseph F Smith, kyrkans dåvarande president, här i Bern och profeterade att tempel en dag skulle byggas över hela världen. Då han sade detta hade kyrkan fyra tempel, alla i Utah.

Fyrtionio år senare citerade president David O McKay denna profetia under första invigningssessionen för templet i Bern, Europas första tempel. President McKay välkomnade inte endast de europeiska medlemmarna och hela Tabernakelkören, utan också en osynlig åhörarskara där han sade att Joseph F Smith, Lorenzo Snow, Joseph Smith och kyrkans alla andra presidenter fanns med. Lorenzo Snow måste ha jublat på sin sida av slöjan den septembdagen 1955! Jag tror att John G Hafen och andra tidiga medlemmar i Europa jublade med honom. Jag tror att de jublar med oss idag, för nu kan de se frukten av hur templet har välsignat deras hemländer under femtio år.

Templet har haft en särskild plats i hjärtat hos alla kyrkans presidenter, men president Gordon B Hinckley är den störste tempelbyggaren i någon tidshushållning – och hans arbete med templen började med ett överraskande uppdrag för templet här i Bern. År 1953 arbetade den unge broder Hinckley på missionärsavdelningen. President McKay kallade in honom på sitt kontor och förklarade att templet i Bern skulle bli det första internationella templet – och att de ställdes inför en ny och svår utmaning. Eftersom templet skulle betjäna medlemmarna på hela Europas fastland och i Norden så behövde tempelförrättningarna finnas tillgängliga på åtta olika språk. Hur kunde ett enda tempel på ett effektivt sätt utföra alla nödvändiga förrättningar på flera språk? Profeten gav broder Hinckley i uppgift att lösa problemet.

Efter att under flera veckor ha studerat tempelförrättningarna, väddat till Herren och rådgjort med president McKay i templet i Salt Lake City, kom broder Hinckley för första gången med förslaget att de skulle filma begåvningsförrättningen. Första presidentskapet och de tolv godkände planen och gav broder Hinckley i uppdrag att producera filmen. Han och en grupp erfarna filmskapare gjorde om femte våningen i templet i Salt Lake City till en helig filmstudio. Det var ett enormt projekt som krävde pionjärlik tro under varje steg av framtagningen av filmen. Det tog ett år att producera den engelsktalande filmen, och sedan gjorde de en

film för vart och ett av sju andra europeiska språk.

President McKay skickade sedan broder Hinckley till Bern en månad innan invigningen 1955 så han kunde se till att den nya tekniken fungerade. När invigningen var över bad president McKay templet att börja förrättningsarbetet nästa morgon så att de som rest långväga kunde ta emot sina egna förrättningar innan de återvände hem. Broder Hinckley var uppe hela natten för att allt skulle vara redo i templet, och gick inte och lade sig förrän ännu en natt gått. Första förrättningen började klockan sju på fredagsmorgonen och de upphörde inte förrän klockan sju på lördagskvällen. Den framtida tempelbyggande profeten Gordon B Hinckley hjälpte outtröttligt tempelpresidentskapet och tempeltjänarna att leda hundratals medlemmar genom templet för första gången.

President Hinckleys personliga arbete med de europeiska medlemmarna i detta tempel var lika andligt upplyftande som någon annan erfarenhet han haft före 1955. Det lade också grunden för kommande år när tempel skulle spridas över hela jorden. Templet i Bern var kyrkans närmaste verksamma tempel och det första utanför Nordamerika. Idag, femtio år senare, har kyrkan över 120 verksamma tempel, och president Hinckley har invigt de flesta personligen. År 2005 har kyrkan fler tempel i Europa än den hade i hela världen när templet i Bern invigdes. Under de senaste femtio åren har kyrkan verkligen blivit internationell.

Templet i Bern var också början på vad aposteln Spencer W Kimball kallade "flera Sion, många samlingsplatser där medlemmar i sin egen kultur och nation kan vara surdegen som bygger upp [Guds] rike". Detta var det mest dramatiska steg som tagits för att skapa en i sanning internationell kyrka – och det började på just denna plats.

Äldste Kimball tillbringade sex månader med att träffa kyrkans medlemmar runt om i Europa före invigningen av templet i Bern. Under oktoberkonferensen samma år sade han: "1955 är ett viktigt år. Om pressen i Europa visste vad som verkligen skett under 1955 skulle nyheterna ha täckt förstasidan på varje nyhetstidning. År 1955 kom templet till Europa, och kyrkan kom till Europa i större utsträckning än någonsin tidigare. Vi har sagt till medlemmarna i Europa under hundratals möten att om [de] stannar i sitt hemland och bygger upp kyrkan och undervisar sina barn och leder dem till de heliga templen i Europa för att vigas, så kan riket växa och frodas och Gud kommer att välsigna dem."

Sedan 1955 har den europeiska kyrkan växt, tills vi idag har omkring sju gånger fler medlemmar i länderna som äldste Kimball besökte än vi hade för femtio år sedan. President Peter Berkahn från Frankfurts stav var en pojke i Hamburg 1955. Han var van vid att se hur kyrkans medlemmar regelbundet lämnade grenen för att emigrera till Amerika, vilket tycktes vara deras enda hopp om att komma till Sion. Men så byggdes

detta tempel. "Det var tydligt", sade han. "Sion började byggas i Europa." De första stavarna organiserades 1961. Sedan dess har de flesta medlemmarna stannat i Europa. Ändå fortsatte så många att emigrera att om alla nu levande medlemmar som är födda i Europa hade stannat kvar i Europa, så skulle det finnas dubbelt så många medlemmar här idag.

Nu är det 2005, ett år när vi inte bara firar templet i Bern utan också 200-årsjubileet av Joseph Smiths födelse och 175-årsjubileet av kyrkans organisation. Vilket år!

Med denna storslagna historia som grund, vad har framtiden i sitt sköte? Herren sade: "Sion måste tillväxa i skönhet och i helighet. Dess gränser måste utvidgas. Dess stavar måste styrkas. Ja ... Sion måste stå upp och iföra sig sin högtidsskrud." (L&F 82:14) Eftersom Herren har väntat över kyrkan i Europa under gångna dagar vet jag att han kommer att hjälpa oss att bygga Sion här i framtiden, mer än någonsin tidigare. Och kärnan i byggandet av Sion i Europa är att se till att vårt liv och våra barns liv kretsar kring Europas tempel.

För femtio år sedan sade president McKay här i Bern att templets första syfte är att erbjuda en plats där eviga äktenskap kan ingås, vilket också gör det möjligt för barn att beseglas till sina föräldrar. Jag växte upp i S:t George i Utah, där det finns ett tempel – det första templet medlemmarna invigde efter deras uttåg ur Nauvoo. Det templet har haft stort inflytande på mitt liv, även som barn. Under mina tonår körde vi runt tempelkvarteret

efter nästan varje fest eller träff innan vi åkte hem. Jag vet inte varför – men mina vänner och jag gjorde alltid det. På ett mycket påtagligt sätt kretsade vårt liv kring templet, liksom jorden kretsar kring solen.

Låt oss lära våra barn och ungdomar att leva i en omlopps bana kring templet. Jag hoppas att de ofta sjunger primärsången "Jag längtar så till templet". Jag hoppas att de känner det likadant som vårt fyraåriga barnbarn. En kväll stannade hennes far bilen framför ett lysande och vackert tempel. Hon tittade ut genom fönstret och sade: "När jag blir större ... och större ... och större ... och STÖRRE ... ska jag gifta mig i templet."

Våra ungdomsprogram, vårt missionsarbete och vårt aktiveringsarbete har alla samma mål: Jag ska gifta mig i templet. Just detta mål bygger ett Sion i Europa som omfattar flera generationer.

Syster Helmi Luschin är här idag. Hon var tempelvårdinna när hennes make Immo verkade som tempelpresident här. Många år dessförinnan bodde det unga paret Helmi och Immo i Österrike och hade aldrig hört talas om evangeliet. En kväll var de mitt inne i ett av deras stimulerande och långa samtal. Med en övertygelse utan rum för några tvivel sade Immo till Helmi att han inte trodde på den katolska prästen som hade sagt dem att deras äktenskap skulle upphöra när de dog. "Vi ska vara tillsammans för evigt", sade Immo. Helmi häpnade. "Hur är det möjligt?", frågade hon. "Jag vet inte",

sade Immo. "Men om de inte har sört för det än så måste de ordna det för vår skull." När missionärerna senare hittade dem gjorde denna insikt om evig kärlek det lättare för dem att känna igen återställsens fullständiga sanning.

Vi måste utvidga våra gränser med fler nyomvända som familjen Luschin, som kände igen återställsens sanningar. Vi måste stärka våra stavar genom att öka antalet äldster och antalet medlemmar som har en gällande tempelrekommendation. Låt oss förbereda alla våra ungdomar för mission och tempeläktenskap. Och må våra liv kretsas kring templet och dras allt närmare Herrens Ande genom templets gravitationskraft.

För många år sedan när det endast fanns några få tempel i kyrkan var det en engångsföreteelse för många medlemmar att komma till templet. Det fanns stor anledning att fira när människor efter många års väntetid äntligen kunde få sina egna tempelvälsignelser. Det är vad som skedde här för många medlemmar direkt efter invigningen 1955.

Men det finns något som är bättre än att se templet som en engångsupplevelse – och det är att göra livet till en tempelupplevelse. När vi besöker templet ofta får vi "kraft från höjden" (L&F 105:11) eftersom, som Herren har sagt, "gudaktighetens kraft [är] uppenbar i [melkisedekska prästadömet] heliga förordningar". (L&F 84:20) Det gäller särskilt tempels förrättningar. Vi blir faktiskt en bättre människa av att ofta gå till

templet. President Hinckley har sagt: "Varje man eller kvinna som går till templet i en anda av uppriktighet och tro lämnar Herrens hus som en bättre man eller kvinna." Det är därför äldste John A Widtsoe kunde säga: "Regelbundna tempelbesök föder dagliga välsignelser."

En andlig kraft täcker som daggen dem som kommer till templet i samma anda som president McKay beskrev i sin invigningsbön här för femtio år sedan: "Må alla som inträder i detta heliga tempel komma med rena händer och ett rent hjärta, så att den Helige Anden alltid kan finnas här för att inspirera, trösta och välsigna" dem.

Denna himmelska kraft välsignar vårt äktenskap, våra barn, våra församlingar och stavar. Templet är en plats där himmel och jord möts och där barn med hemlängtan tänker på sitt hem. Templet ger oss en försmak av det celestialet riket. Och när vi tar denna celestialet frid med oss hem blir vårt hem en andlig förlängning av templet. Det är inte att undra på att president James E Faust har sagt att kyrkans två heligaste byggnader är templet och hemmet.

Jag vittnar om att Herren välsignar det vi gör för att hjälpa Sion iföra sin högtidsskrud i Europa, eftersom han så troget vakat över Europa i forna dagar. Jag vet att han lever. Templet är hans heliga hus. Detta är hans kyrka. Jesus Kristus är hans Son. Må han välsigna var och en av oss så att vårt liv alltid kretsas kring templet. I Jesu Kristi namn. Amen. ■